

První Mojžíšova

¹ Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. ² Země pak byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí, a Duch Boží vznášel se nad vodami. ³ I řekl Bůh: Buď světlo! I bylo světlo. ⁴ A viděl Bůh světlo, že bylo dobré; i oddělil Bůh světlo od tmy. ⁵ A nazval Bůh světlo dnem, a tmu nazval nocí. I byl večer a bylo jitro, den první. ⁶ Řekl také Bůh: Buď obloha u prostřed vod, a děl vody od vod! ⁷ I učinil Bůh tu oblohu, a oddělil vody, kteréž jsou pod oblohou, od vod, kteréž jsou nad oblohou. A stalo se tak. ⁸ I nazval Bůh oblohu nebem. I byl večer a bylo jitro, den druhý. ⁹ Řekl také Bůh: Shromážďte se vody, kteréž jsou pod nebem, v místo jedno, a ukaž se místo suché! A stalo se tak. ¹⁰ I nazval Bůh místo suché zemí, shromáždění pak vod nazval mořem. A viděl Bůh, že to bylo dobré. ¹¹ Potom řekl Bůh: Zplod země trávu, a bylinu vydávající símě, a strom plodný, nesoucí ovoce podle pokolení svého, v němž by bylo símě jeho na zemi. A stalo se tak. ¹² Nebo země vydala trávu, a bylinu nesoucí semeno podle pokolení svého, i strom přinášející ovoce, v němž bylo símě jeho, podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré. ¹³ I byl večer a bylo jitro, den třetí. ¹⁴ Opět řekl Bůh: Budte světla na obloze nebeské, aby oddělovala den od noci, a byla na znamení a rozměření časů,

dnů a let. ¹⁵ A aby svítla na obloze nebeské, a osvěcovala zemi. A stalo se tak. ¹⁶ I učinil Bůh dvě světla veliká, světlo větší, aby správu drželo nade dnem, a světlo menší, aby správu drželo nad nocí; též i hvězdy. ¹⁷ A postavil je Bůh na obloze nebeské, aby osvěcovala zemi; ¹⁸ A aby správu držela nade dnem a nocí, a oddělovala světlo od tmy. A viděl Bůh, že to bylo dobré. ¹⁹ I byl večer a bylo jitro, den čtvrtý. ²⁰ Řekl ještě Bůh: Vydejte vody hmyz duše živé v hojnosti, a ²¹ I stvořil Bůh velryby veliké a všelijakou duši živou, hýbající se, kteroužto v hojnosti vydaly vody podlé pokolení jejich, a všeliké ptactvo křídla mající, podlé pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré. ²² I požehnal jim Bůh, řka: Plodtež se a množte se, a naplňte vody mořské; též ptactvo ať se rozmnožuje na zemi! ²³ I byl večer a bylo jitro, den pátý. ²⁴ Řekl též Bůh: Vydej země duši živou, jednu každou podlé pokolení jejího, hovada a zeměplazy, i zvěř zemskou, podlé pokolení jejího. A stalo se tak. ²⁵ I učinil Bůh zvěř zemskou podlé pokolení jejího, též hovada vedlé pokolení jejich, i všeliký zeměplaz podlé pokolení jeho. A viděl Bůh, že bylo dobré. ²⁶ Řekl opět Bůh: Učiňme člověka k obrazu našemu, podlé podobenství našeho, a ať panují nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad hovady, a nade vší zemí, i nad všelikým zeměplazem hýbajícím se na zemi. ²⁷ I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je. ²⁸ A požehnal jim Bůh, a řekl jim Bůh: Plodtež se a

rozmnožujte se, a naplňte zemi, a podmaňte ji, a panujte nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad všelikým živočichem hýbajícím se na zemi. ²⁹ Řekl ještě Bůh: Aj, dal jsem vám všelikou bylinu, vydávající símě, kteráž jest na tváři vší země, a všeliké stromoví, (na němž jest ovoce stromu), nesoucí símě; to bude vám za pokrm. ³⁰ Všechněm pak živočichům zemským, i všemu ptactvu nebeskému, a všemu tomu, což se hýbe na zemi, v čemž jest duše živá, všelikou bylinu zelenou dal jsem ku pokrmu. I stalo se tak. ³¹ A viděl Bůh vše, což učinil, a aj, bylo velmi dobré. I byl večer a bylo jitro, den šestý.

2

¹ A tak dokonána jsou nebesa a země, i všechno vojsko jejich. ² A dokonal Bůh dne sedmého dílo své, kteréž dělal; a odpočinul v den sedmý ode všeho díla svého, kteréž byl dělal. ³ I požehnal Bůh dni sedmému a posvětil ho; nebo v něm odpočinul Bůh ode všeho díla svého, kteréž byl stvořil, aby učiněno bylo. ⁴ Tiť jsou rodové nebes a země, (když stvořena jsou v den, v němž učinil Hospodin Bůh zemi i nebe), ⁵ I každé chrastiny polní, dříve než byla na zemi, i všeliké byliny polní, prvé než vzcházela; nebo ještě byl nedštil Hospodin Bůh na zemi, aniž byl který člověk, ješto by dělal zemi. ⁶ A aniž pára vystupovala z země, aby svažovala všecken svrcek země. ⁷ I učinil Hospodin Bůh člověka z prachu země, a vdechl v chřípě jeho dchnutí života, i byl člověk v duši živou. ⁸ Štípil pak byl Hospodin Bůh

ráj v Eden na východ, a postavil tam člověka, jehož byl učinil. ⁹ A vyvedl Hospodin Bůh z země všeliký strom na pohledění libý, a ovoce k jídlu chutné; též strom života u prostřed ráje, i strom vědění dobrého a zlého. ¹⁰ (A řeka vycházela z Eden, k svlažování ráje, a odtud dělila se, a byla ve čtyři hlavní řeky. ¹¹ Jméno jedné Píson, ta obchází všecku zemi Hevilah, kdež jest zlato. ¹² A zlato země té jest výborné; tam jest i bdelium, a kámen onychin. ¹³ Jméno pak druhé řeky Gihon, ta obchází všecku zemi Chus. ¹⁴ A jméno řeky třetí Hiddekel, kteráž teče k východní straně Assyrské země. A řeka čtvrtá jest Eufrates). ¹⁵ Pojav tedy Hospodin Bůh člověka, postavil jej v ráji v zemi Eden, aby jej dělal a ostrihal ho. ¹⁶ I zapověděl Hospodin Bůh člověku, řka: Z každého stromu rajského svobodně jísti budeš; ¹⁷ Ale z stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš. ¹⁸ Řekl byl také Hospodin Bůh: Není dobré člověku býti samotnému; učiním jemu pomoc, kteráž by při něm byla. ¹⁹ (Nebo když byl učinil Hospodin Bůh z země všelikou zvěř polní, i všecko ptactvo nebeské, přivedl je k Adamovi, aby pohleděl na ně, jaké by jméno kterému dáti měl; a jak by koli nazval Adam kterou duši živou, tak aby jmenována byla. ²⁰ I dal Adam jména všechněm hovědům, i ptactvu nebeskému, a všeliké zvěři polní; Adamovi pak není nalezena pomoc, kteráž by při něm byla.) ²¹ Protož uvedl Hospodin Bůh tvrdý sen na Adama, i usnul; a vyňal jedno z

žeber jeho, a to místo vyplnil tělem. ²² A z toho žebra, kteréž vyňal z Adama, vzdělal Hospodin Bůh ženu, a přivedl ji k Adamovi. ²³ I řekl Adam: Teď tato jest kost z kostí mých a tělo z těla mého; tato slouží bude mužatka, nebo z muže vzata jest. ²⁴ Z té příčiny opustí muž otce svého i matku svou, a přidržeti se bude manželky své, i budou v jedno tělo. ²⁵ Byli pak oba dva nazí, Adam i žena jeho, a nestyděli se.

3

¹ Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů polních, kteréž byl učinil Hospodin Bůh. A ten řekl ženě: Tak-liž jest, že vám Bůh řekl: Nebudete jísti z každého stromu rajského? ² I řekla žena hadu: Ovoce stromů rajských jíme; ³ Ale o ovoci stromu, kterýž jest u prostřed ráje, řekl Bůh: Nebudete ho jísti, aniž se ho dotknete, abyste nezemřeli. ⁴ I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí! ⁵ Ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše; a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé. ⁶ Viduci tedy žena, že dobrý jest strom k jídlu i příjemný očima, a k nabytí rozumnosti strom žádostivý, vzala z ovoce jeho a jedla; dala také i muži svému s sebou, a on jedl. ⁷ Tedy otevřeny jsou oči obou dvou, a poznali, že jsou nazí; i navázali lístí fíkového a nadělali sobě věnčíků. ⁸ A v tom uslyšeli hlas Hospodina Boha chodícího po ráji k větru dennímu; i skryl se Adam a žena jeho před tváří Hospodina Boha, u prostřed stromů rajského. ⁹ I povolal Hospodin

Bůh Adama, a řekl jemu: Kdež jsi? ¹⁰ Kterýžto řekl: Hlas tvůj slyšel jsem v ráji a bál jsem se, že jsem nahý; protož skryl jsem se. ¹¹ I řekl Bůh: Kdožť oznámil, že jsi nahý? Nejedl-lis ale z toho stromu, z něhož jsem jísti zapověděl? ¹² I řekl Adam: Žena, kterouž jsi mi dal, aby byla se mnou, ona mi dala z stromu toho, a jedl jsem. ¹³ I řekl Hospodin Bůh ženě: Což jsi to učinila? I řekla žena: Had mne podvedl, i jedla jsem. ¹⁴ Tedy řekl Hospodin Bůh hadu: Že jsi to učinil, zlořečený budeš nade všechna hovada a nade všechny živočichy polní; po břicho svém plaziti se budeš, a prach žráti budeš po všechny dny života svého. ¹⁵ Nad to, nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu. ¹⁶ Ženě pak řekl: Velice rozmnožím bolesti tvé a počínání tvá, s bolestí roditi budeš děti, a pod mocí muže tvého bude žádost tvá, a on panovati bude nad tebou. ¹⁷ Adamovi také řekl: Že jsi uposlechl hlasu ženy své, a jedl jsi z stromu toho, kterýžť jsem zapověděl, řka: Nebudeš jísti z něho; zlořečená země pro tebe, s bolestí jísti budeš z ní po všechny dny života svého. ¹⁸ Trní a bodláčí tobě ploditi bude, i budeš jísti byliny polní. ¹⁹ V potu tváři své chléb jísti budeš, dokavadž se nenavrátiš do země, poněvadž jsi z ní vzat. Nebo prach jsi a v prach se navrátiš. ²⁰ Dal pak byl Adam jméno ženě své Eva, proto že ona byla máte všech živých. ²¹ I zdělal Hospodin Bůh Adamovi a ženě jeho oděv kožený, a přioděl je. ²² Tedy řekl Hospodin

Bůh: Aj, člověk učiněn jest jako jeden z nás, věda dobré i zlé; pročez nyní, aby nevztáhl ruky své, a nevzal také z stromu života, a jedl by, i byl by živ na věky, vyžeňme jej. ²³ I vypustil jej Hospodin Bůh z zahrady Eden, aby dělal zemi, z níž vzat byl. ²⁴ A tak vyhnal člověka a osadil zahradu Eden cherubíny k východní straně s mečem plamenným blýskajícím se, aby ostríhali cesty k stromu života.

4

¹ Adam pak poznal Evu ženu svou, kterážto počavši, porodila Kaina a řekla: Obdržela jsem muže na Hospodinu. ² A opět porodila bratra jeho Abele. I byl Abel pastýř ovcí, a Kain byl oráč. ³ Po mnohých pak dnech stalo se, že obětoval Kain z úrody zemské obět Hospodinu. ⁴ Ano i Abel také obětoval z prvorozených věcí stáda svého, a z tuku jejich. I vzhlédl Hospodin na Abele a na obět jeho. ⁵ Na Kaina pak a na obět jeho nevzhlédl. Protož rozlítíl se Kain náramně, a opadla tvář jeho. ⁶ I řekl Hospodin Kainovi: Proč jsi se tak rozpálil hněvem? A proč jest opadla tvář tvá? ⁷ Zdaliž nebudeš příjemný, budeš-li dobře činiti? Pakli nebudeš dobře činiti, hřích ve dveřích leží; a pod mocí tvou bude žádost jeho, a ty panovati budeš nad ním. ⁸ I mluvil Kain k Abelovi bratru svému. Stalo se pak, když byli na poli, že povstav Kain proti Abelovi bratru svému, zabil jej. ⁹ I řekl Hospodin Kainovi: Kdež jest Abel bratr tvůj? Kterýž odpověděl: Nevím. Zdaliž

jsem já strážným bratra svého? ¹⁰ I řekl Bůh: Co jsi učinil? Hlas krve bratra tvého volá ke mně z země. ¹¹ Protož nyní zlořečený budeš i od té země, kteráž otevřela ústa svá, aby přijala krev bratra tvého z ruky tvé. ¹² Když budeš dělati zemi, nebude více vydávati moci své tobě; tulákem a běhounem budeš na zemi. ¹³ I řekl Kain Hospodinu: Většíť jest nepravost má, než aby mi odpuštěna býti mohla. ¹⁴ Aj, vyháníš mne dnes z země této, a před tváří tvou skrývati se budu, a budu tulákem a běhounem na zemi. I přijde na to, že kdo mne koli nalezne, zabije mne. ¹⁵ I řekl mu Hospodin: Zajisté kdo by koli zabil Kaina, nad tím sedmnásobně mštno bude. Pročež vložil Hospodin znamení na Kaina, aby ho žádný nezabil, kdo by jej koli našel. ¹⁶ Tedy odšel Kain od tváři Hospodinovy, bydlil v zemi Nód, k východní straně naproti Eden. ¹⁷ Poznal pak Kain ženu svou, kterážto počala a porodila Enocha. I stavěl město, a nazval jméno města toho jménem syna svého Enoch. ¹⁸ I narodil se Enochovi Irád, a Irád zplodil Maviaele, Maviael pak zplodil Matuzaele, a Matuzael zplodil Lámecha. ¹⁹ Vzal sobě pak Lámech dvě ženy; jméno jedné Ada, a jméno druhé Zilla. ²⁰ I porodila Ada Jábale, kterýž byl otec přebývajících v staních a stádo pasoucích. ²¹ A jméno bratra jeho Jubal; ten byl otec všech hrajících na harfu a nástroje hudebné. ²² A Zilla také porodila Tubalkaina, kterýž byl řemeslník všelikého díla od mědi a od železa. Sestra pak Tubalkainova byla Noéma. ²³ I řekl Lámech

ženám svým, Adě a Zille: Slyšte hlas můj, ženy Lámechovy, poslouchajte řeči mé, že jsem zabil muže k ráně své a mládence k zsinalosti své. ²⁴ Jestližeť sedmnásobně pomštěno bude pro Kaina, tedy pro Lámecha sedmdesátekrát sedmkrát. ²⁵ Poznal pak ještě Adam ženu svou, i porodila syna a nazvala jméno jeho Set; nebo řekla: Dal mi Bůh jiné símě místo Abele, kteréhož zabil Kain. ²⁶ Setovi pak také narodil se syn, a nazval jméno jeho Enos. Tehdáž začalo se vzývání jména Hospodinova.

5

¹ Tato jest kniha rodů Adamových. V ten den, v kterémž stvořil Bůh člověka, ku podobenství Božímu učinil ho. ² Muže a ženu stvořil je a požehnal jim, a nazval jméno jejich Adam v ten den, když stvoření jsou. ³ Byl pak Adam ve stu a třidcítí letech, když zplodil syna ku podobenství svému a k obrazu svému, a nazval jméno jeho Set. ⁴ I bylo dnů Adamových po zplození Seta osm set let, a plodil syny a dcery. ⁵ A tak bylo všech dnů Adamových, v kterýchž byl živ, devět set a třidceti let, i umřel. ⁶ Set pak byl ve stu a pěti letech, když zplodil Enosa. ⁷ A po zplození Enosa živ byl Set osm set a sedm let, a plodil syny a dcery. ⁸ I bylo všech dnů Setových devět set a dvanácte let, i umřel. ⁹ Byl pak Enos v devadesáti letech, když zplodil Kainana. ¹⁰ A po zplození Kainana živ byl Enos osm set a patnácte let, a plodil syny a dcery. ¹¹ I bylo všech dnů Enosových devět set a pět

let, i umřel. ¹² Kainan pak byl v sedmdesáti letech, když zplodil Mahalaleele. ¹³ A po zplození Mahalaleele živ byl Kainan osm set a čtyřiceti let, a plodil syny a dcery. ¹⁴ I bylo všech dnů Kainanových devět set a deset let, i umřel. ¹⁵ Mahalaleel pak byl v šedesáti a pěti letech, když zplodil Járeda. ¹⁶ A po zplození Járeda živ byl Mahalaleel osm set a třiceti let, a plodil syny a dcery. ¹⁷ I bylo všech dnů Mahalaleelových osm set devadesáte a pět let, i umřel. ¹⁸ Járed pak byl ve stu šedesáti a dvou letech, když zplodil Enocha. ¹⁹ A po zplození Enocha živ byl Járed osm set let, a plodil syny a dcery. ²⁰ I bylo všech dnů Járedových devět set šedesáte a dvě lété, i umřel. ²¹ Enoch pak byl v šedesáti a pěti letech, když zplodil Matuzaléma. ²² A chodil Enoch stále s Bohem po zplození Matuzaléma tři sta let, a plodil syny a dcery. ²³ I bylo všech dnů Enochových tři sta šedesáte a pět let. ²⁴ A chodil Enoch stále s Bohem a nebyl více vidín; nebo vzal ho Bůh. ²⁵ Matuzalém pak byl ve stu osmdesáti sedmi letech, když zplodil Lámecha. ²⁶ A po zplození Lámecha živ byl Matuzalém sedm set osmdesáte a dvě lété, a plodil syny a dcery. ²⁷ I bylo všech dnů Matuzalémových devět set šedesáte a devět let, i umřel. ²⁸ Lámech pak byl ve stu osmdesáti a dvou letech, když zplodil syna, ²⁹ Jehož jméno nazval Noé, řka: Tento nám odpočinutí způsobí od díla našeho, od práce rukou našich, kterouž máme s zemí, jížto zlořečil Hospodin. ³⁰ A živ byl Lámech potom, když zplodil Noé, pět

set devadesáte a pět let, a plodil syny a dcery.
³¹ I bylo všech dnů Lámechových sedm set sedmdesáte a sedm let, i umřel. ³² A když byl Noé v pěti stech letech, zplodil Sema, Chama a Jáfeta.

6

¹ Stalo se pak, když se počali množiti lidé na zemi, a dcery se jim zrodily, ² Že vidouce synové Boží dcery lidské, any krásné jsou, brali sobě ženy ze všech, kteréž oblibovali. ³ Pročež řekl Hospodin: Nebude se nesnaditi duch můj s člověkem na věky, proto že také tělo jest, a bude dnů jeho sto a dvadcti let. ⁴ Obrové pak byli na zemi v těch dnech; ano i potom, když vcházel synové Boží k dcerám lidským, ony rodily jim. To jsou ti mocní, kteříž zdávna byli, muži na slovo vzatí. ⁵ Ale když viděl Hospodin, an se rozmnožuje zlost lidská na zemi, a že by všeliké myšlení srdce jejich nebylo než zlé po všecken čas, ⁶ Litoval Hospodin, že učinil člověka na zemi, a bolest měl v srdci svém. ⁷ Tedy řekl Hospodin: Vyhladím z země člověka, kteréhož jsem stvořil, od člověka až do hovada, až do zeměplazu, až i do ptactva nebeského; nebo líto mi, že jsem je učinil. ⁸ Ale Noé našel milost před Hospodinem. ⁹ Tito jsou příběhové Noé: Noé muž spravedlivý, dokonale byl za svého věku, s Bohem ustavičně chodil Noé. ¹⁰ (Zplodil pak Noé tři syny: Sema, Chama a Jáfeta.) ¹¹ Ale země byla porušena před Bohem, a naplněna byla země nepravostí. ¹² Viděl tedy Bůh zemi,

a aj, porušena byla, nebo bylo porušilo všeliké tělo cestu svou na zemi. ¹³ Protož řekl Bůh k Noé: Konec všelikého těla přichází přede mne, nebo naplněna jest země nepravostí od nich; z té příčiny, hle, již zkazím je s zemí. ¹⁴ Učiň sobě koráb z dříví gofer; příhrady zděláš v tom korábu, a oklejuješ jej vnitř i zevnitř klím. ¹⁵ A na tento způsob uděláš jej: Tří set loktů bude dlouhost toho korábu, padesáti loktů šířkost jeho a třidceti loktů vysokost jeho. ¹⁶ Okno uděláš v korábu, a svrchkem na loket vysokým zavřeš jej; dvěře také korábu v boku jeho postavíš, a pokoje spodní, druhé i třetí zděláš v něm. ¹⁷ Já pak, aj, já uvedu potopu vod na zemi, aby zkaženo bylo všeliké tělo, v němž jest duch života pod nebem. Cožkoli bude na zemi, umře. ¹⁸ S tebou však učiním smlouvu svou; a vejdeš do korábu, ty i synové tvoji, žena tvá i ženy synů tvých s tebou. ¹⁹ A ze všech živočichů všelikého těla, po dvě z každého uvedeš do korábu, abys je živé zachoval s sebou; samec a samice budou. ²⁰ Z ptactva podle pokolení jeho, a z hověd podle pokolení jejich, ze všelikého také zeměplazu podle pokolení jeho, po dvě z každého vejdou k tobě, aby živi zůstali. ²¹ Ty pak nabeř s sebou všeliké potravu, kteráž se jísti může, a shromažď sobě, aby byla tobě i jim ku pokrmu. ²² I učinil Noé podle všeho, jakž mu rozkázal Bůh, tak učinil.

7

¹ Potom řekl Hospodin k Noé: Vejdiž ty i

všecka čeled tvá do korábu; nebo jsem tě viděl spravedlivého před sebou v národu tomto. ² Ze všech hověd čistých vezmeš sobě sedmero a sedmero, samce a samici jeho, ale z hověd nečistých dvě a dvě, samce a samici jeho. ³ Z ptactva také nebeského sedmero a sedmero, samce a samici, aby živé zachováno bylo símě na vší zemi. ⁴ Nebo po dnech ještě sedmi já dštíti budu na zemi za čtyřiceti dnů a čtyřiceti nocí; a vyhladím se svrchku země všelikou podstatu, kterouž jsem učinil. ⁵ Tedy učinil Noé všecko tak, jakž mu přikázal Hospodin. ⁶ (Byl pak Noé v šesti stech letech, když ta potopa přišla na zemi.) ⁷ A protože přišel Noé a synové jeho, i žena jeho, i ženy synů jeho s ním k korábu, pro vody potopy. ⁸ Z hověd také čistých i z hověd nečistých, i z ptactva a ze všeho, což se hýbe na zemi, ⁹ Po dvěma vešli k Noé do korábu, samec a samice, tak jakž byl rozkázal Bůh Noé. ¹⁰ Stalo se pak po sedmi dnech, že vody potopy přišly na zemi. ¹¹ Léta šestistého věku Noé, druhého měsíce, sedmnáctého dne téhož měsíce, v ten den protrženy jsou všechny studnice propasti veliké, a průduchové nebeští otevírání jsou. ¹² I byl příval na zemi čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí. ¹³ Toho dne všel Noé, Sem a Cham i Jáfet, synové Noé, žena Noé, a tři ženy synů jeho s ním do korábu. ¹⁴ Oni i všeliký živočich podle pokolení svého, i všeliké hovědo podle pokolení svého, a všeliký zeměplaz, kterýž se hýbe na zemi, podle pokolení svého, i všeliké ptactvo vedle pokolení svého, všelijací ptáci, všecko,

což křídla má, ¹⁵ Vešli k Noé do korábu, po dvém ze všelikého těla, v němž byl duch života. ¹⁶ A což jich vešlo, samec a samice ze všelikého těla vešli, tak jakž byl přikázal jemu Bůh, a zavřel Hospodin po něm. ¹⁷ A když byla potopa za čtyřiceti dnů na zemi, tedy rozmnoženy jsou vody, až i vyzdvihly koráb, a vznesly jej od země. ¹⁸ Nebo zmohly se vody a rozmnoženy jsou velmi nad zemí, i zplýval koráb na vodách. ¹⁹ A tak náramně rozmohly se vody nad zemí, že přikryty jsou všechny hory nejvyšší, kteréž byly pode vším nebem. ²⁰ Patnácte loktů zvýší rozmohly se vody, když přikryty jsou hory. ²¹ I umřelo všeliké tělo, kteréž se hýbe na zemi, tak z ptactva, jako z hověd a živočichů, i všelikého hmyzu, kterýž se plazí po zemi, i každého člověka. ²² Všecko, což mělo dýchání ducha života v chřípích svých, ze všeho, což bylo na suše, pomřelo. ²³ A tak vyhladil Bůh všelikou podstatu, kteráž byla na tváři země, od člověka až do hověda, až do zeměplazu, a až do ptactva nebeského, vyhlazeno jest, pravím, z země; a zůstal toliko Noé, a kteříž s ním byli v korábu. ²⁴ I trvaly vody nad zemí za sto a padesáte dnů.

8

¹ Rozpomenul se pak Bůh na Noé, i všechny živočichy a všechna hověda, kteráž byla s ním v korábu; pročez uvedl Bůh vítr na zemi, i zastavily se vody. ² A zavříny jsou studnice propasti i průduchové nebeští, a zastaven jest příval s nebe. ³ I navrátily se vody se svrchku

země, odcházejíce zase, a opadly vody po stu a padesáti dnech, ⁴ Tak že odpočinul koráb sedmého měsíce, v sedmnáctý den toho měsíce na horách Ararat. ⁵ Když pak vody odcházely a opadaly až do desátého měsíce, prvního dne téhož desátého měsíce ukázali se vrchové hor. ⁶ I stalo se po čtyřicíti dnech, otevřev Noé okno v korábu, kteréž byl udělal, ⁷ Vypustil krkavce. Kterýžto vyletuje zase se vracoval, dokudž nevyschly vody na zemi. ⁸ Potom vypustil holubici od sebe, aby věděl, již-li by opadly vody se svrchku země. ⁹ Kterážto když nenašla, kde by odpočinula noha její, navrátila se k němu do korábu; nebo vody byly po vši zemi. On pak vztáhna ruku svou, vzal ji, a vnesl k sobě do korábu. ¹⁰ A počekal ještě sedm dní jiných, a opět vypustil holubici z korábu. ¹¹ I přiletěla k němu holubice k večerou, a aj, list olivový utržený v ústech jejích. Tedy poznal Noé, že opadly vody se svrchku země. ¹² I čekal ještě sedm dní jiných, a opět vypustil holubici, kterážto nevrátila se k němu více. ¹³ I stalo se šestistého prvního léta, v první den měsíce prvního, že vyschly vody na zemi. I odjal Noé přikrytí korábu a uzřel, ano již oschl svrcek země. ¹⁴ Druhého pak měsíce, v dvacátý sedmý den téhož měsíce oschla země. ¹⁵ I mluvil Bůh k Noé, řka: ¹⁶ Vyjdi z korábu, ty i žena tvá, a synové tvoji, i ženy synů tvých s tebou. ¹⁷ Všecky živočichy, kteříž jsou s tebou ze všelikého těla, tak z ptactva jako z hověd a všelikého zeměplazu, kterýž se

hýbe na zemi, vyved' s sebou; ať se v hojnosti rozplozují na zemi, a rostou a množí se na zemi. ¹⁸ I vyšel Noé a synové jeho, i žena jeho a ženy synů jeho s ním; ¹⁹ Každý živočich, každý zeměplaza všechno ptactvo, všechno, což se hýbe na zemi, po pokoleních svých vyšlo z korábu. ²⁰ Tedy vzdělal Noé oltář Hospodinu, a vzav ze všech hověd čistých i ze všeho ptactva čistého, obětoval zápaly na tom oltáři. ²¹ I zachutnal Hospodin vůni tu příjemnou, a řekl Hospodin v srdci svém: Nebudu více zlořečiti zemi pro člověka, proto že myšlení srdce lidského zlé jest od mladosti jeho; aniž budu více bítí všeho, což živo jest, jako jsem učinil. ²² Nýbrž dokavadž země trvati bude, setí a žeň, studeno i horko, léto a zima, den také a noc nepřestanou.

9

¹ Tedy požehnal Bůh Noé i synům jeho a řekl jim: Plodtež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi. ² Strach vás a hrůza vaše buď na všeliký živočich země, a na všechno ptactvo nebeské. Všecko, což se hýbe na zemi, a všechny ryby mořské v ruce vaše dány jsou. ³ Všecko, což se hýbe a jest živo, bude vám za pokrm; jako i bylinu zelenou, dal jsem vám to všecko. ⁴ A však masa s duší jeho, kteráž jest krev jeho, nebudete jísti. ⁵ A zajisté krve vaší, duší vašich vyhledávati budu; z rukou každého hověda vyhledávati jí budu, i z ruky člověka, ano i z ruky každého bratra jeho budu vyhledávati duše člověka. ⁶ Kdo by koli vylil krev člověka, skrze člověka vylita

bude krev jeho; nebo k obrazu svému učinil Bůh člověka. ⁷ Vy pak plodte a množte se; v hojnosti se rozplodte na zemi, a rozmnožení budte na ní. ⁸ I mluvil Bůh k Noé a synům jeho s ním, řka: ⁹ Já zajisté vcházím v smlouvu svou s vámi, i s semenem vaším po vás, ¹⁰ A se všelikou duší živou, kteráž jest s vámi, z ptactva, z hověd a ze všech živočichů zemských, kteříž jsou s vámi, ode všech, kteříž vyšli z korábu, až do všelikého živočicha zemského. ¹¹ Protož utvrzuji smlouvu svou s vámi, že nebude vyhlazeno více všeliké tělo vodami potopy; aniž bude více potopa k zkažení země. ¹² I řekl Bůh: Totoť bude znamení smlouvy, kteréž já dávám, mezi mnou a mezi vámi, a mezi všelikou duší živou, kteráž jest s vámi, po všechny věky. ¹³ Duhu svou postavil jsem na oblaku, a bude na znamení smlouvy mezi mnou a mezi zemí. ¹⁴ A budeť, když uvedu mračný oblak nad zemí, a ukáže se duha na oblaku, ¹⁵ Že se rozpomenu na smlouvu svou, kteráž jest mezi mnou a mezi vámi a mezi všelikou duší živou v každém těle; a nebudou více vody ku potopě, aby zahladily všeliké tělo. ¹⁶ Nebo když bude duha ta na oblaku, popatřím na ni, abych se rozpomenul na smlouvu věčnou mezi Bohem a mezi všelikou duší živou v každém těle, kteréž jest na zemi. ¹⁷ I řekl Bůh k Noé: Toť jest znamení smlouvy, kterouž jsem utvrdil mezi sebou a mezi všelikým tělem, kteréž jest na zemi. ¹⁸ Byli pak synové Noé, kteříž vyšli z korábu: Sem, Cham a Jáfet; a Cham byl otec Kanánův. ¹⁹ Ti tři jsou synové Noé, a ti se

rozprostřeli po vší zemi. ²⁰ Noé pak obíraje se s zemí, začal dělati vinice. ²¹ A pije víno, opil se, a obnažil se u prostřed stanu svého. ²² Viděl pak Cham, otec Kanánův, hanbu otce svého, a pověděl oběma bratřím svým vně. ²³ Tedy vzali Sem a Jáfet oděv, kterýžto oba položili na ramena svá, a jdouce zpátkem, zakryli hanbu otce svého; tváři pak jich byly odvráceny, a hanby otce svého neviděli. ²⁴ Procítiv pak Noé po svém víně, zvěděl, co mu učinil syn jeho mladší. ²⁵ I řekl: Zlořečený Kanán, služebník služebníků bude bratřím svým. ²⁶ Řekl také: Požehnaný Hospodin, Bůh Semův, a buď Kanán služebníkem jejich. ²⁷ Rozšiřiž Bůh milostivě Jáfeta, aby bydlil v stáncích Semových, a buď Kanán služebníkem jejich. ²⁸ Živ pak byl Noé po potopě tři sta a padesáte let. ²⁹ A tak bylo všech dnů Noé devět set a padesáte let; i umřel jest.

10

¹ Tito jsou pak rodové synů Noé, Sema, Chama a Jáfeta, jimž se tito synové zrodili po potopě. ² Synové Jáfetovi: Gomer a Magog, a Madai, a Javan, a Tubal, a Mešech, a Tiras. ³ Synové pak Gomerovi: Ascenez, Rifat, a Togorma. ⁴ Synové pak Javanovi: Elisa a Tarsis, Cetim a Dodanim. ⁵ Od těch rozdělení jsou ostrovové národů po krajinách jejich, každý podlé jazyku svého, vedlé čeledi své, v národech svých. ⁶ Synové pak Chamovi: Chus a Mizraim a Put a Kanán. ⁷ A synové Chusovi: Sába, Evila, a Sabata, a Regma, a Sabatacha. Synové pak Regmovi: Sába a

Dedan. ⁸ Zplodil také Chus Nimroda; onť jest počal býti mocným na zemi. ⁹ To byl silný lovec před Hospodinem; protož se říká: Jako Nimrod silný lovec před Hospodinem. ¹⁰ Počátek pak jeho království byl Babylon a Erech, Achad a Chalne, v zemi Sinear. ¹¹ Z země té vyšel do Assur, kdežto vystavěl Ninive, a Rohobot město, a Chále, ¹² A Rezen mezi Ninive a mezi Chále; toť jest město veliké. ¹³ Mizraim pak zplodil Ludim a Anamim, a Laabim, a Neftuim, ¹⁴ A Fetruzim, a Chasluim, (odkudž pošli Filistiňští) a Kafturim. ¹⁵ Kanán pak zplodil Sidona prvorozeného svého, a Het, ¹⁶ A Jebuzea, a Amorea, a Gergezea, ¹⁷ A Hevea, a Aracea, a Sinea, ¹⁸ A Aradia, a Samarea, a Amatea; a potom odtud rozprostřely se čeledi Kananejských. ¹⁹ A bylo pomezí Kananejských od Sidonu, když jdeš k Gerar až do Gázy; a odtud když jdeš k Sodomě a Gomoře, a Adama a Seboim až do Lázy. ²⁰ Ti jsou synové Chamovi po čeledech svých, vedlé jazyků svých, po krajinách svých, v národech svých. ²¹ Semovi také, otcí všech synů Heber, bratru Jáfeta staršího zrozeni jsou synové. ²² A tito jsou synové Semovi: Elam, a Assur, a Arfaxad, a Lud, a Aram. ²³ Synové pak Aramovi: Hus, a Hul, a Geter, a Mas. ²⁴ Potom Arfaxad zplodil Sále; a Sále zplodil Hebera. ²⁵ Heberovi také narodili se dva synové; jméno jednoho Peleg, proto že za dnů jeho rozdělena byla země, a jméno bratra jeho Jektan. ²⁶ Jektan pak zplodil Elmodada, a Salefa, a Azarmota, a Járe, ²⁷ A Adoráma, a Uzala, a Dikla, ²⁸ A Obale, a

Abimahele, a Sebai, ²⁹ A Ofira, a Evila, a Jobaba; všickni ti jsou synové Jektanovi. ³⁰ A bylo bydlení jejich od Mesa, když jdeš k Sefar hoře na východ slunce. ³¹ Tiť jsou synové Semovi po čeledech svých, vedlé jazyků svých, po krajinách svých, v národech svých. ³² Ty jsou čeledi synů Noé po rodech svých, v národech svých; a od těch rozdělili se národové na zemi po potopě.

11

¹ Byla pak všechna země jazyku jednoho a řeči jedné. ² I stalo se, když se brali od východu, našli pole v zemi Sinear, a bydlili tam. ³ A řekli jeden druhému: Nuže, nadělejme cihel, a vypalme je ohněm. I měli cihly místo kamení, a zemi lepkou místo vápna. ⁴ Nebo řekli: Nuže, vystavějme sobě město a věži, jejíž by vrch dosáhl k nebi; a tak učiníme sobě jméno, abychom nebyli rozptýleni po vši zemi. ⁵ Sstoupil pak Hospodin, aby viděl to město a věži, kterouž stavěli synové lidští. ⁶ A řekl Hospodin: Aj, lid jeden a jazyk jeden všechněch těchto, a toť jest začátek díla jejich; nyní pak nedadí sobě v tom překaziti, což umínili dělati. ⁷ Protož sstupme a změťme tam jazyk jejich, aby jeden druhého jazyku nerozuměl. ⁸ A tak rozptýlil je Hospodin odtud po vši zemi; i přestali stavěti města toho. ⁹ Protož nazváno jest jméno jeho Bábel; nebo tu zmátl Hospodin jazyk vši země; a odtud rozptýlil je Hospodin po vši zemi. ¹⁰ Titot jsou rodové Semovi: Sem, když byl ve stu letech, zplodil Arfaxada ve dvou letech po potopě. ¹¹ A byl živ

Sem po zplození Arfaxada pět set let; a plodil syny a dcery. ¹² Arfaxad pak živ byl pět a třiceti let, a zplodil Sále. ¹³ A po zplození Sále živ byl Arfaxad čtyři sta a tři léta; a plodil syny a dcery. ¹⁴ Sále také živ byl třiceti let, a zplodil Hebera. ¹⁵ A živ byl Sále po zplození Hebera čtyři sta a tři léta; a plodil syny a dcery. ¹⁶ Živ pak byl Heber čtyři a třiceti let, a zplodil Pelega. ¹⁷ A živ byl Heber po zplození Pelega čtyři sta a třiceti let; a plodil syny a dcery. ¹⁸ Peleg pak živ byl třiceti let, a zplodil Réhu. ¹⁹ A živ byl Peleg po zplození Réhu dvě stě a devět let; a plodil syny a dcery. ²⁰ Réhu také živ byl třiceti a dvě lété, a zplodil Sáruga. ²¹ A po zplození Sáruga živ byl Réhu dvě stě a sedm let; a plodil syny a dcery. ²² Živ pak byl Sárug třiceti let, a zplodil Náchora. ²³ A byl živ Sárug po zplození Náchora dvě stě let; a plodil syny a dcery. ²⁴ Náchor pak živ byl dvadeti a devět let, a zplodil Táre. ²⁵ A živ byl Náchor po zplození Táre sto a devatenácte let; a plodil syny a dcery. ²⁶ Živ pak byl Táre sedmdesáte let, a zplodil Abrama, Náchora a Hárana. ²⁷ Tito jsou pak rodové Táre: Táre zplodil Abrama, Náchora a Hárana; Háran pak zplodil Lota. ²⁸ Umřel pak Háran prvé než Táre otec jeho v zemi narození svého, totiž v Ur Kaldejských. ²⁹ I spojímali sobě ženy Abram a Náchor; jméno ženy Abramovy Sarai, a jméno ženy Náchorovy Melcha, dcera Háranova, kterýž byl otec Melchy a Jeschy. ³⁰ Byla pak Sarai neplodná, a neměla dětí. ³¹ I vzal Táre Abrama syna svého, a Lota syna Háranova, vnuka svého, a Sarai nevěstu

svou, ženu Abrama syna svého, a vyšli spolu z Ur Kaldejských, aby se brali do země Kananejské, a přišli až do Cháran, a bydlili tam. ³² A byli dnové Táre dvě stě a pět let; i umřel Táre v Cháran.

12

¹ Nebo byl řekl Hospodin Abramovi: Vyjdi z země své a z příbuznosti své, i z domu otce svého do země, kterouž ukáži tobě. ² A učiním tě v národ veliký, a požehnám tobě, a zvelebím jméno tvé, a budeš požehnání. ³ Požehnám také dobrořečícím tobě, a zlořečícím tobě zlořečiti budu; ano požehnány budou v tobě všechny čeledi země. ⁴ I vyšel Abram, tak jakž mu byl mluvil Hospodin, a šel s ním Lot. (Byl pak Abram v sedmdesáti pěti letech, když vyšel z Cháran.) ⁵ A vzal Abram Sarai manželku svou, a Lota syna bratra svého, a všechno zboží své, kteréhož nabyli, i duše, kterýchž dosáhli v Cháran. A vyšedše, brali se do země Kananejské, až i přišli do ní. ⁶ I prošel Abram tu zemi až k místu Sichem, to jest až k rovině More. A tehdáž Kananejští byli v zemi. ⁷ I ukázal se Hospodin Abramovi a řekl: Semení tvému dám zemi tuto. Tedy vzdělal tu oltář Hospodinu, kterýž se byl ukázal jemu. ⁸ A odtud podal se k hoře, kteráž leží na východ od Bethel, kdežto rozbil stan svůj, tak že mu Bethel byl na západ, Hai pak na východ; i vzdělal tam oltář Hospodinu, a vzýval jméno Hospodinovo. ⁹ Potom hnul se Abram dále, a odebral se odtud ku poledni. ¹⁰ Byl pak hlad v té zemi; protož sstoupil Abram do Egypta, aby tam byl pohostinu; nebo veliký byl

hlad v té zemi. ¹¹ I stalo se, že když přicházel blízko k Egyptu, řekl k Sarai manželce své: Aj, nyní znám, že jsi žena krásné tváři. ¹² A stane se, že když tě uzří Egyptští, řeknou: To jest manželka jeho; i zabijí mne, tebe pak živé nechají. ¹³ Prav medle, že jsi sestra má, aby mi dobře bylo příčinou tvou, a živa zůstala duše má pro tebe. ¹⁴ I stalo se, když všel Abram do Egypta, viděli Egyptští ženu, že krásná byla náramně. ¹⁵ A vidouce ji knížata Faraonova, schválili ji před ním; i vzata jest žena do domu Faraonova. ¹⁶ Kterýžto i Abramovi dobře učinil pro ni; a měl ovce a voly a osly, i služebníky a děvky, též oslice a velbloudy. ¹⁷ Ale Hospodin trápil Faraona ranami velikými, i dům jeho, pro Sarai manželku Abramovu. ¹⁸ Protož povolal Farao Abrama a řekl: Cos mi to učinil? Pročežs mi neoznámil, že ona manželka tvá jest? ¹⁹ Proč jsi řekl: Sestra má jest? A vzal jsem ji sobě za ženu. Protož nyní, teď máš manželku svou, vezmi a jdi. ²⁰ I poručil o něm Farao mužům, a propustili ho, i manželku jeho i všecko, což měl.

13

¹ Vstoupil tedy Abram z Egypta on i žena jeho i všecko, což měl, a Lot s ním, ku poledni. ² (Byl pak Abram bohatý velmi na dobytek, na stříbro i na zlato.) ³ A šel cestami svými od poledne až do Bethel, až k místu tomu, kdež prvé byl stánek jeho, mezi Bethel a Hai, ⁴ K místu oltáře, kterýž tam byl prvé vzdělal, kdežto vzýval Abram jméno Hospodinovo. ⁵ Také i Lot, kterýž s

Abramem chodil, měl ovce a voly i stany. ⁶ A nemohla jim země postačovati, aby spolu bydlili, proto že zboží jich bylo veliké, tak že nemohli spolu bydliti. ⁷ Odkudž vznikla nesnáz mezi pastýři stáda Abramova a mezi pastýři stáda Lotova; nebo Kananejští a Ferezejští tehdáž bydlili v zemi té. ⁸ Řekl tedy Abram k Lotovi: Nechžť, prosím, není nesnáze mezi mnou a tebou, a mezi pastýři mými a pastýři tvými, poněvadž muži bratří jsme. ⁹ Zdaliž není před tebou všechna země? Odděl se, prosím, ode mne. Půjdeš-li na levo, já na pravo se držeti budu; pakli půjdeš na pravo, na levo se držeti budu. ¹⁰ Pozdvih tedy Lot očí svých, spatřil všechnu rovinu vůkol Jordánu, kteráž před tím, než Hospodin zkazil Sodomu a Gomoru, všechna až k Ségor svažována byla, jako zahrada Hospodinova, a jako země Egyptská. ¹¹ I zvolil sobě Lot všechnu rovinu Jordánskou, a bral se k východu; a tak oddělili se jeden od druhého. ¹² Abram bydlil v zemi Kananejské, ale Lot přebýval v městech té roviny, podav stanů až k Sodomě. ¹³ Lidé pak Sodomští byli zlí, a hříšníci před Hospodinem velicí. ¹⁴ I řekl Hospodin Abramovi, když se oddělil od něho Lot: Pozdvihni nyní očí svých, a pohled z místa, na němž jsi, na půlnoci a na poledne, i na východ a na západ. ¹⁵ Nebo všechnu zemi, kterouž vidíš, tobě dám a semeni tvému až na věky. ¹⁶ A rozmnožím símě tvé jako prach země; nebo jestliže kdo bude moci sčísti prach země, tedy i símě tvé sečteno bude. ¹⁷ Vstaň, projdi tu zemi na dyl i na šíř její; nebo tobě ji dám.

¹⁸ Tedy Abram hnuv se s stanem, přišel a bydlil v rovinách Mamre, kteréž jsou při Hebronu, kdežto vzdělal oltář Hospodinu.

14

¹ Stalo se pak ve dnech těch, že Amrafel král Sinearský, Arioch král Elasarský, Chedorlaomer král Elamitský, a Thádal král Goimský, ² Vyzdvihli válku proti Bérovi králi Sodomskému, a proti Bersovi králi Gomorskému, a Senábovi králi Adamatskému, a Semeberovi králi Seboimskému, a králi Bélamskému, to jest Ségorskému. ³ Všickni tito sjeli se do údolí Siddim, to jest již moře solné. ⁴ Dvanácte let sloužili Chedorlaomerovi, třináctého pak léta zprotivili se. ⁵ Protož léta čtrnáctého přitáhl Chedorlaomer a králové, kteříž byli s ním, a pobili Refaimské v Astarotu Karnaimských, a Zuzimské v Cham, a Eminské na rovinách Kariataimských, ⁶ A Horejské na hoře jich Seir, až k rovině Fáran, kteráž leží nad pouští. ⁷ A vracejíce se, přitáhli k En Misfat, kteráž již jest Kádes, a pohubili všecku krajinu Amalechitského, také i Amorejského, bydlícího v Hasesontamar. ⁸ Protož vytáhl král Sodomský, a král Gomorský, a král Adamatský, a král Seboimský, a král Bélamský, to jest Ségorský, a sšikovali se proti nim k bitvě v údolí Siddim, ⁹ Proti Chedorlaomerovi králi Elamitskému, a Thádalovi králi Goimskému, a Amrafelovi králi Sinearskému, i Ariochovi králi Elasarskému, čtyři králové proti pěti. ¹⁰ (V údolí pak Siddim bylo mnoho studnic klejovatých.) I utíkajíce král Sodomský a Gomorský, padli tam;

a kteří pozůstali, utekli na hory. ¹¹ A pobravše všecko zboží Sodomských a Gomorských, a všecky potravu jich, odtáhli. ¹² Vzali také Lota, a zboží jeho, syna bratra Abramova, a odjeli; nebo on bydlil v Sodomě. ¹³ Přišel pak jeden, kterýž byl utekl, a zvěstoval Abramovi Hebrejskému, kterýž tehdáž bydlil v rovinách Mamre Amorejského, bratra Eškolova a bratra Anerova; nebo ti měli smlouvu s Abramem. ¹⁴ Uslyšev tedy Abram, že by zajat byl bratr jeho, vypravil způsobných k boji a v domě svém zrozených služebníků tři sta a osmnácte, a honil je až k Dan. ¹⁵ A odděliv se, připadl na ně v noci, on i služebníci jeho, a porazil je; a stihal je až k Chobah, kteréž leží na levo Damašku. ¹⁶ I odjal zase všecko zboží; také i Lota bratra svého s statkem jeho zase přivedl, ano i ženy a lid. ¹⁷ Tedy vyšel král Sodomský proti němu, když se navracoval od pobití Chedorlaomera a králů, kteříž byli s ním, k údolí Sáveh, kteréž jest údolí královské. ¹⁸ Melchisedech také král Sálem, vynesl chléb a víno; a ten byl kněz Boha silného nejvyššího. ¹⁹ I požehnal mu a řekl: Požehnaný Abram Bohu silnému nejvyššímu, kterýž vládne nebem a zemí; ²⁰ A požehnaný Bůh silný nejvyšší, kterýž dal nepřátely tvé v ruce tvé. I dal mu Abram desátky ze všech věcí. ²¹ Král pak Sodomský řekl Abramovi: Dej mi lid, a zboží vezmi sobě. ²² I řekl Abram králi Sodomskému: Pozdvihl jsem ruky své k Hospodinu, Bohu silnému nejvyššímu, kterýž vládne nebem i zemí, ²³ Že nevezmu od niti až

do řeménka obuvi ze všech věcí, kteréž jsou tvé, abys neřekl: Já jsem obohatil Abrama, ²⁴ Kromě toliko toho, což snědli bojovníci, a dílu mužů, kteříž se mnou šli, totiž Aner, Eškol a Mamre; oni nechať vezmou díl svůj.

15

¹ Když pak ty věci pominuly, stalo se slovo Hospodinovo k Abramovi u vidění, řkoucí: Neboj se, Abrame; já budu pavéza tvá, a odplata tvá velmi veliká. ² Jemužto řekl Abram: Panovníče Hospodine, což mi dáš, poněvadž já scházím bez dětí, a ten, jemuž zanechám domu svého, bude Damašský Eliezer? ³ Řekl ještě Abram: Aj, mně jsi nedal semene; a aj, schovanec můj bude mým dědicem. ⁴ A aj, slovo Hospodinovo k němu, řkuci: Nebudeť ten dědicem tvým, ale kterýž vyjde z života tvého, ten dědicem tvým bude. ⁵ I vyvedl jej ven a řekl: Vzhlédniž nyní k nebi, a sečti hvězdy, budeš-li je však moci sčísti? Řekl mu ještě: Tak bude símě tvé. ⁶ I uvěřil Hospodinu, a počteno mu to za spravedlnost. ⁷ (Nebo byl řekl jemu: Já jsem Hospodin, kterýž jsem tě vyvedl z Ur Kaldejských, aťbych dal zemi tuto k dědičnému vládařství. ⁸ I řekl: Panovníče Hospodine, po čem poznám, že ji dědičně obdržím? ⁹ I odpověděl jemu: Vezmi mně jalovici tříletou, a kozu tříletou, a skopce tříletého, hrdličku také a holoubátko. ¹⁰ Kterýžto vzav ty všecky věci, zroztínal je na poly, a rozložil na dvě straně, jednu polovici proti druhé; ptáků pak

nezroztínal. ¹¹ Ptáci pak sedali na ta mrtvá těla, a Abram je sháněl. ¹² I stalo se, když slunce zapadalo, že dřímota těžká připadla na Abrama; a aj, hrůza a tma veliká obklíčila jej). ¹³ Řekl tedy Bůh Abramovi: To zajisté věz, že pohostinu bude símě tvé v zemi cizí, a v službu je podrobí, a trápití je budou za čtyři sta let. ¹⁴ Však národ, jemuž sloužiti budou, já souditi budu; a potom vyjdou s velikým zbožím. ¹⁵ Ty pak půjdeš k otcům svým v pokoji; a pohřben budeš v starosti dobré. ¹⁶ A čtvrté pokolení sem se navrátí; nebť ještě není doplněna nepravost Amorejských. ¹⁷ I stalo se, když zapadlo slunce, a tma bylo, a aj, ukázala se pec kouřící se, a pochodně ohnivá, kteráž šla mezi díly těmi. ¹⁸ V ten den učinil Hospodin smlouvu s Abramem, řka: Semeni tvému dám zemi tuto, od řeky Egyptské až do řeky té veliké, řeky Eufraten: ¹⁹ Činejské, Cenezejské, Cethmonské, ²⁰ A Het-ejské, Ferezejské, a Refaimské, ²¹ Amorejské, i Kananejské také, a Gergezejské a Jebuzejské.

16

¹ Sarai pak manželka Abramova jemu nerodila; a měla děvku Egyptskou, jménem Agar. ² I řekla Sarai Abramovi: Aj, nyní Hospodin zavřel život můj, abych nerodila; vejdi, prosím, k děvce mé, zda bych aspoň z ní mohla mít syny. I povolil Abram řeči Sarai. ³ Tedy vzavši Sarai manželka Abramova Agar Egyptskou děvku svou, po desíti letech, jakž bydliti počal Abram v zemi Kananejské,

dala ji Abramovi muži svému za ženu. ⁴ I všel k Agar, kterážto počala. Viduci pak ona, že počala, zlehčila sobě paní svou. ⁵ I řekla Sarai Abramovi: Křivdou mou tys vinen; já jsem dala děvku svou v lůno tvé, kterážto viduci, že počala, zlehčila mne sobě. Sudiž Hospodin mezi mnou a mezi tebou. ⁶ I řekl Abram k Sarai: Aj, děvka tvá v moci tvé; učiň s ní, cožť se za dobré vidí. Tedy trápila ji Sarai, a ona utekla od ní. ⁷ Našel ji pak anděl Hospodinův u studnice vody na poušti, u studnice té, kteráž jest při cestě Sur. ⁸ A řekl: Agar, děvko Sarai, odkud jdeš, a kam se béřeš? I řekla: Od tváři Sarai paní své já utíkám. ⁹ Tedy řekl jí anděl Hospodinův: Navrať se ku paní své, a pokoř se pod ruku její. ¹⁰ Opět řekl anděl Hospodinův: Velice rozmnožím símě tvé, aniž bude moci sečteno býti pro množství. ¹¹ Potom také řekl anděl Hospodinův: Aj, ty jsi těhotná, a tudíž porодиš syna, a nazůveš jméno jeho Izmael; nebo uslyšel Hospodin trápení tvé. ¹² Budeť pak lýtý člověk; ruce jeho proti všechněm, a ruce všech proti němu; a před tváří všech bratrů svých bydliti bude. ¹³ I nazvala Agar jméno Hospodinovo, kterýž mluvil jí: Ty jsi silný Bůh vidění; nebo řekla: Zdaliž teď také nevidím po tom, kterýž mne viděl? ¹⁴ Protož nazvala studnici tu studnicí Živého vidoucího mne. Aj, ta jest mezi Kádes a Barad. ¹⁵ Porodila pak Agar Abramovi syna; a nazval Abram jméno syna svého, kteréhož porodila Agar, Izmael. ¹⁶ Abram pak byl v osmdesáti šesti letech, když mu porodila Agar

Izmaele.

17

¹ Když pak Abram byl v devadesáti devíti letech, ukázal se mu Hospodin, a řekl jemu: Já jsem Bůh silný všemohoucí; chodiž ustavičně přede mnou a budiž dokonalým. ² A učiním smlouvu svou mezi sebou a tebou a rozmnožím tě náramně velmi. ³ Padl pak Abram na tvář svou; i mluvil Bůh s ním, řka: ⁴ Jáť jsem, aj, smlouva má s tebou, a budeš otcem národů mnohých. ⁵ Aniž více slouti bude jméno tvé Abram, ale bude jméno tvé Abraham; nebo otcem mnohých národů učinil jsem tě. ⁶ A učiním, abys se rozplodil náramně velmi, a rozšířím tě v národy; i králové z tebe vyjdou. ⁷ Utvrdím také smlouvu svou mezi sebou a tebou, i mezi semenem tvým po tobě, po rodech jejich, za smlouvu věčnou, totiž abych byl Bohem tvým i semene tvého po tobě. ⁸ Nadto dám tobě i semeni tvému po tobě zemi, v nížto obýváš pohostinu, všecku zemi Kananejskou k vládařství věčnému; a budu jejich Bohem. ⁹ Řekl ještě Bůh Abrahamovi: Ty pak ostříhati budeš smlouvy mé, ty i símě tvé po tobě, po rodech svých. ¹⁰ Tatoť jest smlouva má mezi mnou a mezi vámi, i mezi semenem tvým po tobě, kteréž ostříhati budete: Aby obřezán byl mezi vámi každý pohlaví mužského. ¹¹ Obřezete pak tělo hanby své; a to bude znamením smlouvy mezi mnou a mezi vámi. ¹² Každý tedy pohlaví mužského osmého dne obřezán bude mezi vámi po rodech vašich, doma narozený i koupený za

stříbro, z kterých by koli cizozemců byl, jenž není z semene tvého. ¹³ Konečně ať jest obřezán narozený v domě tvém, i koupený za peníze tvé; a budeť smlouva má na těle vašem za smlouvu věčnou. ¹⁴ Neobřezaný pak pacholík, kterýž by neobřezal těla neobřízky své, vyhlazena zajisté bude duše ta z lidu svého; nebo smlouvu mou zrušil. ¹⁵ Řekl také Bůh Abrahamovi: Sarai manželce své nebudeš říkati Sarai, ale Sára bude jméno její. ¹⁶ Nebo požehnám jí a dámt' z ní syna; požehnámť jí, a bude v národy; králové národů z ní vyjdou. ¹⁷ Tedy padl Abraham na tvář svou, a zasmáv se, řekl v srdci svém: Zdali stoletému narodí se syn? A zdali Sára v devadesáti letech porodí? ¹⁸ I řekl Abraham Bohu: Ó byť jen Izmael živ byl před tebou! ¹⁹ Jemužto řekl Bůh: Nýbrž Sára manželka tvá porodí tobě syna, a nazůveš jméno jeho Izák; i utvrdím smlouvu svou s ním za smlouvu věčnou, i s semenem jeho po něm. ²⁰ Také o Izmaele uslyšel jsem tě; a aj, požehnám jemu, a učiním to, aby se rozplodil, a rozmnožím ho náramně velmi; dvanáctero knížat zplodí, a rozšířím jej v národ veliký. ²¹ Ale smlouvu svou utvrdím s Izákem, kteréhožť porodí Sára po roce, při tomto času. ²² A když dokonal Bůh řeč svou s ním, vstoupil od Abrahama. ²³ Vzal tedy Abraham Izmaele syna svého, i všechny zrozené v domě svém, i všechny koupené za stříbro své, každého, kdož byl pohlaví mužského, z domácích svých, a obřezal tělo neobřízky jejich hned v ten den, jakž s ním Bůh mluvil. ²⁴ A byl Abraham v devadesáti devíti letech, když obřezáno bylo tělo neobřízky

jeho. ²⁵ Izmael pak syn jeho byl v třinácti letech, když obřezáno bylo tělo neobřízky jeho. ²⁶ Jednoho a téhož dne obřezáni jsou, Abraham a Izmael syn jeho. ²⁷ I všickni domácí jeho, doma zrození i za stříbro od cizozemce koupení, obřezáni jsou s ním.

18

¹ Ukázal se pak jemu Hospodin v rovině Mamre; a on seděl u dveří stanu, když veliké horko na den bylo. ² A když pozdvihl očí svých, viděl, a aj, tři muži stáli naproti němu. Kterézto jakž uzřel, běžel jim vstříc ode dveří stanu, a sklonil se až k zemi. ³ A řekl: Pane můj, jestliže jsem nyní našel milost před očima tvýma, prosím, nepomíjej služebníka svého. ⁴ Přineseno bude trochu vody, a umyjete nohy své, a odpočinete pod stromem. ⁵ Zatím přinesu kus chleba, a posilníte srdce svého; potom půjdete, poněvadž mimo služebníka svého jdete. I řekli: Tak učiň, jakž jsi mluvil. ⁶ Tedy pospíšil Abraham do stanu k Sáře, a řekl: Spěšně tři míry mouky bělné zadělej, a napec podpopelných chlebů. ⁷ Abraham pak běžel k stádu; a vzav tele mladé a dobré, dal služebníku, kterýžto pospíšil připravit je. ⁸ Potom vzav másla a mléka, i tele, kteréz připravil, položil před ně; sám pak stál při nich pod stromem, i jedli. ⁹ Řekli pak jemu: Kde jest Sára manželka tvá? Kterýžto odpověděl: Teď v stanu. ¹⁰ A řekl: Jistotně se navrátím k tobě vedlé času života, a aj, syna míti bude Sára manželka tvá. Ale

Sára poslouchala u dveří stanu, kteréž byly za ním. ¹¹ Abraham pak i Sára byli staří a sešlého věku, a přestal byl Sáře běh ženský. ¹² I smála se Sára sama v sobě, řkuci: Teprv když jsem se sstarala, v rozkoše se vydám? A ještě i pán můj se sstaral. ¹³ Tedy řekl Hospodin Abrahamovi: Proč jest se smála Sára, řkuci: Zdaliž opravdu ještě roditi budu, a já se sstarala? ¹⁴ Zdaliž co skrytého bude před Hospodinem? K času určitému navrátím se k tobě vedlé času života, a Sára bude míti syna. ¹⁵ Zapřela pak Sára a řekla: Nesmála jsem se; nebo se bála. I řekl Hospodin: Nenít tak, ale smála jsi se. ¹⁶ Tedy vstavše odtud muži ti, obrátili se k Sodomě; Abraham pak šel s nimi, aby je provodil. ¹⁷ A řekl Hospodin: Zdali já zatajím před Abrahamem, což dělati budu? ¹⁸ Poněvadž Abraham jistotně bude v národ veliký a silný, a požehnání budou v něm všickni národové země. ¹⁹ Nebo znám jej; protož přikáže synům svým a domu svému po sobě, aby ostříhali cesty Hospodinovy, a činili spravedlnost a soud, aťby naplnil Hospodin Abrahamovi, což mu zaslíbil. ²⁰ I řekl Hospodin: Proto že rozmnožen jest křik Sodomských a Gomorských, a hřích jejich že obtížen jest náramně: ²¹ Sstoupím již a pohledím, jestliže podle křiku jejich, kterýž přišel ke mně, činili, důjde na ně setření; a pakli toho není, zvím. ²² A obrátivše se odtud muži, šli do Sodomy; Abraham pak ještě stál před Hospodinem. ²³ V tom přistoupiv Abraham, řekl: Zdali také zahladíš spravedlivého s bezbožným? ²⁴ Bude-li padesáte spravedlivých

v tom městě, zdali předce zahubíš, a neodpustíš místu pro padesáte spravedlivých, kteříž jsou v něm? ²⁵ Odstup to od tebe, abys takovou věc učiniti měl, abys usmrtil spravedlivého s bezbožným; takť by byl spravedlivý jako bezbožný. Odstup to od tebe; zdaliž soudce vši země neučiní soudu? ²⁶ I řekl Hospodin: Jestliže naleznu v Sodomě, v městě tom, padesáte spravedlivých, odpustím všemu tomu místu pro ně. ²⁷ A odpovídaje Abraham, řekl: Aj, nyní chtěl bych mluvit ku Pánu svému, ačkoli jsem prach a popel. ²⁸ Co pak, nedostane-li se ku padesáti spravedlivým pěti, zdali zkazíš pro těch pět všechno město? I řekl: Nezahladím, jestliže najdu tam čtyřiceti pět. ²⁹ Opět mluvil Abraham a řekl: Snad nalezeno bude tam čtyřiceti? A odpověděl: Neučiním pro těch čtyřiceti. ³⁰ I řekl Abraham: Prosím, nechť se nehněvá Pán můj, že mluvit budu: Snad se jich nalezne tam třiceti? Odpověděl: Neučiním, jestliže naleznu tam třiceti. ³¹ A opět řekl: Aj, nyní počal jsem mluvit ku Pánu svému: Snad se nalezne tam dvaceti? Odpověděl: Nezahladím i pro těch dvaceti. ³² Řekl ještě: Prosím, ať se nehněvá Pán můj, jestliže jednou ještě mluvit budu: Snad se jich najde tam deset? Odpověděl: Nezahladím i pro těch deset. ³³ I odšel Hospodin, když dokonal řeč k Abrahamovi; Abraham pak navrátil se k místu svému.

19

¹ Přišli pak dva andělé do Sodomy u večer, a Lot seděl v bráně Sodomské. Kterézto když

uzřel, vstav, šel jim v cestu a sklonil se tváří až k zemi. ² A řekl: Aj, prosím páni moji, uchylte se nyní do domu služebníka svého, a zůstaňte přes noc; umyjete také nohy své a ráno vstanouce, půjdete cestou svou. Oni pak odpověděli: Nikoli, ale přenocujeme na ulici. ³ Ale když on je velmi nutil, obrátivše se k němu, vešli do domu jeho. I udělal jim hody, a napekl chlebě přesných, i jedli. ⁴ Prvé pak než lehli, muži města toho, muži Sodomští, osuli se vůkol domu toho, od mladého až do starého, všecken lid odevšad. ⁵ I volali na Lota, a řekli jemu: Kde jsou ti muži, kteříž přišli k tobě v noci? Vyveď je k nám, ať je poznáme. ⁶ I vyšel k nim Lot ven, a zavřel po sobě dvěře. ⁷ A řekl: Prosím, bratří moji, nečiňte zlého. ⁸ Aj, mám teď dvě dcery, kteréžto nepoznaly muže; vyvedu je nyní k vám, čiňte s nimi, jak se vám líbí; toliko mužům těmto nic nečiňte, poněvadž vešli pod stín střechy mé. ⁹ I řekli: Odejdi tam! A mluvili: Sám se dostal sem pohostinu, a chce nás souditi? Nyní tobě hůř uděláme, než jim. I obořili se násilně na muže toho, totiž na Lota, a přistoupili, aby vylomili dvěře. ¹⁰ Tedy muži ti vztáhli ven ruku svou, a uvedli Lota k sobě do domu, a dvěře zavřeli. ¹¹ A ty muže, kteříž byli přede dveřmi domu, ranili slepotou velikou, od nejmenšího až do největšího, tak že ustali, hledajíce dveří. ¹² I řekli muži k Lotovi: Máš-li ještě zde koho, buď zetě neb syny své, neb dcery své, i všechno, což máš v městě, vyveď z místa tohoto. ¹³ Nebo zkazíme místo toto, proto že se velmi rozmohl křik jejich před

Hospodinem, a poslal nás Hospodin, abychom zkazili je. ¹⁴ Vyšed tedy Lot, mluvil k zeťům svým, kteříž již měli pojímati dcery jeho, a řekl: Vstaňte, vyjděte z místa tohoto, nebo zkazí Hospodin město toto. Ale zdálo se zeťům jeho, jako by žertoval. ¹⁵ A když zasvitávalo, nutili andělé Lota, řkouce: Vstaň, vezmi ženu svou a dvě dcery své, kteréž tu jsou, abys nezahynul v pomstě města. ¹⁶ A když prodléval, chopili muži ruku jeho, a ruku ženy jeho, a ruku dvou dcer jeho, nebo se slitoval nad ním Hospodin; i vyvedli jej, a pustili za městem. ¹⁷ A stalo se, když je vedli ven, řekl jeden: Zachovejž život svůj, neohlédej se zpět, ani se zastavuj na vši této rovině; ujdí na horu, abys nezahynul. ¹⁸ I řekl jim Lot: Ne tak, prosím, páni moji. ¹⁹ Aj, nyní našel služebník tvůj milost před očima tvýma, a veliké jest milosrdenství tvé, kteréž jsi učinil se mnou, když jsi zachoval duši mou; ale jáť nebudu moci ujíti na tu horu, aby mne nepostihlo to zlé, a umřel bych. ²⁰ Hle, teď jest toto město blízko, do něhož bych utekl, a toť jest malé; prosím, nechť tam ujdu; však pak neveliké jest, a živa bude duše má. ²¹ I řekl k němu: Aj, uslyšel jsem žádost tvou i v této věci, abych nepodvrátil města toho, o němž jsi mluvil. ²² Pospěšiž, ujdí tam; neboť nebudu moci učiniti ničehož, dokudž tam nedojdeš. A z té příčiny nazváno jest jméno města toho Ségor. ²³ Slunce vzházelo nad zemi, když Lot všel do Ségor. ²⁴ A Hospodin dštil na Sodomu a na Gomoru sirou a ohněm od Hospodina s

nebe. ²⁵ A podvrátil ta města i všecku tu rovinu, všecky také obyvatele těch měst, i všecko, což roste z země. ²⁶ I ohlédla se žena jeho, jdouc za ním, a obrácena jest v sloup solný. ²⁷ Vstav pak Abraham ráno, pospíšil k místu tomu, kdež byl stál před Hospodinem. ²⁸ A pohleděv k Sodomě a Gomoře, i na všecku zemi té roviny, uzřel, a aj, vystupoval dým z země té, jako dým z vápenice. ²⁹ Stalo se tedy, když kazil Bůh města té roviny, že se rozpomenul Bůh na Abrahama, a vytrhl Lota z prostředku podvrácení, když podvracel města, v nichž bydlil Lot. ³⁰ Potom vyšel Lot z Ségor, a bydlil na hoře té, a obě dvě dcery jeho s ním; nebo nesměl bydliti v Ségor. I bydlil v jeskyni s oběma dcerami svými. ³¹ I řekla prvorozená k mladší: Otec náš jest již starý, a není žádného muže na zemi, ješto by všel k nám podlé obyčeje vsí země. ³² Pod, dejme píti otci našemu vína, a spěme s ním, abychom zachovaly z otce našeho símě. ³³ I daly píti otci svému vína té noci; a všedši prvorozená, spala s otcem svým, kterýžto necítil, ani když lehla, ani když vstala. ³⁴ Nazejtří pak řekla prvorozená k mladší: Aj, spala jsem včerejší noci s otcem svým; dejme mu píti vína ještě této noci; potom vejduc, spi s ním, a zachovejme símě z otce našeho. ³⁵ I daly píti ještě té noci otci svému vína; a vstala ta mladší, a spala s ním; on pak necítil, ani když ona lehla, ani když vstala. ³⁶ A tak počaly obě dcery Lotovy z otce svého. ³⁷ I porodila prvorozená syna, a nazvala jméno jeho Moáb; onť jest otec Moábských až do

dnešního dne. ³⁸ I mladší také porodila syna, a nazvala jméno jeho Ben Ammon; onť jest otcem Ammonitských až do dnešního dne.

20

¹ Odtud bral se Abraham do země polední, aby bydlil mezi Kádes a Sur; i byl pohostinu v Gerar; ² Kdežto pravil Abraham o Sáře manželce své: Sestra má jest. Tedy poslav Abimelech, král Gerarský, vzal Sáru. ³ Ale přišed Bůh k Abimelechovi ve snách v noci, řekl jemu: Aj, ty již umřeš pro ženu, kterouž jsi vzal, poněvadž jest vdaná za muže. ⁴ Abimelech pak nepřiblížil se k ní; protož řekl: Pane, zdaž také spravedlivý národ zabiješ? ⁵ Zdaliž mi sám nepravil: Sestra má jest? A ona též pravila: Bratr můj jest. V upřímnosti srdce svého a v nevinnosti rukou svých učinil jsem to. ⁶ I řekl jemu Bůh ve snách: Jáť také vím, že v upřímnosti srdce svého učinil jsi to, a já také zdržel jsem tě, abys nezhřešil proti mně; protož nedalt' jsem se jí dotknouti. ⁷ Nyní tedy, navrať ženu muži tomu; nebo prorok jest, a modliti se bude za tebe, a živ budeš. Pakli jí nenavrátiš, věz, že smrtí umřeš ty i všecko, což tvého jest. ⁸ A vstav Abimelech ráno, svolal všecky služebníky své, a vypravoval všechna slova ta v uši jejich. I báli se ti muži velmi. ⁹ Potom povolav Abimelech Abrahama, řekl jemu: Co jsi nám to učinil? A co jsem zhřešil proti tobě, že jsi uvedl na mne a na království mé hřích veliký? Učinils mi, čehož jsi učiniti neměl. ¹⁰ A řekl opět Abimelech

Abrahamovi: Cos myslil, žes takovou věc učinil?
¹¹ Odpověděl Abraham: Řekl jsem: Jistě že není bázně Boží na místě tomto, a zabijí mne pro ženu mou. ¹² A také v pravdě jest sestra má, dcera otce mého, však ne dcera matky mé; a pojal jsem ji sobě za manželku. ¹³ Když pak vyvedl mne Bůh z domu otce mého, abych pohostinu bydlil, tedy řekl jsem jí: Toto mi dobrodiní učiníš: Na každém místě, kamž půjdeme, prav o mně: Bratr můj jest. ¹⁴ Tedy vzav Abimelech ovce a voly, služebníky také a děvky, dal je Abrahamovi; a navrátil mu Sáru manželku jeho. ¹⁵ A řekl Abimelech: Aj, země má před tebou; kdežť se koli příhodné býti vidí, tu přebývej. ¹⁶ Sáře pak řekl: Aj, dal jsem tisíc stříbrných bratru tvému, hle, onť jest tobě zástěrou očí u všech, kteříž jsou s tebou. A všemi těmito věcmi Sára poučena byla. ¹⁷ I modlil se Abraham Bohu, a uzdravil Bůh Abimelecha, a ženu jeho, a děvky jeho; i rodily. ¹⁸ Nebo byl zavřel Hospodin každý život ženský v domě Abimelechově, pro Sáru manželku Abrahamovu.

21

¹ Navštívil pak Hospodin Sáru, tak jakž byl řekl; a učinil Hospodin Sáře, jakož byl mluvil. ² Nebo počala a porodila Sára Abrahamovi syna v starosti jeho, v ten čas, kterýž předpověděl Bůh. ³ A nazval Abraham jméno syna svého, kterýž se mu narodil, jehož porodila Sára, Izák. ⁴ A obřezal Abraham syna svého Izáka, když byl v osmi dnech, tak jakž mu byl přikázal Bůh. ⁵ Byl

pak Abraham ve stu letech, když se mu narodil Izák syn jeho. ⁶ I řekla Sára: Radost mi učinil Bůh; kdokoli uslyší, radovati se bude spolu se mnou. ⁷ A přidala: Kdo by byl řekl Abrahamovi, že bude Sára děti kojiti? A však jsem porodila syna v starosti jeho. ⁸ I rostlo dítě a ostaveno jest. Tedy učinil Abraham veliké hody v ten den, v němž ostaven byl Izák. ⁹ Viděla pak Sára, že syn Agar Egyptské, kteréhož porodila Abrahamovi, jest posměvač. ¹⁰ I řekla Abrahamovi: Vyvrz děvku tuto i syna jejího; neboť nebude dědicem syn děvky té s synem mým Izákem. ¹¹ Ale Abraham velmi těžce nesl tu řeč, pro syna svého. ¹² I řekl Bůh Abrahamovi: Nestěžuj sobě o dítěti a o děvce své; cožkoli řekla tobě Sára, povol řeči její, nebo v Izákovi nazváno bude tobě símě. ¹³ A však i syna děvky učiním v národ; nebo tvé símě jest. ¹⁴ Vstal tedy Abraham velmi ráno, a vzav chléb a láhvicí vody, dal Agar a vložil na rameno její, a pustil ji od sebe i s dítětem. Kterážto odešla a chodila po poušti Bersabé. ¹⁵ A když nebylo vody v láhvicí, povrhla dítě pod jedním stromem. ¹⁶ A odšedši, sedla naproti tak daleko, jako by mohl z lučiště dostřeliti; nebo pravila: Nebudu se dívati na smrt dítěte. Seděla tedy naproti, a pozdvihši hlasu svého, plakala. ¹⁷ I uslyšel Bůh hlas dítěte; a anděl Boží s nebe zavolal na Agar, a řekl jí: Coť jest, Agar? Neboj se; nebo Bůh uslyšel hlas dítěte z místa, na kterémž jest. ¹⁸ Vstaň, vezmi dítě, a ujmi je rukou svou; nebo v národ veliký učiním je. ¹⁹ A otevřel Bůh oči její, aby uzřela studnici

vody. I šla a naplnila láhev vodou, a napojila dítě. ²⁰ A Bůh byl s dítětem, kteréžto zrostlo a bydlilo na poušti, a byl z něho střelec. ²¹ Bydlil pak na poušti Fáran; i vzala mu matka jeho ženu z země Egyptské. ²² Stalo se pak toho času, že mluvil Abimelech a Fikol, kníže vojska jeho, k Abrahamovi těmito slovy: Bůh s tebou jest ve všech věcech, kteréž ty činíš. ²³ Protož nyní, přísáhni mi teď skrze Boha: Toto ať se stane, jestliže mi sklamáš, neb synu mému, aneb vnuku mému; vedlé milosrdenství, kteréž jsem já učinil s tebou, i ty že učiníš se mnou a s zemí, v níž jsi byl pohostinu. ²⁴ I řekl Abraham: A já přísáhnou. ²⁵ (A přitom domlouval se Abraham na Abimelecha o studnici vody, kterouž mu mocí odjali služebníci Abimelechovi. ²⁶ I řekl Abimelech: Nevím, kdo by učinil takovou věc; a aniž jsi ty mi oznámil, aniž jsem já také co slyšel, až dnes.) ²⁷ Vzav tedy Abraham ovce i voly dal Abimelechovi; a vešli oba dva v smlouvu. ²⁸ A postavil Abraham sedm jehnic stáda obzvlášť. ²⁹ I řekl Abimelech Abrahamovi: K čemu jest těchto sedm jehnic, kteréž jsi postavil obzvlášť? ³⁰ Odpověděl: Že sedm těch jehnic vezmeš z ruky mé, aby mi to bylo na svědectví, že jsem kopal studnici tuto. ³¹ Pročež nazváno jest to místo Bersabé, že tu oba dva přísáhli. ³² A tak učinili smlouvu v Bersabé. Vstav pak Abimelech a Fikol, kníže vojska jeho, navrátili se do země Filistinské. ³³ I nasázel stromoví v Bersabé, a vzýval tam jméno Hospodina, Boha silného, věčného. ³⁴ A bydlil Abraham v zemi Filistinské

za mnoho dní.

22

¹ Když pakty věci pominuly, zkusil Bůh Abrahama, a řekl k němu: Abrahame! Kterýžto odpověděl: Teď jsem. ² I řekl: Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kteréhož miluješ, Izáka, a jdi do země Moria; a obětuj ho tam v oběť zápalnou na jedné hoře, o níž povím tobě. ³ Tedy vstav Abraham velmi ráno, osedlal osla svého a vzal dva služebníky své s sebou, a Izáka syna svého; a nasekav dříví k oběti zápalné, vstal a bral se k místu, o němž pověděl mu Bůh. ⁴ Třetího pak dne pozdvihl Abraham oči svých, a uzřel to místo zdaleka. ⁵ A řekl Abraham služebníkům svým: Pozůstaňte vy tuto s oslem, já pak a dítě půjdeme tamto; a pomodlíce se, navrátíme se k vám. ⁶ Tedy vzal Abraham dříví k zápalné oběti, a vložil je na Izáka syna svého; sám pak nesl v ruce své oheň a meč. I šli oba spolu. ⁷ Mluvě pak Izák Abrahamovi otci svému, řekl: Otče můj! Kterýž odpověděl: Co chceš, synu můj? A řekl: Aj, teď oheň a dříví, a kdež hovádko k zápalné oběti? ⁸ Odpověděl Abraham: Bůh opatří sobě hovádko k oběti zápalné, synu můj. A šli předce oba spolu. ⁹ A když přišli k místu, o němž mu byl mluvil Bůh, udělal tu Abraham oltář, a srovnal dříví; a svázav syna svého, vložil ho na oltář na dříví. ¹⁰ I vztáhl Abraham ruku svou, a vzal meč, aby zabil syna svého. ¹¹ Tedy zavolal na něho anděl Hospodinův s nebe a řekl: Abrahame,

Abrahame! Kterýžto odpověděl: Aj, já. ¹² I řekl jemu: Nevztahuj ruky své na dítě, aniž mu co čiň; neboť jsem již poznal, že se Boha bojíš, když jsi neodpustil synu svému, jedinému svému pro mne. ¹³ A pozdvih Abraham očí svých, viděl, a hle, skopec za ním vězel v trní za rohy své. I šel Abraham a vzal skopce toho, a obětoval jej v obět zápalnou místo syna svého. ¹⁴ A nazval Abraham jméno místa toho: Hospodin opatří. Odkudž říká se do dnes: Na hoře Hospodinově opatří se. ¹⁵ Zvolal pak anděl Hospodinův na Abrahama podruhé s nebe, ¹⁶ A řekl: Skrze sebe samého přísáhl jsem, praví Hospodin, poněvadž jsi učinil tu věc, že jsi neodpustil synu svému, jedinému svému: ¹⁷ Požehnám velmi tobě, a velice rozmnožím símě tvé jako hvězdy nebeské, a jako písek, kterýž jest na břehu mořském; nadto dědičně vládnouti bude símě tvé branami nepřatel svých. ¹⁸ Ano požehnání budou v semeni tvém všickni národové země, proto že jsi uposlechl hlasu mého. ¹⁹ Tedy navrátil se Abraham k služebníkům svým; a vstavše, šli spolu do Bersabé; nebo bydlil Abraham v Bersabé. ²⁰ A když se tyto věci staly, zvěstováno jest Abrahamovi v tato slova: Aj, porodila také Melcha syny Náchorovi, bratru tvému: ²¹ Husa prvorozeného svého, a Buza bratra jeho, a Chamuele, otce Aramova; ²² A Kazed a Azana, a Feldasa, a Jidlafa i Bathuele. ²³ Bathuel pak zplodil Rebeku. Osm těchto porodila Melcha Náchorovi, bratru Abrahamovu. ²⁴ Ale i ženina jeho, jejíž jméno bylo Réma, porodila také ona

Tábe a Gahama, Thása a Máchu.

23

¹ Živa pak byla Sára sto a sedmmecítma let; ta jsou léta života Sary. ² A umřela v městě Arbe, kteréž slove Hebron, v zemi Kananejské. I přišel Abraham, aby kvílil nad Sárrou, a plakal jí. ³ Potom vstav Abraham od mrtvého svého, mluvil k synům Het, řka: ⁴ Hostem a příchozím jsem u vás; dejte mi místo ku pohřbu u vás, abych pochoval mrtvého svého od tváři své. ⁵ A odpovídající synové Het Abrahamovi, řekli jemu: ⁶ Slyš nás, pane milý! Kníže Boží jsi u prostřed nás, v nejpřednějších hrobích našich pochovej mrtvého svého; žádný z nás hrobu svého nebude zbraňovati tobě, abys neměl pochovati v něm mrtvého svého. ⁷ Abraham pak vstav, poklonil se lidu země té, totiž synům Het. ⁸ A mluvil s nimi, řka: Jestliže se vám líbí, abych pochoval mrtvého svého od tváři své, slyšte mne, a přimluvte se za mne k Efronovi synu Sohar, ⁹ Ať mi dá jeskyni Machpelah, kterouž má na konci pole svého; za slušné peníze ať mi ji dá u prostřed vás, k dědičnému pohřbu. ¹⁰ (Ten pak Efron seděl u prostřed synů Het.) Tedy odpověděl Efron Hetejský Abrahamovi při přítomnosti synů Het, přede všemi, kteříž vcházejí do brány města jeho, řka: ¹¹ Nikoli, pane můj, ale slyš mne: Pole to dávám tobě, dávámť také i jeskyni, kteráž na něm jest; před očima synů lidu svého dávám ji tobě; pochovejž mrtvého svého. ¹² Tedy poklonil

se Abraham před lidem země té, ¹³ A mluvil k Efronovi v přítomnosti lidu země, řka: A však jestliže ty jsi ten, prosím, vyslyš mne! Dámť stříbro za pole, vezmi je ode mne, a pochovám mrtvého svého tam. ¹⁴ A odpovídaje Efron Abrahamovi, řekl jemu: ¹⁵ Můj pane, poslechni mne: Země ta za čtyři sta lotů stříbrných jest; ale mezi mnou a tebou co jest o to? Mrtvého svého pochovej. ¹⁶ I uposlechl Abraham Efrona, a odvážil mu stříbra, jakž oznámil při přítomnosti synů Het, čtyři sta lotů stříbrných, běžných mezi kupci. ¹⁷ A odvedeno jest pole Efronovo, kteréž bylo v Machpelah, proti Mamre, pole a jeskyně na něm, a všecko stromoví, což ho na tom poli i na všech mezech jeho vůkol, ¹⁸ Abrahamovi v držení, před očima synů Het, a všech, kteříž vcházejí do brány města toho. ¹⁹ A potom pochoval Abraham Sáru, manželku svou, v jeskyni pole Machpelah, proti Mamre, (to slove Hebron), v zemi Kananejské. ²⁰ Protož odevzdáno jest pole to i jeskyně, kteráž byla na něm, Abrahamovi k dědičnému pohřbu od synů Het.

24

¹ Abraham pak již byl starý a sešlého věku; a Hospodin požehnal mu ve všech věcech. ² Tedy řekl Abraham služebníkovi svému staršímu v domě svém, kterýž spravoval všechny věci jeho: Vlož nyní ruku svou pod bedro mé, ³ Abych tě zavázal přísahou skrze Hospodina, Boha nebe a Boha země, abys nebral manželky synu mému ze dcer Kananejských, mezi nimiž já bydlím. ⁴ Ale

půjdeš do země mé a příbuznosti mé; a odtud vezmeš manželku synu mému Izákovi. ⁵ I řekl jemu služebník ten: Kdyby pak nechtěla žena ta se mnou jít do země této, mám-li zase uvést syna tvého do země, z níž jsi vyšel? ⁶ Kterýžto odpověděl: Hleď, abys zase neuvodil syna mého tam. ⁷ Hospodin Bůh nebe, kterýž vzal mne z domu otce mého a z vlasti mé, a mluvil mi, a kterýž mi přísáhl, řka: Semení tvému dám zemi tuto, onť pošle anděla svého před tebou, a vezmeš manželku synu mému odtud. ⁸ Jestliže by pak žena ta nechtěla jít s tebou, svoboden budeš od této přísahy mé; toliko syna mého neuvodí tam zase. ⁹ Tedy vložil služebník ten ruku svou pod bedro Abrahama, pána svého, a přísáhl jemu na tu řeč. ¹⁰ A vzal služebník ten deset velbloudů z velbloudů pána svého, aby se bral; (nebo měl všecken statek pána svého v rukou svých.) I vstav, bral se k Aram Naharaim do města Náchor. ¹¹ A zastavil se s velbloudy před městem, u studnice vody k večerou, času toho, když vycházejí vážit vody. ¹² A řekl: Hospodine, Bože pána mého Abrahama, dejž, prosím, ať se potká se mnou dnes to, čehož hledám; a učiň milosrdenství se pánem mým Abrahamem. ¹³ Aj, já stojím u studnice vody, a dcery mužů města tohoto vycházejí, aby vážily vodu. ¹⁴ Děvečka tedy, kteréž bych řekl: Nachyl medle věderce svého, ať se napíjí, a ona by řekla: Pí, také i velbloudy tvé napojím, ta aby byla, kterouž jsi způsobil služebníkovi svému Izákovi; a po tomť poznám, že jsi milosrdenství učinil se pánem

mým. ¹⁵ I stalo se prvé, než on přestal mluvit, aj, Rebeka, kteráž se narodila Bathuelovi, synu Melchy, manželky Náchora bratra Abrahamova, vycházela, a věderce její bylo na rameni jejím. ¹⁶ A byla děvečka na pohledění velmi krásná, panna, a muž nepoznal jí; kterážto sešla k studnici té, a naplnivši věderce své, šla vzhůru. ¹⁷ Tedy běžel služebník ten proti ní, a řekl: Dej mi píti, prosím, maličko vody z věderce svého. ¹⁸ I řekla: Napí se, pane můj. A rychle složila věderce své na ruku svou a dala mu píti. ¹⁹ A davši mu píti, řekla: Také velbloudům tvým navážím, dokudž se nenapijí. ²⁰ Tedy rychle vylila z věderce svého do koryta, a běžela ještě k studnici, aby vážila vodu; a vážila všechněm velbloudům jeho. ²¹ Muž pak ten s užasnutím divil se jí mlče, rozjímaje, aby zvěděl, zdařil-li Hospodin cestu jeho, čili nic. ²² I stalo se, když přestali píti velbloudové, vyňav muž náušnici zlatou, ztíží půl lotu, a dvě náramnice, dal na ruce její, kteréž vážily deset lotů zlata. ²³ A řekl: Ěí jsi dcera? Pověz mi, prosím, jest-li v domě otce tvého nám místo, kdež bychom přes noc zůstali? ²⁴ Jemužto odpověděla: Dcera jsem Bathuele, syna Melchy, kteréhož porodila Náchorovi. ²⁵ Řekla ještě k němu: Slámy také a potravy hojně u nás jest, ano i místo, kdež byste přes noc zůstali. ²⁶ Tedy skloniv hlavu, poklonu učinil Hospodinu. ²⁷ A řekl: Požehnaný Hospodin, Bůh pána mého Abrahama, kterýž neodjal milosrdenství svého a pravdy své od pána mého, mne také na cestě vedl Hospodin k

domu bratří pána mého. ²⁸ I běžela děvečka, a oznámila v domě matky své tak, jakž se stalo. ²⁹ A měla Rebeka bratra, jménem Lában; ten běžel k muži tomu ven k studnici. ³⁰ Nebo uzřev náušnici a náramnice na ruku sestry své, a slyšev slova Rebeky sestry své, ona praví: Tak mluvil ke mně člověk ten, přišel k muži, a on stál při velbloudích u studnice. ³¹ Jemuž řekl: Vejdi, požehnaný Hospodinův. Proč bys stál vně, kdyžť jsem připravil dům a místo velbloudům? ³² Tedy všel muž ten do domu, a odsedlal velbloudy, a dal Lában slámy a potravu velbloudům, i vody k umytí noh jeho a noh mužů těch, kteří s ním byli. ³³ A položil předeň chléb, aby jedl. Ale on řekl: Nebudu jísti, dokudž nevypravím řeči svých. I řekl Lában: Mluv. ³⁴ Tedy řekl: Služebník Abrahamův jsem já. ³⁵ A Hospodin požehnal pánu mému velice, tak že veliký učiněn jest; nebo dal mu ovce a voly, stříbro a zlato, služebníky a děvky, velbloudy a osly. ³⁶ A porodila Sára, manželka pána mého, pánu mému v starosti své syna, jemuž dal, cožkoli má. ³⁷ I zavázal mne přísahou pán můj, řka: Nevezmeš manželky synu mému ze dcer Kananejských, v jejichž zemi já bydlím. ³⁸ Ale k domu otce mého půjdeš, a k rodině mé, a odtud vezmeš manželku synu mému. ³⁹ A když jsem řekl pánu svému: Snad nepůjde žena ta se mnou? ⁴⁰ Odpověděl mi: Hospodin, před jehož obličejem ustavičně jsem chodil, pošle anděla svého s tebou, a šťastnou způsobí cestu tvou, a vezmeš manželku synu mému z rodiny mé,

a z domu otce mého. ⁴¹ A budeš svoboděn od přísahy mé, když bys přišel k rodině mé; a jestliže by nedali tobě, budeš prost od přísahy mé. ⁴² Protož dnes přišed k studnici, řekl jsem: Hospodine, Bože pána mého Abrahama, jestliže ty nyní šťastně spravuješ cestu mou, po níž já jdu, ⁴³ Aj, já stojím u studnice vody; protož, nechťž panna, kteráž vyjde vážit vody, když bych jí řekl: Dej mi pítí nyní maličko vody z věderce svého, ⁴⁴ A ona by mi odpověděla: I ty pí, i velbloudům tvým také navážím, ta ať jest manželka, kterouž způsobil Hospodin synu pána mého. ⁴⁵ Prvé pak než jsem já přestal mluvit v srdci mém, aj, Rebeka vycházela mající věderce své na rameni svém, a sšedši k studnici, vážila. I řekl jsem jí: Prosím, dej mi pítí. ⁴⁶ Ona pak rychle složila věderce své s sebe, a řekla: Pí, také i velbloudy tvé napojím. Tedy pil jsem, a napojila také velbloudy. ⁴⁷ I ptal jsem se jí, a řekl jsem: Ěí jsi dcera? Ona odpověděla: Dcera Bathuele, syna Náchorova, jehož mu porodila Melcha. Tedy dal jsem náušnici na tvář její, a náramnice na ruce její. ⁴⁸ A skloniv hlavu, poklonu jsem učinil Hospodinu, a dobrořečil jsem Hospodina, Boha pána mého Abrahama, kterýž vedl mne po cestě přímé, abych dceru bratra pána svého vzal synu jeho. ⁴⁹ Protož nyní, činíte-li milosrdenství, a pravdu se pánem mým, oznamte mi; pakli nic, také mi oznamte, a obrátím se na pravo neb na levo. ⁵⁰ Tedy odpověděli Lában a Bathuel, řkouce: Od Hospodina vyšla jest věc tato; nemůžemeť odepříti

v ničemž. ⁵¹ Aj, Rebeka před tebou, vezmiž ji a jeď; a nechť jest manželkou synu pána tvého, jakož mluvil Hospodin. ⁵² I stalo se, že jakž uslyšel služebník Abrahamův slova jejích, poklonil se Hospodinu až k zemi. ⁵³ A vyňav služebník ten nádoby stříbrné a nádoby zlaté a oděv, dal Rebece; drahé také dary dal bratru jejímu a matce její. ⁵⁴ Tedy jedli a pili, on i muži, kteříž byli s ním, a zůstali tu přes noc. Ráno pak když vstali, řekl: Propusťte mne ku pánu mému. ⁵⁵ I odpověděl bratr její a matka: Nechať pozůstane děvečka s námi za některý den, aspoň za deset; potom půjdeš. ⁵⁶ On pak řekl jim: Nezdržujte mne, poněvadž Hospodin šťastnou způsobil cestu mou; propusťtež mne, ať jdu ku pánu svému. ⁵⁷ I řekli: Zavolejme děvečky a zeptejme se, co dí k tomu. ⁵⁸ Tedy zavolali Rebeky, a řekli jí: Chceš-li jíti s mužem tímto? I řekla: Půjdu. ⁵⁹ A propouštějíce Rebeku sestru svou a chovačku její, služebníka také Abrahamova s muži jeho, ⁶⁰ Požehnali Rebeky a mluvili jí: Sestro naše, ty buď v tisíce tisíců, a símě tvé dědičně obdrž brány nepřátel svých. ⁶¹ Tedy vstala Rebeka a děvečky její, a vsedše na velbloudy, jely za mužem tím. A tak vzal služebník ten Rebeku, a odjel. ⁶² Izák pak šel, navracuje se od studnice Živého vidoucího mne; nebo bydlil v zemi polední. ⁶³ A vyšel Izák k přemýšlování na pole, když se chýlilo k večerou; a pozdvih očí svých, uzřel, an velbloudové jdou. ⁶⁴ Pozdvihla také Rebeka očí svých, a uzřevši Izáka, ssedla s velblouda. ⁶⁵ (Nebo řekla byla

služebníku: Kdo jest ten muž, kterýž jde po poli proti nám? Odpověděl služebník: To jest pán můj.) I vzala rouchu, a přistřela se. ⁶⁶ Tedy vypravoval služebník Izákovi vše, což působil. ⁶⁷ I uvedl ji Izák do stanu Sároy matky své, a vzal Rebeku, a měl ji za manželku, a miloval ji. I potěšil se Izák po smrti matky své.

25

¹ Abraham pak opět pojal ženu jménem Ceturu. ² Kterážto porodila jemu Zamrana, a Jeksana, a Madana, a Madiana, Jezbocha a Suecha. ³ Jeksan potom zplodil Sábu a Dedana. Synové pak Dedanovi byli: Assurim, a Latuzim, a Laomim. ⁴ Ale synové Madianovi: Efa, a Efer, a Enoch, a Abida, a Helda; všickni ti synové byli Cetury. ⁵ I dal Abraham Izákovi všecko, což měl. ⁶ Synům pak ženin svých dal Abraham dary, a odeslal je od Izáka syna svého, ještě živ jsa, k východu do země východní. ⁷ Tito pak jsou dnové let života Abrahamova, v nichž byl živ: Sto sedmdesáte a pět let. ⁸ I skončil a umřel Abraham v starosti dobré, stár jsa a plný dnů; a připojen jest k lidu svému. ⁹ Tedy pochovali ho Izák a Izmael synové jeho v jeskyni Machpelah, na poli Efrona, syna Sohar Hetejského, naproti Mamre, ¹⁰ Na tom poli, kteráž byl koupil Abraham od synů Het; tu pochován jest Abraham i Sára manželka jeho. ¹¹ Po smrti pak Abrahamově požehnal Bůh Izákovi synu jeho, a bydlil Izák u studnice Živého vidoucího

mne. ¹² Tito jsou pak rodové Izmaele syna Abrahamova, jehož porodila Agar Egyptská, děvka Sářina, Abrahamovi. ¹³ A tato jsou jména synů Izmaelových, jimiž se jmenují po rodech svých: Prvorozený Izmaelův Nabajot, po něm Cedar, a Adbeel a Mabsan, ¹⁴ A Masma, a Dumah a Massa, ¹⁵ Hadar a Tema, Jetur, Nafis a Cedma. ¹⁶ Ti jsou synové Izmaelovi, a ta jména jejich, po všech jejich, a po městech jejich, dvanáctero knížat po čeledech jejich. ¹⁷ (Bylo pak života Izmaelova sto třidceti a sedm let, i skončil; a umřev, připojen jest k lidu svému.) ¹⁸ A bydlili od Hevilah až do Sur, jenž jest proti Egyptu, když jdeš do Assyrie; před tváří všech bratrů svých položil se. ¹⁹ Tito jsou také rodové Izáka syna Abrahamova: Abraham zplodil Izáka. ²⁰ Byl pak Izák ve čtyřicetiletých letech, když sobě vzal za manželku Rebeku, dceru Bathuele Syrského, z Pádan Syrské, sestru Lábana Syrského. ²¹ I modlil se Izák pokorně Hospodinu za manželku svou; nebo byla neplodná. A uslyšel jej Hospodin; a tak počala Rebeka manželka jeho. ²² A když se děti potiskali v životě jejím, řekla: Má-liť tak býti, proč jsem já počala? Šla tedy, aby se otázala Hospodina. ²³ I řekl jí Hospodin: Dva národové jsou v životě tvém, a dvůj lid z života tvého se rozdělí; lid pak jeden nad druhý bude silnější, a větší sloužití bude menšímu. ²⁴ A když se naplnili dnové její, aby porodila, a aj, bliženci byli v životě jejím. ²⁵ I vyšel první ryšavý všecken, a jako oděv chlupatý; i nazvali jméno jeho Ezau. ²⁶ Potom pak vyšel bratr

jeho, a rukou svou držel Ezau za patu; pročez nazváno jest jméno jeho Jákob. A byl Izák v šedesáti letech, když ona je porodila. ²⁷ A když dorostli ti děti, byl Ezau lovec umělý, chodě po polích; Jákob pak byl muž prostý a v staních bydlil. ²⁸ I byl Izák laskav na Ezau, proto že z lovu jeho míval pokrm; ale Rebeka laskava byla na Jákoba. ²⁹ Uvařil pak Jákob krmíčku. Tedy Ezau přišel z pole zemdlený, ³⁰ A řekl Jákobovi: Dej mi, prosím, jísti krmě té červené, nebo jsem umdlel. (Protož nazváno jest jméno jeho Edom.) ³¹ Odpověděl Jákob: Prodej mi dnes hned prvorozenství své. ³² I řekl Ezau: Aj, já k smrti se blížím, k čemuž mi tedy to prvorozenství? ³³ Dí Jákob: Přisáhni mi dnes hned. I přisáhl mu, a prodal prvorozenství své Jákobovi. ³⁴ Tedy Jákob dal Ezauchovi chleba a té krmě z šocovice. Kterýžto jedl a pil, a vstav, odšel; a tak pohrdl Ezau prvorozenstvím.

26

¹ Byl pak opět hlad na zemi, mimo hlad první, kterýž byl za dnů Abrahamových. Tedy odebral se Izák k Abimelechovi králi Filistinskému do Gerar. ² Nebo ukázal se jemu Hospodin a řekl: Nesstupuj do Egypta; ale bydlí v zemi, kterouž oznámím tobě. ³ Budiž tedy pohostinu v zemi této, a budu s tebou, a požehnám tobě; nebo tobě a semeni tvému dám všechny země tyto, a utvrdím přísahu, kterouž jsem přisáhl Abrahamovi, otcí tvému. ⁴ Rozmnožím také símě tvé jako hvězdy nebeské, a dám semeni tvému všechny země tyto, a požehnání

budou v semeni tvém všickni národové země;
⁵ Protože uposlechl Abraham hlasu mého, a ostříhal nařízení mých, přikázání mých, ustanovení mých a zákonů mých. ⁶ Bydlil tedy Izák v Gerar. ⁷ Ptali se pak muži místa toho o manželce jeho. Kterýžto odpověděl: Sestra má jest; nebo nesměl říci: Manželka má jest, mysle sobě: Aby mne nezabili muži místa toho pro Rebeku. Nebo byla krásná na pohledění. ⁸ I přihodilo se, když již čas nějaký tam bydlil, že vyhlédal Abimelech král Filistinský z okna a užírl Izáka, an pohrává s Rebekou manželkou svou. ⁹ Protož povolav Abimelech Izáka, řekl: Aj, v pravdě manželka tvá to jest. Jakž to, že jsi pravil: Sestra má jest? I odpověděl jemu Izák: Nebo jsem řekl sám u sebe: Abych snad neumřel pro ni. ¹⁰ I řekl Abimelech: Což jsi to učinil nám? O málo, že by byl spal někdo z lidu s manželkou tvou, a ty byl bys uvedl na nás vinu. ¹¹ I přikázal Abimelech všemu lidu, řka: Kdo by se dotkl člověka toho, aneb manželky jeho, smrtí umře. ¹² Sel pak Izák v zemi té, a shledal v tom roce sto měř; nebo požehnal mu Hospodin. ¹³ I rostl muž ten, a prospíval vždy více v zrostu, až i zrostl velmi. ¹⁴ Nebo měl stáda ovcí i stáda volů, a čeledi mnoho; pročez záviděli mu Filistiňtí. ¹⁵ A všechny studnice, kteréž vykopali služebníci otce jeho za dnů Abrahama otce jeho, zařítili Filistiňtí, zasypavše je prstí. ¹⁶ I řekl Abimelech Izákovi: Odejdi od nás; nebo mnohem mocnější jsi než my. ¹⁷ Tedy odšel odtud Izák, a rozbil stany v údolí Gerar, a bydlil tu. ¹⁸ A kopal zase

Izák studnice vod, kteréž byli vykopali za dnů Abrahama otce jeho, a kteréž zařítili Filistiňští po smrti Abrahamově; a nazval je těmi jmény, kterýmiž je jmenoval otec jeho. ¹⁹ I kopali služebníci Izákovi v tom údolí, a našli tam studnici vody živé. ²⁰ Vadili se pak pastýři Gerarští s pastýři Izákovými, pravíce: Naše jest voda. Pročež nazval jméno studnice té Esek, že se vadili s ním. ²¹ Vykopali také jinou studnici, a nesnáz byla i o tu; pročež dal jí jméno Sitnah. ²² I hnul se odtud, a kopal jinou studnici, o kterouž se nevadili; protož nazval jméno její Rehobot. Nebo řekl: Nyní uprostrannil nám Hospodin, a vzrostli jsme na zemi. ²³ Vstoupil pak odtud do Bersabé. ²⁴ A ukázal se mu Hospodin v tu noc, a řekl: Já jsem Bůh Abrahama otce tvého; neboj se, nebo s tebou já jsem, a požehnám tobě, a rozmnožím símě tvé pro Abrahama služebníka svého. ²⁵ I vzdělal tu oltář, a vzýval jméno Hospodinovo, a rozbil tu stan svůj; a služebníci Izákovi vykopali tam studnici. ²⁶ Abimelech pak přijel k němu z Gerar, a Ochozat, přítel jeho, a Fikol, kníže vojska jeho. ²⁷ I řekl jim Izák: Z jaké příčiny přišli jste ke mně? Poněvadž vy nenáviděli jste mne, a vybyli jste mne od sebe. ²⁸ Kterížto odpověděli: Patrně jsme to shledali, že jest Hospodin s tebou, i řekli jsme: Učinme nyní přísahu mezi sebou, mezi námi a mezi tebou; a učiníme smlouvu s tebou: ²⁹ Že neučiníš nám nic zlého, jako i my nedotkli jsme se tebe, a jakž jsme my toliko dobře činili tobě, a propustili jsme tě v pokoji; ty nyní tedy povol

tomu, požehnaný Hospodinův. ³⁰ Tedy učinil jim hody, i jedli a pili. ³¹ A vstavše velmi ráno, přísáhli jeden druhému. I propustil je Izák, a oni odešli od něho v pokoji. ³² Toho dne přišli služebníci Izákovi, a oznámili mu o studnici, kterouž kopali, řkouce: Nalezli jsme vodu. ³³ I nazval ji Seba. Protož jméno města toho jest Bersabé až do dnešního dne. ³⁴ Ezau pak jsa v letech čtyřicíti, pojal ženu Judit, dceru Béry Hetejského, a Bazematu, dceru Elona Hetejského. ³⁵ A kormoutily Izáka a Rebeku.

27

¹ Když se pak sstaral Izák, a pošly byly oči jeho, tak že neviděl, povolal Ezau syna svého staršího, a řekl jemu: Synu můj. Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem. ² I dí: Aj, já jsem se již sstaral, a nevím dne smrti své. ³ Protož nyní vezmi medle nástroje své, toul svůj a lučiště své, a vyjda do pole, ulov mi zvěřinu. ⁴ A přistroj mi krmi chutnou, jakž já rád jídám, a přines mi, a budu jísti, aťby požehnala duše má, prvé než umru. ⁵ (Slyšela pak Rebeka, když mluvil Izák s Ezau synem svým.) I odšel Ezau na pole, aby ulovil zvěřinu a přinesl. ⁶ Tedy řekla Rebeka Jákobovi synu svému takto: Aj, slyšela jsem, když otec tvůj mluvil k Ezau bratru tvému, a pravil: ⁷ Přines mi něco z lovu, a přistroj mi krmě chutné, abych jedl, a požehnámť před Hospodinem, prvé než umru. ⁸ Nyní tedy, synu můj, poslechni hlasu mého v tom, což já prikazuji tobě. ⁹ Jdi medle k stádu, a odtud mi vezmi dva kozelce

výborné, abych přistrojila z nich krmě chutné otci tvému, jakž on rád jídá. ¹⁰ A přineseš otci svému, a on jísti bude, na to, aby požehnal tobě, prvé než umře. ¹¹ I řekl Jákob Rebece matce své: Víš, že Ezau bratr můj jest člověk chlupatý, a já jsem člověk hladký. ¹² Jestliže omaká mne otec můj, tedy zůstanu u něho za podvodného; a tak uvedu na sebe zlořečenství, a ne požehnání. ¹³ Jemužto odpověděla matka: Nechť jest na mne zlořečenství tvé, synu můj; jen ty poslechni hlasu mého, a jdi, přines mi. ¹⁴ Tedy odšed, vzal, a přinesl matce své. I připravila matka jeho krmě chutné, jakž otec jeho rád jídal. ¹⁵ A vzala Rebeka nejlepší šaty Ezausyna svého staršího, kteréž měla u sebe v domě, a oblékla Jákoba, syna svého mladšího. ¹⁶ A kožkami kozelčími obvinula ruce jeho, a díl hladký hrdla jeho. ¹⁷ I dala chléb a krmě chutné, kteréž připravila, v ruce Jákoba syna svého. ¹⁸ A on přišed k otci svému, řekl: Otče můj! Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem. Kdož jsi ty, synu můj? ¹⁹ I dí Jákob otci svému: Já jsem Ezau, prvorozený tvůj. Učinil jsem, jakž jsi mi poručil. Vstaň, prosím, sedni a jez z lovu mého, aby mi požehnala duše tvá. ²⁰ Tedy řekl Izák synu svému: Což to? Brzys to nalezl, synu můj. A on dí: Nebo Hospodin Bůh tvůj způsobil to, aby mi se pojednou nahodilo. ²¹ I řekl Izák Jákobovi: Přistupiž, ať omakám tě, synu můj, ty-li jsi syn můj Ezau, či nejsi. ²² Tedy přistoupil Jákob k Izákovi otci svému; a on omakal ho, i řekl: Hlas jest hlas Jákobův, ale ruce tyto ruce Ezau. ²³ A

nepoznal ho; nebo byly ruce jeho, jako ruce Ezau bratra jeho, chlupaté. I požehnal mu. ²⁴ A řekl: Ty-liž jsi pak syn můj Ezau? Odpověděl: Já. ²⁵ I řekl: Podejž mi, ať jím z lovu syna svého, aby tobě požehnala duše má. Tedy podal mu, a on jedl. Přinesl mu také vína, a on pil. ²⁶ I řekl jemu Izák otec jeho: Přistupiž nyní, a polib mne, synu můj. ²⁷ I přistoupil a políbil ho. A jakž ucítil Izák vůni roucha jeho, požehnal mu, řka: Pohled, vůně syna mého jest jako vůně pole, jemuž požehnal Hospodin. ²⁸ Dejž tobě Bůh z rosy nebeské, a z tučnosti zemské, i hojnost obilí a vína. ²⁹ Nechažť slouží tobě lidé, a sklánějí se před tebou národové. Budiž pánem bratří svých, a ať se sklánějí před tebou synové matky tvé. Kdož by zlořečili tobě, nechť jsou zlořečení, a kdo by dobrořečili tobě, požehnání. ³⁰ A když přestal Izák požehnání dávati Jákobovi, a sotva že vyšel Jákob od Izáka otce svého, Ezau bratr jeho přišel z lovu svého. ³¹ A připraviv i on krmě chutné, přinesl otci svému a řekl mu: Nechť vstane otec můj, a jí z lovu syna svého, aby mi požehnala duše tvá. ³² I řekl jemu Izák otec jeho: Kdo jsi ty? Dí on: Já jsem syn tvůj, prvorozený tvůj Ezau. ³³ Tedy zhrozil se Izák hrůzou velikou náramně, a řekl: Kdo pak a kde jest ten, ješto uloviv zvěřinu, přinesl mi? A já jsem jedl ze všeho, prvé než jsi ty přišel, a požehnal jsem mu, a budeť požehnaným. ³⁴ Uslyšev Ezau slova otce svého, zkřikl hlasem velikým, a hořkostí naplněn jest náramně, a řekl otci svému: Požehnejž mně, i mně také, můj otče!

³⁵ Kterýžto řekl: Přišel bratr tvůj podvodně a uchvátil požehnání tvé. ³⁶ Tedy řekl: Právěť nazváno jméno jeho Jákob; nebo již po dvakráte mne podvedl, prvorozenství mé odjal, a teď nyní uchvátil požehnání mé. Řekl ještě: Zdali jsi nezachoval i mně požehnání? ³⁷ Odpověděl Izák a řekl k Ezau: Aj, ustavil jsem ho pánem nad tebou, a všechny bratří jeho dal jsem mu za služebníky; obilím také a vínem opatřil jsem ho. Což tedy již tobě učiniti mohu, synu můj? ³⁸ I řekl Ezau otci svému: Zdaliž to jedno toliko máš požehnání, otče můj? Požehnejž mně, i mně také, můj otče! I povýšil Ezau hlasu svého a plakal. ³⁹ Tedy odpověděl Izák otec jeho, a řekl k němu: Aj, v tučnostech země bude bydlení tvé a v rose nebeské s hůry; ⁴⁰ A v meči svém živ budeš, a bratru svému sloužiti budeš; ale přijde čas, že budeš panovati a svržeš jho jeho s šíje své. ⁴¹ Protož v nenávisti měl Ezau Jákoba pro požehnání, jímž požehnal mu otec jeho, a řekl v srdci svém: Přiblížit se dnové smutku otce mého, a zabiji Jákoba, bratra svého. ⁴² I oznámena jsou Rebece slova Ezau, staršího syna jejího. Pročež ona poslavši, povolala Jákoba syna svého mladšího, a řekla jemu: Hle, Ezau bratr tvůj těší se tím, že tě zabije. ⁴³ Protož nyní, synu můj, poslechni hlasu mého, a vstana, utec k Lábanovi, bratru mému do Cháran. ⁴⁴ A pobuď s ním za některý čas, až by se odvrátila prchlivost bratra tvého, ⁴⁵ A přestalo rozhněvání bratra tvého na tebe, a zapomenul by na to, což jsi mu učinil. Potom já pošli a vezmu tě odtud. Proč

mám zbavena býti obou synů jednoho dne? ⁴⁶ I řekla Rebeka Izákovi: Stýště mi se živu býti pro dcery Het. Vezme-li Jákob ženu ze dcer Het, jako tyto jsou ze dcer země této, k čemu mi život?

28

¹ Povolal pak Izák Jákoba, a požehnal jemu, a přikázal mu, řka: Nepojímej ženy ze dcer Kananejských. ² Ale vstana, jdi do Pádan Syrské do domu Bathuele, otce matky své, a pojmi sobě odtud manželku ze dcer Lábanu ujce svého. ³ A Bůh silný všemohoucí požehnejž tobě, a dejžť zrůst, a rozmnožíž tě, abys byl v zástup mnohého lidu. ⁴ A dejž tobě požehnání Abrahamovo, tobě i semení tvému s tebou, abys dědičně obdržel zemi, v níž pohostinu jsi, kterouž dal Bůh Abrahamovi. ⁵ I odeslal Izák Jákoba, kterýžto šel do Pádan Syrské k Lábanovi synu Bathuele Syrského, bratru Rebeky matky Jákobovy a Ezau. ⁶ Vida pak Ezau, že požehnání dal Izák Jákobovi, a že ho odeslal do Pádan Syrské, aby sobě odtud vzal manželku, a že, když mu požehnání dával, přikázal mu, řka: Nepojmeš ženy ze dcer Kananejských; ⁷ A že by uposlechl Jákob otce svého a matky své a odšel do Pádan Syrské; ⁸ Vida také Ezau, že dcery Kananejské těžké byly v očích Izákovi otci jeho: ⁹ Tedy odšel Ezau k Izmaelovi, a mimo prvnější ženy své, pojal sobě za ženu Mahalat, dceru Izmaele, syna Abrahamova, sestru Nabajotovu. ¹⁰ Vyšed pak Jákob z Bersabé, šel do Cháran. ¹¹ I trefil na jedno místo, na kterémžto zůstal přes noc, (nebo slunce již bylo zapadlo,) a nabrať

kamení na místě tom, položil pod hlavu svou, a spal na též místě. ¹² I viděl ve snách, a aj, žebrík stál na zemi, jehožto vrch dosahal nebe; a aj, andělé Boží vstupovali a sstupovali po něm. ¹³ A aj, Hospodin stál nad ním, a řekl: Já jsem Hospodin, Bůh Abrahama otce tvého, a Bůh Izákův; zemi tu, na kteréž ty spíš, tobě dám a semeni tvému. ¹⁴ A bude símě tvé jako prach země; nebo rozmůžeš se k západu, i k východu, na půlnoci, i ku poledni; nad to požehnány budou v tobě všechny čeledi země, a v semeni tvém. ¹⁵ A aj, já jsem s tebou, a ostríhati tě budu, kamžkoli půjdeš, a přivedu tě zase do země této; nebo neopustím tebe, až i učiním, což jsem mluvil tobě. ¹⁶ Procítiv pak Jákob ze sna svého, řekl: V pravdě Hospodin jest na místě tomto, a já jsem nevěděl. ¹⁷ (Nebo zhroziv se, řekl: Jak hrozné jest místo toto! Není jiného, jediné dům Boží, a tu jest brána nebeská.) ¹⁸ Vstav pak Jákob ráno, vzal kámen, kterýž byl podložil pod hlavu svou, a postavil jej na znamení pamětné, a polil jej svrchu olejem. ¹⁹ Protož nazval jméno místa toho Bethel, ješto prvé to město sloulo Lůza. ²⁰ Zavázal se také Jákob slibem, řka: Jestliže Bůh bude se mnou, a ostríhati mne bude na cestě této, kterouž já jdu; a dá-li mi chléb ku pokrmu a roucho k oděvu, ²¹ A navrátím-li se v pokoji do domu otce svého, a bude mi Hospodin za Boha: ²² Kámen tento, kterýž jsem postavil na památku, bude domem Božím; a ze všech věcí, kteréž mi dáš, desátky spravedlivě tobě dám.

29

¹ Tedy Jákob vstav, odšel do země východní.
² A pohleděv, uzřel studnici v poli a tři stáda ovcí, ana se složila při ní; nebo z té studnice napájeli stáda; a kámen veliký byl navrchu studnice.
³ Shánívána pak tam bývala všecka stáda, a teprv odvalovali kámen ten od vrchu té studnice, a napájeli dobytky; potom zas přivalovali kámen na vrch studnice, na místo jeho. ⁴ Tedy řekl jim Jákob: Bratří moji, odkud jste? Kterížto odpověděli: Jsme z Cháran. ⁵ I řekl jim: Znáte-li Lában, syna Náchorova? A oni řekli: Známe.
⁶ I dí opět k nim: Dobře-li se má? Odpověděli: Dobře, a aj, Ráchel dcera jeho tamto jde s dobytkem. ⁷ Tedy řekl: Však ještě daleko do večera, aniž ještě čas, aby dobytek byl sehnán; napojte stáda, a jděte, paste. ⁸ A oni odpověděli: Nemůžeme, než až se všecka stáda seženou, a odvalen bude kámen od svrchku studnice, abychom napojili ovce. ⁹ Když on ještě mluvil s nimi, přišla k tomu Ráchel s stádem otce svého; neb ona pásla stádo. ¹⁰ Tedy Jákob uzřev Ráchel, dceru Lábanu ujce svého, a stádo jeho, přistoupil a odvalil ten kámen od vrchu studnice, a napojil stádo Lábanu ujce svého.
¹¹ A políbil Jákob Ráchel, a povýšiv hlasu svého, plakal. ¹² Oznámil jí pak byl Jákob, že jest bratr otce jejího, a že jest syn Rebeky; a ona příběhši, oznámila to otci svému. ¹³ I stalo se, když Lában uslyšel pověst o Jákobovi, synu sestry své, že vyběhl proti němu, a objev ho, políbil, a uvedl do domu svého; on pak vypravoval Lábanovi o všech těch věcech. ¹⁴ Jemužto odpověděl

Lában: Jistě kost má a tělo mé jsi. I zůstal s ním přes celý měsíc. ¹⁵ Tedy řekl Lában Jákobovi: Zdali proto, že jsi bratr můj, darmo mi sloužiti budeš? Pověz mi, jaká má býti mzda tvá? ¹⁶ (Měl pak Lában dvě dcery; jméno starší Lía, a jméno mladší Ráchel. ¹⁷ Než Lía měla oči mdlé, ale Ráchel byla pěkné postavy a krásné tváři. ¹⁸ I miloval Jákob Ráchel.) Řekl tedy: Buduť sloužiti sedm let za Ráchel, dceru tvou mladší. ¹⁹ Odpověděl Lában: Lépeť jest, abych ji tobě dal, nežli bych ji dal muži jinému; zůstaniž se mnou. ²⁰ Takž Jákob sloužil za Ráchel sedm let; a bylo před očima jeho jako něco málo dnů, proto že laskav byl na ni. ²¹ Potom řekl Jákob k Lábanovi: Dejž mi ženu mou; nebo vyplnění jsou dnové moji, abych všel k ní. ²² Tedy sezval Lában všechny muže místa toho, a učinil hody. ²³ U večer pak vzav Líu, dceru svou, uvedl ji k němu; a on všel k ní. ²⁴ Dal také Lában Zelfu děvku svou Líe, dceři své, za služebnici. ²⁵ A když bylo ráno, poznal, že jest Lía. I řekl k Lábanovi: Což jsi mi to učinil? Zdaliž jsem za Ráchel nesloužil u tebe? Pročežs mne tedy oklamal? ²⁶ Odpověděl Lában: Nebývá toho v kraji našem, aby vdávána byla mladší dříve, než prvorozená. ²⁷ Vyplň týden této; dámeť potom i tuto za službu, kterouž sloužiti budeš u mne ještě sedm let jiných. ²⁸ I udělal tak Jákob, a vyplnil týden její. Potom dal mu Ráchel dceru svou za manželku. ²⁹ Dal také Lában Ráchel, dceři své, Bálu, děvku svou za služebnici. ³⁰ Tedy všel také k Ráchel, a miloval ji více než Líu; i sloužil u něho ještě

sedm let jiných. ³¹ Vida pak Hospodin, že Lía nemá lásky, otevřel život její; a Ráchel nechal neplodné. ³² Tedy počala Lía a porodila syna, a nazvala jméno jeho Ruben; nebo řekla: Jistě viděl Hospodin trápení mé; jižť nyní milovati mne bude muž můj. ³³ I počala opět a porodila syna, a řekla: Jistě uslyšel Hospodin, že jsem v nenávisti, protož dal mi i tohoto. A nazvala jméno jeho Simeon. ³⁴ A opět počala a porodila syna, a řekla: Již nyní připojí se ke mně muž můj, nebo jsem mu porodila tři syny. Z té příčiny nazváno jest jméno jeho Léví. ³⁵ I počala ještě a porodila syna, a řekla: Již nyní chváliti budu Hospodina. Pročež nazvala jméno jeho Juda; i přestala roditi.

30

¹ Viduci pak Ráchel, že by nerodila Jákobovi, záviděla sestře své, a řekla Jákobovi: Dej mi syny; pakli nedáš, umru. ² Pročež rozhněval se velmi Jákob na Ráchel, a řekl: Zdali já jsem za Boha, kterýžť nedal plodu života? ³ Řekla ona: Hle, děvka má Bála; vejdi k ní, aby rodila na kolena má, a budu míti já také syny z ní. ⁴ I dala mu Bálu děvku svou za ženu; a všel k ní Jákob. ⁵ Tedy počavši Bála, porodila Jákobovi syna. ⁶ I řekla Ráchel: Soudil Bůh při mou, a uslyšel také hlas můj, a dal mi syna. Protož nazvala jméno jeho Dan. ⁷ Opět počavši Bála, děvka Ráchel, porodila syna druhého Jákobovi. ⁸ I řekla Ráchel: Tuhé jsem odpory měla s sestrou svou, a všakť jsem přemohla. A nazvala

jméno jeho Neftalím. ⁹ Viduci pak Lía, že by přestala roditi, vzala Zelfu děvku svou, a dala ji Jákobovi za ženu. ¹⁰ A porodila Zelfa, děvka Líe, Jákobovi syna. ¹¹ Protož řekla Lía: Již přišel zástup. A nazvala jméno jeho Gád. ¹² Porodila také Zelfa děvka Líe syna druhého Jákobovi. ¹³ A řekla Lía: To na mé štěstí; nebo šťastnou mne nazývati budou ženy. A nazvala jméno jeho Asser. ¹⁴ Vyšel pak Ruben v čas žně pšeničné, a nalezl pěkná jablečka na poli, a přinesl je Líe matce své. I řekla Ráchel Líe: Dej mi, prosím, těch jableček syna svého. ¹⁵ Jízto ona odpověděla: Máloť se snad zdá, že jsi vzala muže mého; chceš také užívatí jableček syna mého? I řekla Ráchel: Nechažť tedy spí s tebou této noci za jablečka syna tvého. ¹⁶ Když pak navracoval se Jákob s pole večer, vyšla Lía proti němu, a řekla: Ke mně vejdeš; nebo ze mzdy najala jsem tě za jablečka syna svého. I spal s ní té noci. ¹⁷ A uslyšel Bůh Líu; kterážto počala a porodila Jákobovi syna pátého. ¹⁸ I řekla Lía: Dal mi Bůh mzdu mou, i potom, když jsem dala děvku svou muži svému. Pročež nazvala jméno jeho Izachar. ¹⁹ A počala opět Lía, a porodila šestého syna Jákobovi. ²⁰ I řekla Lía: Obdařil mne Bůh darem dobrým; již nyní bydliti bude se mnou muž můj, nebo porodila jsem mu šest synů. A nazvala jméno jeho Zabulon. ²¹ Potom porodila dceru; a nazvala jméno její Dína. ²² A rozpomenuv se Bůh na Ráchel, uslyšel jí, a otevřel život její. ²³ Tedy počala a porodila syna, a řekla: Odjal Bůh pohanění mé. ²⁴ A

nazvala jméno jeho Jozef, řkuci: Přidejž mi Hospodin syna jiného. ²⁵ Stalo se pak, když porodila Ráchel Jozefa, řekl Jákob Lábanovi: Propust' mne, ať odejdu na místo své a do země své. ²⁶ Dej mi ženy mé a dítky mé, za kteréž jsem sloužil tobě, ať odejdu; nebo ty znáš službu mou, kterouž jsem sloužil tobě. ²⁷ I řekl mu Lában: Jestliže nyní nalezl jsem milost před očima tvýma, zůstaň se mnou, nebo v skutku jsem poznal, že požehnal mi Hospodin pro tebe. ²⁸ Řekl také: Oznam mi ze jména mzdu svou a dámť ji. ²⁹ Jemužto odpověděl: Ty víš, jak jsem sloužil tobě, a jaký byl dobytek tvůj při mně. ³⁰ Nebo to málo, kteréž jsi měl přede mnou, zrostlo velmi, a požehnalť Hospodin, jakž jsem k tobě nohou vkročil. A nyní, kdy pak já své hospodářství opatrovati budu? ³¹ A řekl: Coť mám dáti? Odpověděl Jákob: Nedávej mi nic. Jestliže mi učiníš toto, zase pásti budu a ostríhati dobytka tvého: ³² Projdu skrze všecka stáda tvá dnes, vyměšuje z nich každé dobytče peřesté a strakaté, a každé dobytče načernalé mezi ovce, a strakaté a peřesté mezi kozami; a takové budou mzda má. ³³ A osvědčena potom bude spravedlnost má před tebou, když přijde na mzdu mou: Cožkoli nebude peřestého, neb strakatého mezi kozami, a načernalého mezi ovce, za krádež bude mi to počteno. ³⁴ I řekl Lában: Hle, ó by tak bylo, jakž jsi mluvil. ³⁵ A odloučil toho dne kozly přepásané na nohách a strakaté, a všechny kozy peřesté a strakaté, všecko, na čemž byla místa bílá,

všecko také načernalé mezi dobytkem, a dal v ruce synů svých. ³⁶ Uložil pak mezi sebou a Jákobem místo vzdálí tři dny cesty; a Jákob pásł ostatek dobytka Lábanova. ³⁷ Nabral pak sobě Jákob prutů topolových zelených, a lískových a kaštanových; a poobloupil s nich po místech kůru až do bělosti, kteráž byla na prutech. ³⁸ A nakladl těch prutů tak obloupených do žlábků a koryt, (v nichž bývá voda, k nimž přicházel dobytek, aby pil), proti dobytku, aby počínaly, když by přicházely píti. ³⁹ I počínaly ovce, hledíce na ty pruty, a rodily jehňata přepásaná na nohách, a peřestá i strakatá. ⁴⁰ Potom ta jehňata odloučil Jákob, a dobytek stáda Lábanova obrátil tváří k těm přepásaným na nohách, a ke všemu načernalému; a své stádo postavil obzvlášť, a neobrátil ho k stádu Lábanovu. ⁴¹ A bylo, že kdyžkoli silnější připouštíny bývaly, kladl Jákob ty pruty před oči ovcem do koryt, aby počínaly, hledíce na pruty. ⁴² Když pak pozdní dobytek připouští býval, nekladl jich; a tak býval pozdní Lábanův a ranný Jákobův. ⁴³ Vzrostl tedy muž ten náramně velmi, a měl dobytka mnoho, děvek i služebníků, velbloudů i oslů.

31

¹ Když pak uslyšel Jákob slova synů Lábanových, ani praví: Pobral Jákob všecko, co měl otec náš, a z těch věcí, kteréž byly otce našeho, způsobil sobě tu všecku slávu; ² A viděl tvář Lábanovu, a aj, nebyla k němu tak jako

prvé: ³ I řekl mu Hospodin: Navrať se do země otců svých, a k příbuznosti své, a budu s tebou. ⁴ Protož poslav Jákob, vyvolal Ráchele a Lía na pole k stádu svému. ⁵ A řekl jim: Vidím tvář otce vašeho, že není ke mně tak jako prvé, ještě Bůh otce mého byl se mnou. ⁶ A vy samy víte, že vši svou silou sloužil jsem otci vašemu. ⁷ Ale otec váš oklamal mne, a na desetkrát změnil mzdu mou; však nedopustil mu Bůh, aby mi zle učinil. ⁸ Když takto řekl: Co bude peřestého, to nechť jest mzda tvá, tedy všechny ovce rodily peřestý plod. Když pak takto řekl: Co přepásaného na nohách, to bude mzda tvá, tedy všechny ovce rodily přepásané na nohách. ⁹ A tak odjal Bůh stádo otce vašeho a dal mně. ¹⁰ Nebo takto bylo: Tehdáž, když se dobytek běžel, já jsem pozdvihl očí svých, a viděl jsem ve snách, a aj, berani scházející se s ovцами byli přepásaní na nohách, peřestí a skropení. ¹¹ Tedy řekl mi anděl Boží ve snách: Jákobe! A já jsem odpověděl: Teď jsem. ¹² I řekl: Pozdvihni nyní očí svých a pohleď, že všickni berani scházející se s ovцами jsou přepásaní na nohách, peřestí a skropení; nebo jsem viděl všechno, co tobě Lában dělá. ¹³ Já jsem ten silný Bůh, kterýž jsem se ukázal tobě v Bethel, kdež jsi pomazal kamene, kdež jsi mi se slibem zavázal; vstaniž nyní, vyjdi z země této, a navrať se do země příbuznosti své. ¹⁴ Tedy odpověděly mu Ráchel a Lía, řkouce: Zdaž ještě máme díl jaký a dědictví v domě otce našeho? ¹⁵ Zdaliž nejsme počteny před ním za cizí? Nebo prodal nás, ano i peníze

naše do čista utratil. ¹⁶ Všecko zajisté bohatství, kteréž odjal Bůh otci našemu, naše jest a synů našich; protož nyní učiň vše, což mluvil tobě Bůh. ¹⁷ Vstav tedy Jákob, vsadil syny své a ženy své na velbloudy. ¹⁸ A pobral všecken dobytek svůj, a všecko jmění své, kteréhož byl dosáhl, dobytek svého vychování, kteréhož nabyl v Pádan Syrské, aby se navrátil k Izákovi otci svému do země Kananejské. ¹⁹ (Lában pak byl odšel, aby stříhl ovce své. V tom ukradla Ráchel modly, kteréž měl otec její. ²⁰ I ušel Jákob tajně od Lábanu Syrského, neoznámiv mu, že jde pryč.) ²¹ Takž ušel se vším, což měl; a vstav, přepravil se přes řeku, a bral se přímo k hoře Galádské. ²² I povědíno jest Lábanovi dne třetího, že utekl Jákob. ²³ Tedy on vzav bratří své s sebou, honil ho za dnů sedm; a postihl ho na hoře Galádské. ²⁴ (Přišel pak Bůh k Lábanovi Syrskému ve snách noci té, řekl mu: Varuj se, abys nemluvil s Jákobem nic jináč než přátelsky.) ²⁵ Dohonil tedy Lában Jákoba; a Jákob již byl rozbil stan svůj na té hoře; Lában také položil se s bratřími svými na též hoře Galádské. ²⁶ I řekl Lában k Jákobovi: Cos to učinil? Nebo jsi ušel tajně, a odvedls dcery mé jako zjímané mečem. ²⁷ Proč jsi tajně utekl, a vykradl se ode mne, a nepovědls mi, ješto bych tě byl vesele sprovodil s zpěvy, s bubnem a s harfou? ²⁸ A nedopustils mi, abych políbil synů svých a dcer svých? Nemoudřes jistě udělal, čině tak. ²⁹ Mělt bych dosti s to moci, abych vám zle učinil, ale Bůh otce vašeho mluvil

mi noci pominulé, řka: Hleď, abys nemluvil s Jákobem nic jináč, než přátelsky. ³⁰ Ale již to tam, poněvadž jsi předce odšel, roztouživ se po domu otce svého; než proč jsi ukradl bohy mé? ³¹ Tedy Jákob odpovídaje Lábanovi, řekl: Ušel jsem tajně; nebo jsem se bál a řekl jsem, že bys snad mocí odjal dcery své. ³² Nalezneš-li pak u koho bohy své, nechať ten umře; před bratřími našimi ohledej sobě, jest-li co u mne tvého, a vezmi sobě. Ale nevěděl Jákob, že Ráchel je ukradla. ³³ Všed tedy Lában do stanu Jákobova, a do stanu Líe, a do stanu obou děvek, nic nenalezl. A vyšed z stanu Líe, všel do stanu Ráchel. ³⁴ Ráchel pak vzavši modly, vložila je pod sedlo, kteréž na velbloudu bývá, a sedla na ně. I přemetal Lában všecken stan, ale nic nenalezl. ³⁵ A ona řekla otci svému: Necht' to není proti mysli, pane můj, že nemohu povstati proti tobě; nebo vedlé běhu ženského nyní mi se přihodilo. A všechno přehledav, nenalezl modl. ³⁶ Protož rozhněvav se Jákob, tuze se domlouval na Lábanu. I odpověděl Jákob, a řekl Lábanovi: Jaké jest přestoupení mé? Jaký hřích můj, že rozpáliv se, honíš mne? ³⁷ Nu již jsi přemetal všechny mé věci, a cos nalezl ze všech věcí domu svého? Polož teď před bratřími mými a bratřími svými, necht' rozeznají mezi námi dvěma. ³⁸ Byl jsem již dvadeceti let s tebou; ovce tvé ani kozy tvé nikdy nezmetaly; a skopců stáda tvého nejedl jsem. ³⁹ Co od zvěři roztrháno, toho jsem neodvodil tobě; sám jsem tu škodu nahražoval, a ty jsi z ruky mé vyhledával toho, jako i toho, co bylo ukradeno ve dne aneb v noci. ⁴⁰ Bývalo

tak, že ve dne trá pilo mne horko, a v noci mráz, tak že odcház el i sen mů j od očí mých. ⁴¹ Již dvad ceti let, jakž jsem v domě tvém; sloužil jsem tobě čtrná cte let za dvě dcery tvé, a šest let za dobytek tvů j, a změnils mzdou mou na desetkrát.

⁴² A kdy by Bů h otce mého, Bů h Abrahamů v, a strach Izáků v ne byl se mnou, jistě bys ty byl nyní pustil mne prá zdného; ale trá pení mé, a práci rukou mých viděl Bů h, protož tě pominulé noci trestal. ⁴³ Odpovídá je pak Lá ban, dí Já kobovi:

Dcery tyto jsou dcery mé a synové ti to jsou synové moji, i dobytek tento mů j dobytek jest, ano cokoli vidíš, mé jest; ale což mám již učiniti dcerám tě mto svým aneb synům jich, kteréž zrodily? ⁴⁴ Protož poď, vejdě me v smlouvu já a ty, aby byla na svě dectví mezi mnou a tebou. ⁴⁵ Tedy Já kob vzal ká men, a postavil jej vzhů ru na znamení. ⁴⁶ A řekl bratřím svým:

Nasbí rejte kamení. A nabra vše kamení, udělali hromadu, a jedli tu na té hromadě. ⁴⁷ I nazval ji Lá ban Jegar Sahadutha, a Já kob nazval ji Gál Ed. ⁴⁸ Nebo řekl Lá ban: Tato hromada nechžť jest svě dkem od dnešku mezi mnou a tebou. Protož nazval jmé no její Gál Ed, ⁴⁹ A Mispah; nebo řekl Lá ban: Nechať Hospodin hledí na mne a na tebe, když se rozejdeme od sebe.

⁵⁰ Jestliže bys trá pil dcery mé, a uvedl bys jiné ženy na dcery mé, žádného člo vě ka není s ná mi; hlediž, Bů h jest svě dek mezi mnou a tebou. ⁵¹ A řekl ještě Lá ban Já kobovi: Aj, hromada tato, a aj, sloup, kterýž jsem postavil mezi sebou a tebou, ⁵² Svě dkem ať jest hromada tato, svě dkem

také sloup tento, já že nepůjdu dále k tobě za hromadu tuto, a ty tolikéž že nepůjdeš dále ke mně za hromadu tuto a sloup tento, k činění zlého. ⁵³ Bůh Abrahamův, a Bůh Náchorův, Bůh otce jejich nechť soudí mezi námi. Přisáhl tedy Jákob skrze strach otce svého Izáka. ⁵⁴ Nabil také Jákob hovad na té hoře, a pozval bratří svých, aby hodovali; i hodovali a zůstali přes noc na též hoře. ⁵⁵ I vstal Lában velmi ráno, a políbiv synů svých a dcer svých, požehnal jich; i odšel a navrátil se k místu svému.

32

¹ Jákob pak odšel cestou svou, a potkali se s ním andělé Boží. ² I řekl Jákob, když je viděl: Vojsko Boží jest toto. A nazval jméno místa toho Mahanaim. ³ Poslal pak Jákob posly před sebou k bratru svému Ezau, do země Seir, do kraje Idumejského. ⁴ A přikázal jim, řka: Takto povězte pánu mému Ezau: Totoť vzkazuje služebník tvůj Jákob: U Lábanu jsem byl pohostinu, a zůstával až do tohoto času. ⁵ A mám voly a osly, ovce, a služebníky i děvky; a poslal jsem, abych se ohlásil pánu svému, a našel milost před očima tvýma. ⁶ I navrátili se poslové k Jákobovi, řkouce: Přišli jsme k bratru tvému Ezau, kterýž také jde proti tobě, a čtyři sta mužů s ním. ⁷ Jákob pak bál se velmi, a rmoutil se náramně. Tedy rozdělil lid, kterýž s sebou měl, ovce také a voly, a velbloudy na dva houfy. ⁸ Nebo řekl: Jestliže by přišel Ezau k houfu jednomu, a pobil by jej, bude aspoň zadní houf zachován. ⁹ I řekl Jákob: Bože otce mého

Abrahama, a Bože otce mého Izáka, Hospodine, kterýž jsi mi řekl: Navrať se do země své, a k příbuznosti své, a dobře učiním tobě, ¹⁰ Menší jsem všech milosrdenství a vší pravdy, kterouž jsi učinil s služebníkem svým; nebo s holí svou přešel jsem Jordán tento, nyní pak dva houfy mám. ¹¹ Vytrhni mne, prosím, z ruky bratra mého, z ruky Ezau; nebť se ho bojím, aby přijda, nepohubil mne i matky s dětmi. ¹² Však jsi ty řekl: Dobře učiním tobě, a rozmnožím símě tvé jako písek mořský, kterýžto pro množství sečten býti nemůže. ¹³ I zůstal tu noci té; a vzal z toho, což bylo před rukama, poctu bratru svému Ezau: ¹⁴ Totiž dvě stě koz, a kozlů dvadceť, ovec dvě stě, a beranů dvadceť, ¹⁵ Velbloudů s mladými jich třidceť, krav čtyřidceť, volů deset, oslic dvadceť, a oslátek deset. ¹⁶ A poručil je služebníkům svým, každé stádo obzvláštně, a řekl služebníkům svým: Jděte přede mnou, a stádo od stáda ať jde opodál. ¹⁷ I poručil přednímu, řka: Když se potká s tebou Ezau bratr můj, a optá se tebe, řka Èí jsi? a kam jdeš? a čí jest to stádo před tebou? ¹⁸ Řekneš: Jsem služebníka tvého Jákoba, a dar tento jest poslán pánu mému Ezau; a teď i sám jde za námi. ¹⁹ Poručil také druhému i třetímu, a všechněm jdoucím za těmi stády, řka: V táž slova mluvte k Ezau, když byste naň trefili. ²⁰ A díte také: Aj, služebník tvůj Jákob za námi; nebo řekl: Ukrotím tvář jeho darem, kterýž jde přede mnou, a potom uzřím tvář jeho; snad přijme tvář mou. ²¹ A tak předšel dar před ním; on pak

zůstal tu noc při houfu. ²² A vstav ještě v noci, vzal obě ženy své, a dvě děvky své, a jedenácte synů svých, a přešel přes brod Jabok. ²³ Vzav tedy je, přepravil je přes tu řeku; přepravil také i vše, což měl. ²⁴ A zůstal Jákob sám; a tu zápasil s ním muž až do svitání. ²⁵ A vida, že ho nepřemůže, obrazil jej v příhbí vrchní stehna jeho; i vyvinulo se příhbí stehna Jákobova, když zápasil s ním. ²⁶ A řekl: Pust' mne, nebt' zasvitává. I řekl: Nepustím tě, leč mi požehnáš. ²⁷ I řekl jemu: Jaké jest jméno tvé? Odpověděl: Jákob. ²⁸ I dí: Nebude více nazýváno jméno tvé toliko Jákob, ale také Izrael; nebo jsi statečně zacházel s Bohem i lidmi, a přemohls. ²⁹ I otázal se Jákob, řka: Oznam, prosím, jméno své. Kterýžto odpověděl: Proč se ptáš na jméno mé? I dal mu tu požehnání. ³⁰ Tedy nazval Jákob jméno místa toho Fanuel; nebo jsem prý viděl Boha tváří v tvář, a zachována jest duše má. ³¹ I vzešlo mu slunce, když pominul místa toho Fanuel, a kulhal na nohu svou. ³² Protož nejedí synové Izraelští až do tohoto dne té žily krátké, kteráž jest v vrchním příhbí stehna, proto že obrazil příhbí stehna Jákobova na žile krátké.

33

¹ Pozdvih pak očí svých Jákob, uzřel, an Ezau jde, a čtyři sta mužů s ním; i rozdělil syny Lée zvlášť a Ráchele zvlášť, a obou děvek zvlášť. ² Postavil, pravím, děvky s syny jejich napřed, potom Líu s syny jejími za nimi, Ráchel pak a Jozefa nejzáze. ³ A sám šel před nimi, a

poklonil se až k zemi po sedmkrát, až právě přišel k bratru svému. ⁴ I běžel Ezau proti němu, a objal ho; a pad na šíji jeho, líbal ho. I plakali. ⁵ Pozdvih pak očí svých, a spatřiv ženy s dětmi, řekl: Kdo jsou onino s tebou? Odpověděl: Jsou dítky, kteréž Bůh dal z milosti služebníku tvému. ⁶ Mezi tím přiblížily se děvky s syny svými, i poklonili se. ⁷ Přiblížila se také Lía s syny svými, a poklonili se; a potom přiblížil se Jozef a Ráchel, a také se poklonili. ⁸ I řekl Ezau: K čemu jest všecken ten houf, kterýž jsem potkal? Odpověděl: Abych našel milost před očima pána mého. ⁹ Tedy řekl Ezau: Mám hojně, bratře můj; nech sobě, což tvého jest. ¹⁰ I řekl Jákob: Nezbraňuj se, prosím; jestliže jsem nyní našel milost před očima tvýma, přijmi dar můj z ruky mé, poněvadž jsem viděl tvář tvou, jako bych viděl tvář Boží, a laskavě jsi mne přijal. ¹¹ Přijmi, prosím, dar můj obětovaný tobě, poněvadž štědře obdařil mne Bůh, a mám všeho dosti. Takž ho přinutil, a on vzal. ¹² I dí: Podě, a jděme; já půjdu s tebou. ¹³ I řekl k němu Jákob: Ví pán můj, že děti jsou outlí, a mám s sebou ovce i krávy březí; kteréžto budou-li hnány přes moc jeden den, pomře mi všecken dobytek. ¹⁴ Nechžť medle jde pán můj před služebníkem svým, já pak poznenáhlu se poberu, tak jakž bude moci jíti stádo, kteréž před sebou mám, a jakž postačiti budou moci děti, až tak dojdu ku pánu svému do Seir. ¹⁵ I řekl Ezau: Nechť ale pozůstavím něco lidu, kterýž mám s sebou. I odpověděl: K čemu to? Nechť

toliko naleznu milost před očima pána svého. ¹⁶ Tedy Ezau toho dne navrátil se cestou svou do Seir. ¹⁷ Jákob pak bral se do Sochot, a ustavěl sobě dům, a dobytku svému zdělal stáje; protože nazval jméno místa toho Sochot. ¹⁸ A tak Jákob navracuje se z Pádan Syrské, přišel ve zdraví k městu Sichem, kteréž jest v zemi Kananejské, a položil se před městem. ¹⁹ I koupil díl pole toho, na němž byl rozbil stan svůj, od synů Emora, otce Sichemova, za sto ovec. ²⁰ A postavil tu oltář, kterémužto dal jméno Bůh silný, Bůh Izraelský.

34

¹ Vyšla pak Dína, dcera Lía, kterouž porodila Jákobovi, aby se dívala na dcery té země. ² Kteroužto uzřev Sichem, syn Emora Hevejského, knížete v krajině té, vzal ji, i ležel s ní, a ponížil jí. ³ I připojila se duše jeho k Díně, dceři Jákobově; a zamilovav děvečku, mluvil k srdci jejímu. ⁴ Mluvil potom Sichem k Emorovi, otci svému, těmito slovy: Vezmi mi děvečku tuto za manželku. ⁵ Uslyšev pak Jákob, že poškrvnil Díny dcery jeho, (a synové jeho byli s stádem na poli), mlčel, až oni přišli. ⁶ Tedy vyšel Emor, otec Sichemův, k Jákobovi, aby mluvil s ním o to. ⁷ A v tom synové Jákobovi přišli s pole; a uslyšavše o tom, bolestí naplnění jsou muži ti, a rozhněvali se velmi, proto že hanebnou věc učinil v Izraeli, ležav se dcerou Jákobovou, čehož činiti nenáleželo. ⁸ I mluvil Emor s nimi na tento způsob: Sichem, syn můj, hoří milostí k vaší dceři; prosím, dejte mu ji za manželku. ⁹ A

spřízněte se s námi: Dcery své dávejte nám, a naše dcery pojímejte sobě. ¹⁰ A bydlíte s námi, nebo všechna země bude před vámi; osadte se a obchod vedte v ní, a vládněte jí. ¹¹ Mluvil i Sichem otci jejímu, a bratřím jejím: Nechtě najdu milost před očima vašima, dám, co mi koli díte. ¹² Jmenujte mi věno i dary jak chcete veliké, dám, jak mi koli řeknete; jen mi tu děvečku dejte za manželku. ¹³ Odpovídajíce pak synové Jákobovi Sichemovi a Emorovi, otci jeho, lstivě mluvili, proto že poškrtnil Díny sestry jich. ¹⁴ A řekli jim: Nemůžeme učiniti toho, abychom dali sestru svou za muže neobřezaného; nebo to ohavnost jest u nás. ¹⁵ Než na tento způsob vám povolíme: Jestliže se chcete srovnati s námi, aby obřezán byl každý z vás pohlaví mužského: ¹⁶ Tedy budeme dávatí dcery své vám, a dcery vaše bráti sobě; a budeme bydliti s vámi, a budeme lid jeden. ¹⁷ Pakli neuposlechnete nás, abyste se obřezali, vezmeme zase dceru svou a odejdeme. ¹⁸ Tedy líbila se řeč jejich Emorovi i Sichemovi, synu Emorovu. ¹⁹ A nemeškal mládenec učiniti toho; nebo se mu zalíbila dcera Jákobova. A on byl nejvzácnější ze všech v domě otce svého. ²⁰ I přišel Emor a Sichem, syn jeho, k bráně města svého; a mluvili mužům města svého, řkouce: ²¹ Muži tito pokojně se mají k nám, nechť tedy bydlí v zemi této, a obchod vedou v ní, (nebo země jest dosti široká a prostranná před nimi;) dcery jejich budeme sobě bráti za manželky, a dcery své budeme dávatí jim. ²² Než na tento způsob přivolí nám ti

muži k tomu, aby bydlili s námi, a abychom byli jeden lid: Jestliže obřezán bude každý pohlaví mužského mezi námi, tak jako oni jsou obřezáni. ²³ Dobytek jejich a statek jejich, i všecka hovada jejich, zdaliž nebudou naše? Toliko v tom jim povolme, a budou bydliti s námi. ²⁴ I uposlechli Emora a Sichema, syna jeho, všickni vycházející branou města jeho; a obřezali se všickni pohlaví mužského, což jich koli vycházelo z brány města jeho. ²⁵ A toť dne třetího, když oni největší bolest měli, dva synové Jákobovi, Simeon a Léví, bratří Díny, vzav každý z nich meč svůj, vpadli do města směle, a pomordovali všechny pohlaví mužského. ²⁶ Emora také a Sichema, syna jeho, zamordovali mečem, a vzavše Dínu z domu Sichemova, odešli. ²⁷ Potom synové Jákobovi přišedše na zbité, vzebrali město, proto že poškrvnili sestry jejich. ²⁸ Stáda jejich, a voly i osly jejich, a což bylo v městě i po poli, pobrali. ²⁹ K tomu i všecko jmění jejich, a všechny malé dítky jejich, a ženy jejich zajali, a vybrali, co kde v domích bylo. ³⁰ Řekl pak Jákob Simeonovi a Léví: Zkormoutili jste mne, a zošklivili jste mne u obyvatelů krajiny této, u Kananejských a Ferezejských, a já jsem s malým počtem lidí. Seberou-li se na mne, zbijí mne, a tak vyhlazen budu já i dům můj. ³¹ A oni odpověděli: A což měli jako nevěstky zle užívati sestry naší?

35

¹ Potom mluvil Bůh k Jákobovi: Vstana, vstup do Bethel, a bydlí tam; a udělej tam oltář Bohu

silnému, kterýž se ukázal tobě, kdyžs utíkal před Ezau bratrem svým. ² Tedy řekl Jákob čeládce své, a všechněm, kteříž s ním byli: Odvrzte bohy cizí, kteréž máte mezi sebou, a očistě se, a změňte roucha svá. ³ A vstanouce, vstupme do Bethel, a udělám tam oltář silnému Bohu, kterýž vyslyšel mne v den ssoužení mého, a byl se mnou na cestě, kterouž jsem šel. ⁴ Tedy dali Jákobovi všechny bohy cizí, kteréž měli, i náušnice, kteréž byly na uších jejich; i zakopal je Jákob pod tím dubem, kterýž byl u Sichem. ⁵ I brali se odtud. (A byl strach Boží na městech, kteráž byla vůkol nich, a nehonili synů Jákobových.) ⁶ Tedy přišel Jákob do Lůz, kteréž jest v zemi Kananejské, (to již slove Bethel,) on i všecken lid, kterýž byl s ním. ⁷ I vzdělal tu oltář, a nazval to místo Bůh silný Bethel; nebo tu se mu byl zjevil Bůh, když utíkal před bratrem svým. ⁸ Tehdy umřela Debora, chovačka Rebeky, a pochována jest pod Bethel, pod dubem; i nazval jméno jeho Allon Bachuth. ⁹ Ukázal se pak opět Bůh Jákobovi, když se navracoval z Pádan Syrské, a požehnal mu. ¹⁰ I řekl jemu Bůh: Jméno tvé jest Jákob. Nebude více nazýváno jméno tvé toliko Jákob, ale Izrael také bude jméno tvé. Protož nazval jméno jeho Izrael. ¹¹ Řekl ještě Bůh jemu: Já jsem Bůh silný všemohoucí; rostiž a množ se; národ, nýbrž množství národů bude z tebe, i králové z bedr tvých vyjdou. ¹² A zemi tu, kterouž jsem dal Abrahamovi a Izákovi, tobě ji dám; semeni také tvému po tobě dám tu zemi. ¹³ I vstoupil od něho

Bůh z místa, na kterémž mluvil s ním. ¹⁴ Jákob pak vyzdvihl znamení pamětné na místě tom, na kterémž mluvil s ním, sloup kamenný; a pokropil ho skropením, a svrchu polil jej olejem. ¹⁵ A nazval Jákob jméno místa toho, na kterémž mluvil s ním Bůh, Bethel. ¹⁶ I brali se z Bethel, a bylo již nedaleko do Efraty. I porodila Ráchel, a těžkosti trpěla roděci. ¹⁷ A když s těžkostí rodila, řekla jí baba: Neboj se, nebo také tohoto syna míti budeš. ¹⁸ I stalo se, když k smrti pracovala, (nebo umřela), nazvala jméno jeho Ben Oni; ale otec jeho nazval ho Beniaminem. ¹⁹ I umřela Ráchel, a pochována jest na cestě k Efratě, jenž jest Betlém. ²⁰ A postavil Jákob znamení pamětné nad hrobem jejím; toť jest znamení hrobu Ráchel až do dnešního dne. ²¹ I odebral se odtud Izrael, a rozbil stan svůj za věží Eder. ²² Stalo se pak také, když bydlil Izrael v té krajině, že Ruben šel, a spal s Bálou, ženinou otce svého; o čemž uslyšel Izrael. Bylo pak synů Jákobových dvanácte. ²³ Synové pak Lía: Prvorozený Jákobův Ruben, potom Simeon, a Léví, a Juda, a Izachar, a Zabulon. ²⁴ Synové Ráchel: Jozef a Beniamin. ²⁵ A synové Bály, děvky Ráchel: Dan a Neftalím. ²⁶ A synové Zelfy, děvky Lía: Gád a Asser. Tiť jsou synové Jákobovi, kteříž mu zrozeni jsou v Pádan Syrské. ²⁷ Tedy přišel Jákob k Izákovi otci svému do Mamre, do města Arbe, jenž jest Hebron, kdežto bydlil pohostinu Abraham a Izák. ²⁸ A bylo dnů Izákových sto osmdesáte let. ²⁹ I dokonal Izák, a umřel, a připojen jest k lidu svému, stár jsa a

plný dnů; i pochovali ho Ezau a Jákob, synové jeho.

36

¹ Tito jsou pak rodové Ezau, kterýž měl přijmí Edom. ² Ezau pojal sobě ženy ze dcer Kananejských, Adu, dceru Elona Hetejského, a Olibamu, dceru Anovu, dceru Sebeona Hevejského, ³ A Bazematu, dceru Izmaelovu, sestru Nabajotovu. ⁴ I porodila Ada Ezauchovi Elifaza, a Bazemat porodila Rahuele. ⁵ Olibama pak porodila Jéhozu, a Jheloma, a Koré. Ti jsou synové Ezau, kteříž se mu zrodili v zemi Kananejské. ⁶ I pobral Ezau ženy své, i syny své, a dcery své, a všecku čeleď svou, i dobytek svůj, a všecka hovědla svá, i všecko jmění své, kteréhož nabyl v zemi Kananejské, a odebral se do země Seir, před příchodem Jákoba bratra svého. ⁷ Nebo zboží jejich bylo tak veliké, že nemohli bydliti spolu; aniž ta země, v níž oni pohostinu byli, mohla jich snésti, pro dobytky jejich. ⁸ Protož bydlil Ezau na hoře Seir; Ezau pak ten jest Edom. ⁹ A tak tito jsou rodové Ezau, otce Idumejských, na hoře Seir. ¹⁰ Tato byla jména synů Ezau: Elifaz, syn Ady, ženy Ezau; Rahuel, syn Bazematy, ženy Ezau. ¹¹ Synové pak Elifazovi byli: Teman, Omar, Sefo, a Gatam a Kenaz. ¹² Tamna pak byla ženina Elifaza, syna Ezau. Ta porodila Elifazovi Amalecha. Ti jsou synové Ady, ženy Ezau. ¹³ Synové pak Rahuelovi tito: Nahat, Zára, Samma a Méza. To byli synové Bazematy, ženy Ezau. ¹⁴ A tito byli

synové Olibamy, dcery Anovy, dcery Sebeonovy, ženy Ezau, kteráž porodila Ezauchovi Jehusa, Jheloma a Koré. ¹⁵ Tito všickni byli knížata synů Ezau. Synové Elifaza prvorozeného Ezau: Kníže Teman, kníže Omar, kníže Sefo, kníže Kenaz, ¹⁶ Kníže Koré, kníže Gatam, kníže Amalech. Ta jsou knížata poslá z Elifaza v zemi Idumejské; ti jsou synové Ady. ¹⁷ Tito pak jsou synové Rahuele, syna Ezau: Kníže Nahat, kníže Zára, kníže Samma, kníže Méza. Ta knížata posla z Rahuele, v zemi Idumejské; to jsou synové Bazematy, ženy Ezau. ¹⁸ A synové Olibamy, ženy Ezau, tito jsou: Kníže Jehus, kníže Jhelom, kníže Koré. To jsou knížata z Olibamy, dcery Anovy, ženy Ezau. ¹⁹ Tiť jsou synové Ezau, a ta knížata jejich; onť jest Edom. ²⁰ Tito pak jsou synové Seir, totiž Horejští, obyvatelé země té: Lotan, Sobal, Sebeon a Ana, ²¹ A Dison, Eser a Dízan. Ta jsou knížata Horejská, synové Seir, v zemi Idumejské. ²² Synové Lotanovi byli: Hori a Hemam; a sestra Lotanova Tamna. ²³ Synové pak Sobalovi tito: Alvan, Manáhat, Ebal, Sefo a Onam. ²⁴ A tito synové Sebeonovi: Aia a Ana. To jest ten Ana, kterýž našel mezky na poušti, když pásł osly Sebeona otce svého. ²⁵ Tito pak děti Anovi: Dison a Olibama, dcera Anova. ²⁶ A synové Dízanovi tito: Hamdan, Eseban, Jetran a Charan. ²⁷ Synové Eser tito: Balaan, Závan a Achan. ²⁸ Tito synové Dízanovi: Hus a Aran. ²⁹ Tato jsou knížata Horejská: Kníže Lotan, kníže Sobal, kníže Sebeon, kníže Ana, ³⁰ Kníže Dison, kníže Eser, kníže Dízan. To byla

knížata Horejská, po knížetstvích svých v zemi Seir. ³¹ Tito pak byli králové, kteříž kralovali v zemi Idumejské, prvé než kraloval král nad syny Izraelskými. ³² Kraloval tedy v Edom Béla, syn Beorův, a jméno města jeho Denaba. ³³ I umřel Béla, a kraloval místo něho Jobab, syn Záře z Bozra. ³⁴ I umřel Jobab, a kraloval na místě jeho Husam z země Temanské. ³⁵ Umřel i Husam, a kraloval místo něho Adad, syn Badadův, kterýž porazil Madianské v krajině Moábské; a jméno města jeho Avith. ³⁶ Když pak umřel Adad, kraloval místo něho Semla z Masreka. ³⁷ A po smrti Semlově kraloval na místě jeho Saul z Rohobot od řeky. ³⁸ Umřel i Saul, a kraloval místo něho Bálanan, syn Achoborův. ³⁹ A když i Bálanan umřel, syn Achoborův, kraloval na místě jeho Adar; a jméno města jeho Pahu; jméno pak ženy jeho Mehetabel, dcera Matredy, dcery Mezábovy. ⁴⁰ Ta jsou jména knížat poslých z Ezau, po čeledech jejich, po místech jejich, vedlé jmen jejich: Kníže Tamna, kníže Alva, kníže Jetet, ⁴¹ Kníže Olibama, kníže Ela, kníže Finon. ⁴² Kníže Kenaz, kníže Teman, kníže Mabsar. ⁴³ Kníže Magdiel, kníže Híram. Tať jsou knížata Idumejská, tak jakž kteří bydlili v zemi dědictví svého. Toť jest ten Ezau, otec Idumejských.

37

¹ Jákob pak bydlil v zemi putování otce svého, v zemi Kananejské. ² Tito jsou příběhové Jákobovi: Jozef, když byl v sedmnácti

letech, pásal s bratřími svými dobytek, (a byl mládeneček), s syny Bály a Zelfy, žen otce svého. A oznamoval Jozef zlou pověst o nich otci svému. ³ Izrael pak miloval Jozefa nad všechny syny své; nebo v starosti své zplodil jej. A udělal mu sukni proměnných barev. ⁴ A když spatřili bratři jeho, že ho miluje otec jejich nad všechny bratři jeho, nenáviděli ho, aniž mohli pokojně k němu promluvit. ⁵ Měl pak Jozef sen, a vypravoval jej bratřím svým; pročez v větší nenávisti ho měli. ⁶ Nebo pravil jim: Slyšte, prosím, sen, kterýž jsem měl. ⁷ Hle, vázali jsme snopy na poli, a aj, povstal snop můj, a stál. Vůkol také stáli snopové vaši, a klaněli se snopu mému. ⁸ Jemužto odpověděli bratři jeho: Zdaliž kralovati budeš nad námi, aneb pánem naším budeš? Z té příčiny ještě více nenáviděli ho pro sny jeho, a pro slova jeho. ⁹ Potom ještě měl jiný sen, a vypravoval jej bratřím svým, řka: Hle, opět jsem měl sen, a aj, slunce a měsíc, a jedenácte hvězd klanělo mi se. ¹⁰ I vypravoval otci svému a bratřím svým. A domlouval mu otec jeho, a řekl jemu: Jakýž jest to sen, kterýž jsi měl? Zdaliž přijdeme, já a matka tvá i bratři tvoji, abychom se klaněli před tebou až k zemi? ¹¹ Tedy záviděli mu bratři jeho; ale otec jeho měl pozor na tu věc. ¹² Odešli pak bratři jeho, aby pásali dobytek otce svého v Sichem. ¹³ A řekl Izrael Jozefovi: Zdaliž nepasou bratři tvoji v Sichem: Podí, a pošli tě k nim. Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem. ¹⁴ I řekl jemu: Jdi nyní, zvěz, jak se mají bratři tvoji, a co se děje s

dobytkem; a zase mi povíš o tom. A tak poslal ho z údolí Hebron, a on přišel do Sichem. ¹⁵ Našel ho pak muž nějaký, an bloudí po poli. I zeptal se ho muž ten, řka: Ěeho hledáš? ¹⁶ Odpověděl: Bratří svých hledám; pověz mi, prosím, kde oni pasou? ¹⁷ I řekl muž ten: Odešli odsud; nebo slyšel jsem je, ani praví: Poďme do Dothain. Tedy šel Jozef za bratřími svými, a našel je v Dothain. ¹⁸ Kterížto, jakž ho uzřeli zdaleka, prvé než k nim došel, ukládali o něm, aby jej zahubili. ¹⁹ Nebo řekli jeden druhému: Ej, mistr snů teď jde. ²⁰ Nyní tedy poďte, a zabíjme jej, a uvržeme ho do některé čisterny, a díme: Zvěř lítá sežrala jej. I uzříme, nač jemu vyjdou snové jeho. ²¹ A uslyšev to Ruben, aby ho vytrhl z ruky jejich, (nebo řekl: Neodjímejme mu hrdla,) ²² Řekl jim Ruben: Nevylévejte krve. Vrzte jej do této čisterny, kteráž jest na poušti, a nevztahujte ruky na něj. Ale on chtěl vysvoboditi ho z ruky jejich, a pomoci mu, aby se navrátil k otci svému. ²³ A když přišel Jozef k bratřím svým, strhli s něho sukni jeho, sukni proměnných barev, kterouž měl na sobě. ²⁴ A pochopivše, uvrhli jej do čisterny. Ěisterna pak ta byla prázdná, v níž nebylo vody. ²⁵ I usadili se, aby jedli chléb. A pozdvihše očí svých, uzřeli, a aj, množství Izmaelitských přicházejících z Galád, kteřížto na velbloudích svých nesli vonné věci a kadidlo a mirru do Egypta. ²⁶ I řekl Juda bratřím svým: Jaký zisk míti budeme, zabijeme-li bratra svého, a zatajíme-li krve jeho? ²⁷ Poďte, prodejme ho Izmaelitským, a nevztahujme na

něj rukou svých, nebo bratr náš, tělo naše jest. I uposlechli ho bratří jeho. ²⁸ Když pak mimo ně jeli muži ti, kupci Madianští, vytáhli a vyvedli Jozefa z té čisterny, a prodali jej Izmaelitským za dvadeceti stříbrných. Ti zavedli Jozefa do Egypta. ²⁹ A navrátil se Ruben k čisterně, a aj, již nebylo Jozefa v ní. I roztrhl roucha svá. ³⁰ A navrátil se k bratřím svým, řekl: Pacholete není, a já kam se mám podíti? ³¹ Tedy vzali sukni Jozefovu, a zabivše kozla, smočili sukni tu ve krvi. ³² A poslali sukni tu proměnných barev, a dali ji donést k otci svému, aby řekli: Tuto jsme našli; pohled' nyní, jest-li sukně syna tvého, či není? ³³ A on poznav ji, řekl: Sukně syna mého jest; zvěř lítá sežrala jej, konečně roztrhán jest Jozef. ³⁴ I roztrhl Jákob roucha svá, a vloživ žíni na bedra svá, zámutek nesl po synu svém za mnoho dní. ³⁵ Sešli se pak všickni synové jeho, a všechny dcery jeho, aby ho těšili. Ale on nedal se potěšiti, a řekl: Nýbrž já tak v zámutku sstoupím za synem svým do hrobu. A plakal ho otec jeho. ³⁶ Mezi tím Madianští prodali Jozefa do Egypta Putifarovi, dvořeninu Faraonovu, hejtmanu žoldnéřů.

38

¹ Stalo se pak v ten čas, že sstupuje Juda od bratří svých, uchýlil se k muži Odolamitskému, jehož jméno bylo Híra. ² I uzřel tam Juda dceru muže Kananejského, kterýž sloul Sua; a pojav ji, všel k ní. ³ Kterážto počala a porodila syna; i nazval jméno jeho Her. ⁴ A

počavši opět, porodila syna; a nazvala jméno jeho Onan. ⁵ Porodila pak ještě syna, jehož jméno nazvala Séla. A byl Juda v Chezib, když ona jej porodila. ⁶ I dal Juda Herovi prvorozenému svému manželku, jménem Támar. ⁷ A byl Her, prvorozený Judův, zlý před očima Hospodina; i zabil jej Hospodin. ⁸ Tedy řekl Juda Onanovi: Vejdi k ženě bratra svého, a podle příbuznosti pojmi ji, abys vzbudil símě bratru svému. ⁹ Věděl pak Onan, že to símě nebude jeho. Protož kdykoli vcházel k ženě bratra svého, vypouštěl símě na zem, aby nezplodil synů bratru svému. ¹⁰ I nelíbilo se Hospodinu to, co dělal Onan; protož ho také zabil. ¹¹ Tedy řekl Juda k Támar nevěstě své: Pobuď v domě otce svého vdovou, dokudž nedoroste Séla, syn můj. (Nebo řekl: Aby on také neumřel, jako i bratři jeho.) I odešla Támar, a bydlila v domě otce svého. ¹² A po mnohých dnech umřela dcera Suova, manželka Judova. Kterýžto potěšiv se zas, šel do Tamnas k těm, kteříž stříhli ovce jeho, a s ním Híra Odolamitský, přítel jeho. ¹³ I oznámeno jest Támar těmito slovy: Aj, tchán tvůj vstupuje do Tamnas, aby stříhl ovce své. ¹⁴ Tedy ona složivši s sebe šaty své vdovské, zavila se v rouchu, a oděla se a seděla na rozcestí, kudy se jde do Tamnas. Nebo viděla, že Séla dorostl, a že není dána jemu za manželku. ¹⁵ Kteroužto uzřev Juda, za to měl, že jest nevěstka; nebo zakryla tvář svou. ¹⁶ Protož uchýliv se k ní s cesty, řekl: Dopuť medle, ať vejdu k tobě. (Nebo nevěděl, aby nevěsta jeho byla.) I řekla: Co mi dáš,

jestliže vejdeš ke mně? ¹⁷ Odpověděl: Pošlit kozelce z stáda. Dí ona: Kdybys něco zastavil, dokavadž nepošleš. ¹⁸ I řekl: Cožť mám dáti v zástavě? Odpověděla ona: Pečetní prsten svůj, a halži svou, a hůl svou, kterouž máš v ruce své. I dal jí, a všel k ní; a počala z něho. ¹⁹ Tedy vstavši, odešla, a sňavši rouchu svou s sebe, oblékla se v šaty své vdovské. ²⁰ I poslal Juda kozelce po příteli svém Odolamitském, aby vzal zase základ od ženy. A nenalezl jí. ²¹ I ptal se mužů toho místa, řka: Kde jest ta nevěstka, kteráž seděla na rozcestí této cesty? Řekli oni: Nebylotě zde nevěstky. ²² Tedy navrátil se k Judovi, řekl: Nenašel jsem jí; a také muži místa toho pravili: Nebylo zde nevěstky. ²³ I řekl Juda: Nechť sobě to má, abychom neuvedli se v lehkost. Jáť jsem poslal toho kozelce, ale tys jí nenalezl. ²⁴ I stalo se okolo tří měsíců, že oznámili Judovi, řkouce: Dopustila se smilství Támar nevěsta tvá, a jest již i těhotná z smilství. I řekl Juda: Vyvedte ji, aby byla upálena. ²⁵ Když pak vedena byla, poslala k tchánu svému, řkuci: Z muže, jehož tyto věci jsou, těhotná jsem. A při tom řekla: Pohled, prosím, či jsou tyto věci, pečetní prsten, halže a hůl tato? ²⁶ Tedy pohleděv na to Juda, řekl: Spravedlivějšíť jest než já, poněvadž jsem nedal jí Sélovi synu svému. A více jí nepoznával. ²⁷ Stalo se pak, že když přišel čas porodu jejího, aj, bliženci v životě jejím. ²⁸ A když rodila, jeden z nich vyskytl ruku, kteroužto chytivši baba, uvázala na ni červenou nitku, řkuci: Ten vyjde prvé. ²⁹ Když pak vtáhl ruku

svou zase, hle, vyšel bratr jeho. I řekla: Jak jsi protrhl? Tvét jest protržení. I nazváno jest jméno jeho Fáres. ³⁰ A potom vyšel bratr jeho, kterýž měl na ruce nitku červenou. I nazváno jest jméno jeho Zára.

39

¹ Jozef pak doveden byl do Egypta; a koupil ho Putifar, dvořenin Faraonův, nejvyšší nad dra-banty, muž Egyptský, od Izmaelitských, kteříž ho tam dovedli. ² Byl pak Hospodin s Jozefem, a všecko se mu šťastně vedlo, a bydlil v domě pána svého toho Egyptského. ³ A viděl pán jeho, že Hospodin byl s ním, a že všecko, což činil, Hospodin k prospěchu přivedl v rukou jeho. ⁴ Tedy nalezl Jozef milost před očima jeho, a sloužil mu. I představil ho domu svému, a všecko, což měl, dal v ruku jeho. ⁵ A hned, jakž ustanovil ho nad domem svým, a nade vším, což měl, požehnal Hospodin domu Egyptského toho pro Jozefa. A bylo požehnání Hospodinovo na všech věcech, kteréž měl doma i na poli. ⁶ Všech tedy věcí, kteréž měl, zanechal v rukou Jozefových; aniž o čem, tak jako on, věděl, jediné o chlebě, kterýž jedl. Byl pak Jozef ušlechtilé postavy a krásného vzezření. ⁷ I stalo se potom, že vzhledala žena pána jeho očima svýma na Jozefa, a řekla: Spi se mnou. ⁸ Kterýžto odpíraje, řekl ženě pána svého: Aj, pán můj neví tak jako já, co jest v domě, a všecko, což má, dal v ruce mé. ⁹ Není žádného přednějšího nade mne v domě tomto, aniž co vyňal z správy mé,

kromě tebe, jelikož jsi ty manželka jeho. Jak bych tedy učinil takovou nešlechetnost, a hřešil i proti Bohu? ¹⁰ A když mluvila ona Jozefovi den po dni, nepovolil jí, aby spal s ní, ani aby býval s ní. ¹¹ Tedy dne jednoho, když přišel do domu k práci své, a nebylo tu žádného z domácích v domě, ¹² Chytila jej ona za roucho jeho, řkuci: Lež se mnou. On pak nechav roucha svého v rukou jejích, utekl, a vyšel ven. ¹³ A ona viduci, že nechal roucha svého v rukou jejích a vyběhl ven, ¹⁴ Svolala domácí své, a řekla k nim takto: Pohledte, přivedl nám muže Hebrejského, kterýž by měl posměch z nás; nebo přišel ke mně, aby ležel se mnou; i křičela jsem hlasem velikým. ¹⁵ A když uslyšel, že jsem hlasu svého pozdvihla a křičela, nechav roucha svého u mne, utekl a vyšel ven. ¹⁶ Tedy schovala roucho jeho u sebe, až přišel pán jeho do domu svého. ¹⁷ K němuž mluvila v tato slova, řkuci: Přišel ke mně služebník ten Hebrejský, kteréhožs přivedl nám, aby mi lehkost učinil. ¹⁸ A když jsem hlasu svého pozdvihla a křičela, tedy nechal roucha svého u mne, a utekl ven. ¹⁹ I stalo se, že, když uslyšel pán jeho slova ženy své, kteráž mluvila mu, pravěci: Tak mi učinil služebník tvůj, rozhněval se velmi. ²⁰ Protož vzal ho pán jeho, a dal jej do věže žalárné, v to místo, kdež vězňové královští seděli; i byl tam v žaláři. ²¹ Byl pak Hospodin s Jozefem, a naklonil se k němu milosrdenstvím; a dal jemu milost u vládáře nad žalářem. ²² I dal vládář žaláře v moc Jozefovi všechny vězně, kteříž byli v věži žalárné; a cožkoli tam činiti měli, on to spravoval. ²³ Aniž

vládař žaláře k čemu dohlídal, což jemu svěřil; proto že Hospodin byl s ním, a což on činil, Hospodin tomu prospěch dával.

40

¹ Stalo se potom, že šenkýř krále Egyptského a pekař provinili proti pánu svému, králi Egyptskému. ² I rozhněval se Farao na oba úředníky své, na vládáře nad šenkýři, a na vládáře nad pekaři. ³ A dal je do vězení v domě nejvyššího nad drabanty, do věže žalární, v místo, v němž Jozef vězněm byl. ⁴ I postavil jim nejvyšší nad drabanty Jozefa k službě; a byli drahně dní u vězení. ⁵ I měli sen oba dva, každý z nich sen svůj noci jedné, každý podle vyložení sna svého, šenkýř i pekař krále Egyptského, kteříž seděli v věži. ⁶ Tedy přišel k nim Jozef ráno, a hleděl na ně; a aj, byli smutní. ⁷ I optal se těch úředníků Faraonových, kteříž s ním byli v vězení v domě pána jeho, řka: Proč jsou dnes tváři vaše smutnější? ⁸ Kteřížto odpověděli jemu: Měli jsme sen, a nemáme, kdo by jej vyložil. I řekl jim Jozef: Zdaliž Boží nejsou výkladové? Pravte mi medle. ⁹ Tedy správce nad šenkýři vypravoval sen svůj Jozefovi, a řekl jemu: Zdálo se mi ve snách, že jsem viděl před sebou vinný kmen, ¹⁰ A na tom kmenu tři ratolesti; a ten kmen jako by pupence pouštěl, a vycházel květ jeho, až k sežrání přišli hroznové jeho. ¹¹ A já maje koflík Faraonův v ruce své, bral jsem hrozny, a vytlačoval je do koflíka Faraonova, a podával jsem koflíka Faraonovi do

rukou. ¹² I řekl jemu Jozef: Toto jest vyložení jeho: Ti tři révové jsou tři dnové. ¹³ Po třech dnech povýší Farao hlavy tvé, a k úřadu tvému tě navrátí; i budeš podávati koflíka Faraonova do ruky jeho podlé obyčeje prvního, když jsi byl šenkýřem jeho. ¹⁴ Ale mějž mne v své paměti, kdyžt se dobře povede; a učiň, prosím, se mnou to milosrdenství, abys zmínku učinil o mně před Faraonem, a vysvobodil mne z domu tohoto. ¹⁵ Nebo kradmo jsem vzat z země Židovské; a zde jsem ničeho neučinil, pročez by mne do tohoto vězení dali. ¹⁶ Vida pak správce nad pekaři, že dobře vyložil, řekl Jozefovi: Mně také zdálo se ve snách, ano tři košové pletení na hlavě mé. ¹⁷ A v koši vrchním byli všelijací pokrmové Faraonovi dílem pekařským strojení, a ptáci jedli je z koše nad hlavou mou. ¹⁸ I odpověděl Jozef a řekl: Toto jest vyložení jeho: Tři košové jsou tři dnové. ¹⁹ Po třech dnech odejme tobě Farao hlavu tvou, a oběsí tě na dřevě; i budou jísti ptáci maso tvé s tebe. ²⁰ Tedy stalo se v den třetí, v den pamatný narození Faraonova, že učinil hody všechněm služebníkům svým; i počítal hlavu vládáře nad šenky, i hlavu vládáře nad pekaři, mezi služebníky svými. ²¹ A navrátil nejvyššího nad šenky k místu jeho, aby podával koflíku Faraonovi do ruky. ²² Vládáře pak nad pekaři oběsil, tak jakž jim byl sen vyložil Jozef. ²³ A nezpomenul správce nad šenky na Jozefa, ale zapomenul na něj.

41

¹ Stalo se pak po dvou letech, měl Farao sen. Zdálo mu se, že stál nad potokem. ² A aj, z toho potoku vycházelo sedm krav, pěkných na pohledění a tlustých, kteréžto pásly se na mokřinách. ³ A aj, sedm krav jiných vycházelo za nimi z potoku, šeredných na pohledění a hubených, kteréžto stály podlé oněch krav při břehu potoka. ⁴ A ty krávy na pohledění šeredné a hubené sežraly oněch sedm krav na pohledění pěkných a tlustých. I procítil Farao. ⁵ A když usnul zase, zdálo se jemu podruhé. A aj, sedm klasů vyrostlo z stébła jednoho, plných a pěkných. ⁶ A aj, sedm klasů tenkých a východním větrem usvadlých vzcházelo za nimi. ⁷ A ti klasové tencí pohltili sedm oněch klasů zdařilých a plných. I procítiv Farao, a aj, byl sen. ⁸ Když pak bylo ráno, zkormoucena byla mysl jeho; a poslav, svolal všecky hadače Egyptské, a všecky mudrce jejich. I vypravoval jim Farao sny své; a nebylo žádného, kdo by je vyložil Faraonovi. ⁹ Tedy mluvil nejvyšší šeňk Faraonovi takto: Na provinění své rozpomínám se dnes. ¹⁰ Farao rozhněvav se na služebníky své, dal mne byl do vězení v domě nejvyššího nad drabanty, mne a správce nad pekaři. ¹¹ Měli jsme pak sen jedné noci, on i já, jeden každý podlé vyložení snu svého. ¹² A byl tam s námi mládenec Hebrejský, služebník nejvyššího nad drabanty, jemuž když jsme vypravovali, vykládal nám sny naše; jednomu každému podlé snu jeho vykládal. ¹³ A stalo se, že jakž vykládal

nám, tak bylo: Já jsem navrácen k úřadu svému, a on oběšen. ¹⁴ Tedy poslav Farao, povolal Jozefa, a rychle vypustili ho z žaláře. Kterýžto oholil se, a změniv roucho své, přišel k Faraonovi. ¹⁵ I řekl Farao Jozefovi: Měl jsem sen, a není, kdo by jej vyložil; o tobě pak slyšel jsem to, že když uslyšíš sen, umíš jej vyložit. ¹⁶ Odpověděl Jozef Faraonovi, řka: Není to má věc; Bůh oznámí šťastné věci Faraonovi. ¹⁷ Tedy řekl Farao Jozefovi: Zdálo mi se ve snách, že jsem stál na břehu potoka. ¹⁸ A aj, z potoka toho vystupovalo sedm krav tlustých a pěkných, kteréžto pásly se na mokřinách. ¹⁹ A aj, sedm jiných krav vystupovalo za nimi churavých a šeredných velmi a hubených; neviděl jsem tak šeredných ve vší zemi Egyptské. ²⁰ A sežraly krávy ty hubené a šeredné sedm krav prvnějších tlustých. ²¹ A ač dostaly se do břicha jejich, však nebylo znáti, by se dostaly v střeva jejich; nebo na pohledění byly mrzké, jako i před tím. I procítil jsem. ²² Viděl jsem také ve snách, ano sedm klasů vyrostlo z stébla jednoho plných a pěkných. ²³ A aj, sedm klasů drobných, tenkých a východním větrem usvadlých vycházelo za nimi. ²⁴ I pohltili klasové ti drobní sedm klasů pěkných. Což když jsem vypravoval hadačům, nebyl, kdo by mi vyložil. ²⁵ Odpověděl Jozef Faraonovi: Sen Faraonův jednostejný jest. Což Bůh činiti bude, to ukázal Faraonovi. ²⁶ Sedm krav pěkných jest sedm let, a sedm klasů pěkných tolikéž jest sedm let; sen jest jednostejný. ²⁷ Sedm pak hubených krav a šeredných, vystupujících za

nimi, sedm let jest; a sedm klasů drobných a větrem východním usvadlých bude sedm let hladu. ²⁸ Toť jest, což jsem mluvil Faraonovi: Což Bůh činiti bude, ukazuje Faraonovi. ²⁹ Aj, sedm let nastane, v nichž hojnost veliká bude ve vsí zemi Egyptské. ³⁰ A po nich nastane sedm let hladu, v nichž v zapomenutí přijde všecka ta hojnost v zemi Egyptské; a zhubí hlad zemi. ³¹ Aniž poznána bude hojnost ta v zemi, pro hlad, kterýž přijde potom; nebo velmi veliký bude. ³² Že pak opětován jest sen Faraonovi podvakerát, znamená, že jistá věc jest od Boha, a že tím spíše Bůh vykoná to. ³³ Protož nyní ať vyhledá Farao muže opatrného a moudrého, kteréhož by ustanovil nad zemí Egyptskou. ³⁴ To ať učiní Farao, a postaví úředníky nad zemí, a bere pátý díl z úrod země Egyptské, po sedm let hojných. ³⁵ Ať shromáždí všeliké potravý těch úrodných let nastávajících, a sklídí obilí k ruce Faraonovi; a potravý v městech ať se chovají pilně. ³⁶ A budou pokrmové ti za poklad zemi této k sedmi letům hladu, kteráž budou v zemi Egyptské, aby nebyla zkažena země tato hladem. ³⁷ I líbila se řeč ta Faraonovi i všechněm služebníkům jeho. ³⁸ Tedy řekl Farao služebníkům svým: Najdeme-liž podobného tomuto muži, v němž by byl Duch Boží? ³⁹ Jozefovi pak řekl: Poněvadž Bůh dal znáti tobě všechno toto, neníť žádného tak rozumného a moudrého, jako ty jsi. ⁴⁰ Ty budeš nad domem mým, a líbatí bude tvář tvou všecken lid můj; stolicí toliko královskou vyšší nad tebe budu. ⁴¹ Řekl také Farao Jozefovi: Aj,

ustanovil jsem tě nade vší zemi Egyptskou. ⁴² A sňav Farao prsten svůj s ruky své, dal jej na ruku Jozefovu, a oblékl ho v roucho kmentové, a vložil zlatý řetěz na hrdlo jeho. ⁴³ A dal ho voziti na svém druhém voze, a volali před ním: Klanějte se! I ustanovil ho nade vší zemi Egyptskou. ⁴⁴ A řekl Farao Jozefovi: Já jsem Farao, a bez dopuštění tvého nepozdvihne žádný ruky své ani nohy své ve vší zemi Egyptské. ⁴⁵ A dal Farao jméno Jozefovi Safenat Paneach, a dal mu Asenat dceru Putifera, knížete On, za manželku. I vyšel Jozef na zemi Egyptskou. ⁴⁶ (Jozef pak byl ve třiceti letech, když stál před Faraonem králem Egyptským.) A vyšel od tváři Faraonovy, projel všecku zemi Egyptskou. ⁴⁷ A vydala země po sedm let úrodných obilí hojnost. ⁴⁸ I nahromáždil všelijakých potrav v těch sedmi letech hojných v zemi Egyptské, a složil potravu tu v městech; úrody polní jednoho každého města, kteréž byly okolo něho, složil v něm. ⁴⁹ A tak nahromáždil Jozef obilí velmi mnoho, jako jest písku mořského, tak že přestali počítati; nebo mu nebylo počtu. ⁵⁰ Jozefovi pak narodili se dva synové, prvé než přišel rok hladu, kteréž mu porodila Asenat, dcera Putifera, knížete On. ⁵¹ A nazval Jozef jméno prvorozeného Manasses, řka: Nebo způsobil to Bůh, abych zapomenul na všechny práce své, a na všecken dům otce svého. ⁵² Jméno pak druhého nazval Efraim, řka: Nebo dal mi Bůh zrůst v zemi trápení mého. ⁵³ Tedy pominulo sedm let hojných v zemi Egyptské; ⁵⁴ A počalo sedm let hladu přicházeti,

jakž byl předpověděl Jozef. I byl hlad po všech krajinách, ale po vší zemi Egyptské byl chléb. ⁵⁵ Potom také nedostatek trpěla všechna země Egyptská, a volal lid k Faraonovi o chléb. I řekl Farao všechněm Egyptským: Jděte k Jozefovi, což vám rozkáže, učiníte. ⁵⁶ A byl hlad na tváři vší země. Tedy otevřel Jozef všechny obilnice, v nichž obilí bylo, a prodával Egyptským; nebo rozmohl se hlad v zemi Egyptské. ⁵⁷ A všickni obyvatelé země přicházeli do Egypta k Jozefovi, aby kupovali; nebo rozmohl se byl hlad po vší zemi.

42

¹ Vida pak Jákob, že by potrava byla v Egyptě, řekl synům svým: Co hledíte jeden na druhého? ² I mluvil jim: Aj, slyšel jsem, že mají potravu v Egyptě; jděte tam, a kupte nám odtud, abychom živi byli a nezemřeli. ³ Tedy šlo deset bratrů Jozefových, aby nakoupili obilí v Egyptě. ⁴ Ale Beniamina, bratra Jozefova, neposlal Jákob s bratřími jeho, nebo řekl: Aby se mu tam něco zlého nepříhodilo. ⁵ I šli synové Izraelovi spolu s jinými, aby kupovali; nebo byl hlad v zemi Kananejské. ⁶ Jozef pak byl nejvyšší správce v zemi té; on prodával obilí všemu lidu země. Tedy přišli bratři Jozefovi, a skláněli se před ním tváří až k zemi. ⁷ A uzřev Jozef bratři své, poznal je; a ukázal se k nim jako cizí, a tvrdě mluvil k nim, řka jim: Odkud jste přišli? I odpověděli: Z země Kananejské, abychom nakoupili potrav. ⁸ Poznal, pravím, Jozef bratři své, ale oni nepoznali ho. ⁹ Tedy zpomenul Jozef

na sny, kteréž měl o nich, a řekl jim: Špehéři jste, a přišli jste, abyste shlédli nepevná místa země.

¹⁰ Kterížto odpověděli jemu: Nikoli, pane můj, ale služebníci tvoji přišli, aby nakoupili pokrmů.

¹¹ Všickni my synové jednoho muže jsme, upřímní jsme; nikdyť jsou nebyli služebníci tvoji špehéři.

¹² Jimž zase řekl: Není tak, ale přišli jste, abyste shlédli nepevná místa země. ¹³ Odpověděli oni:

Dvanácte nás bratří služebníků tvých bylo, synů muže jednoho v zemi Kananejské; a aj, nejmladší s otcem naším nyní jest doma, a jednoho není.

¹⁴ I řekl jim Jozef: Toť jest, což jsem mluvil vám, když jsem řekl: Špehéři jste. ¹⁵ Touto věcí

zkušeni budete: Živť jest Farao, že nevyjdete odsud, až přijde sem bratr váš mladší. ¹⁶ Vyšlete

z sebe jednoho, ať vezma, přivede bratra vašeho; vy pak u vězení zůstaňte, a zkušena budou vaše

slova, pravdu-li jste mluvili. Pakli nic, živť jest Farao, že jste špehéři. ¹⁷ Tedy dal je všecky spolu

do vězení za tři dni. ¹⁸ Třetího pak dne řekl jim Jozef: Toto učiňte, abyste živi byli; neboť já

se bojím Boha. ¹⁹ Jste-li šlechetní muži, jeden bratr váš ať jest ukován v žaláři, v němž jste byli;

vy pak jděte, a odnese obilí k zapuzení hladu domů vašich. ²⁰ Bratra pak svého mladšího

přivedete ke mně; a pravdomluvná prokázána budou vaše slova, a nezemřete. Tedy učinili tak.

²¹ I mluvil jeden k druhému: Jistě provinili jsme proti bratru svému. Nebo viděli jsme ssoužení

duše jeho, když nás pokorně prosil, a nevyslyšeli jsme ho; protož přišlo na nás ssoužení toto.

²² Odpověděl pak jim Ruben, řka: Zdaliž jsem

tehdy vám nepravil těmito slovy: Nehřešte proti pacholeti. Ale neposlechli jste; pročez také krve jeho, hle, vyhledává se. ²³ A nevěděli oni, že by rozuměl Jozef; nebo skrze tlumače mluvil jim. ²⁴ A odvrátiv se od nich, plakal. Potom navrátiv se k nim, mluvil s nimi, a vzav Simeona z nich, svázal ho před očima jejich. ²⁵ Příkázal pak Jozef, aby naplnění byli pytlové jejich obilím, a navraceny peníze jejich jednomu každému do pytle jeho, a aby dána jim byla potrava na cestu. I stalo se tak. ²⁶ A vloživše obilí svá na osly své, odešli odtud. ²⁷ A rozvázav jeden z nich pytel svůj, aby dal obrok oslu svému v hospodě, uzřel peníze své, kteréž byly na vrchu v pytli jeho. ²⁸ I řekl bratřím svým: Navraceny jsou mi peníze mé, a aj, jsou v pytli mém. Tedy užasli se, a předěšení jsouce, mluvili jeden k druhému: Což nám to učinil Bůh? ²⁹ Navrátivše se pak k Jákobovi otci svému do země Kananejské, vypravovali jemu všechno, co se jim přihodilo, pravíce: ³⁰ Muž ten, pán země, mluvil k nám tvrdě, a dal nás do vězení, jako špehéře země. ³¹ A řekli jsme jemu: Upřímí jsme, nikdy jsme nebyli špehéři. ³² Dvanácte bylo nás bratří, synů otce našeho, z nichž jednoho není, a mladší nyní jest s otcem naším v zemi Kananejské. ³³ I řekl nám muž ten, pán země té: Po tomto poznám, že upřímí jste: Bratra vašeho jednoho zanechte u mne, a obilí k zapuzení hladu od domů vašich vezmouce, odejděte. ³⁴ A přiveďte bratra svého mladšího ke mně, abych poznal, že nejste špehéři, ale upřímí; tehdy bratra vašeho

vrátím vám, a budete moci v zemi této obchod vésti. ³⁵ I stalo se, že, když vyprazdňovali pytle své, a aj, jeden každý měl uzlík peněz svých v pytli svém. Vidouce pak oni i otec jejich uzlíky peněz svých, báli se. ³⁶ I řekl jim Jákob otec jejich: Mne jste zbavili synů: Jozefa není, Simeona nemám, a Beniamina vezmete. Na mneť jsou se tyto všechny věci svalily. ³⁷ Tedy řekl Ruben otci svému těmito slovy: Dva syny mé zabí, jestliže ho nepřivedu zase k tobě; poruč ho v ruce mé, a já zase přivedu ho k tobě. ³⁸ I řekl: Nesstoupíť syn můj s vámi. Nebo bratr jeho umřel, a on sám pozůstal; a přihodilo-li by se mu co zlého na té cestě, kterouž půjdete, uvedli byste šediny mé s bolestí do hrobu.

43

¹ Byl pak hlad veliký v krajině té. ² I stalo se, když vytrávili obilí, kteréž přinesli z Egypta, že řekl k nim otec jejich: Jděte zase, a nakupte nám něco potravy. ³ I mluvil k němu Juda těmito slovy: Velice se zařekl muž ten, řka: Neužříte tváři mé, nebude-li bratr váš s vámi. ⁴ Jestliže pošleš bratra našeho s námi, půjdeme a nakoupíme tobě potravy; ⁵ Pakli nepošleš, nepůjdeme. Nebo pověděl nám muž ten: Neužříte tváři mé, nebude-li bratr váš s vámi. ⁶ I řekl Izrael: Proč jste mi tak zle učinili, oznámivše muži tomu, že máte ještě bratra? ⁷ Odpověděli: Pilně vyptával se muž ten na nás, i na rod náš, mluvě: Jestli živ ještě otec váš? Máte-li bratra? A dali jsme mu zprávu na ta slova. Zdaž jsme to jak

věděti mohli, že dí: Přiveďte bratra svého? ⁸ I řekl Juda Izraelovi, otci svému: Pošli to pachole se mnou, a vstanouce, půjdeme, abychom živi byli, a nezemřeli, i my, i ty, i maličcí naši. ⁹ Já slibuji za něj; z ruky mé vyhledávej ho. Jestliže nepřivedu ho k tobě, a nepostavím ho před tebou, vinen budu hříchem tobě po všechny dny. ¹⁰ A kdybychom byli neprodlévali, jistě již bychom se byli dvakrát vrátili. ¹¹ I řekl jim Izrael otec jejich: Jestliže tak býti musí, učiňtež toto: Nabeřte nejvzácnějších užitek země do nádob svých, a doneste muži tomu dar, něco kadidla, a trochu strdi, a vonných věcí a mirry, daktylů a mandlů. ¹² Peníze také dvoje vezměte v ruce své, a peníze vložené na vrch do pytlů vašich zase doneste v rukou svých; snad z omýlení to přišlo. ¹³ Bratra svého také vezměte, a vstanouce, jděte zase k muži tomu. ¹⁴ A Bůh silný všemohoucí dejž vám najíti milost před mužem tím, ať propustí vám onoho bratra vašeho i tohoto Beniamina. Jáť pak zbaven jsa synů, jako osiřelý budu. ¹⁵ Tedy vzali muži ti dar ten, a dvoje peníze vzali v ruce své, a Beniamina; a vstavše, sstoupili do Egypta, a postavili se před Jozefem. ¹⁶ Vida pak Jozef Beniamina s nimi, řekl tomu, kterýž spravoval dům jeho: Uved tyto muže do domu, a zabí hovado a připrav; nebo se mnou jísti budou muži ti o poledni. ¹⁷ I učinil muž ten, jakž rozkázal Jozef, a uvedl ty lidi do domu Jozefova. ¹⁸ Báli se pak muži ti, když uvedeni byli do domu Jozefova, a řekli: Pro ty peníze, kteréž prvé vloženy byly do pytlů

našich, sem uvedeni jsme, aby obvině, obořil se na nás, a vzal nás za služebníky i osly naše. ¹⁹ A přistoupivše k muži tomu, kterýž spravoval v domě Jozefově, mluvili k němu ve dveřích domu, ²⁰ A řekli: Slyš mne, pane můj. Přišli jsme byli ponejprvé kupovati potrav. ²¹ I přihodilo se, když jsme do hospody přišli, a rozvazovali pytle své, a aj, peníze jednoho každého byly svrchu v pytli jeho, peníze naše podlé váhy své; a přinesli jsme je zase v rukou svých. ²² Jiné také peníze přinesli jsme v rukou svých, abychom nakoupili potrav; nevíme, kdo jest zase vložil peníze naše do pytlů našich. ²³ A on odpověděl: Mějte o to pokoj, nebojte se. Bůh váš, a Bůh otce vašeho dal vám poklad do pytlů vašich; penízeť jsem vaše já přijal. I vyvedl k nim Simeona. ²⁴ Uved tedy muž ten lidi ty do domu Jozefova, dal jim vody, aby umyli nohy své, dal také obrok oslům jejich. ²⁵ Mezi tím připravili dar ten, dokudž nepřišel Jozef v poledne; nebo slyšeli, že by tu měli jísti chléb. ²⁶ Tedy přišel Jozef domů. I přinesli mu dar, kterýž měli v rukou svých, a klaněli se jemu až k zemi. ²⁷ I ptal se jich, jak se mají, a řekl: Zdráv-liž jest otec váš starý, o němž jste pravili? Živ-li jest ještě? ²⁸ Kteřížto odpověděli: Zdráv jest služebník tvůj otec náš, a ještě živ jest. A sklánějíce hlavy, poklonu mu činili. ²⁹ Pozdvih pak očí svých, viděl Beniamina bratra svého, syna matky své, a řekl: Tento-li jest bratr váš mladší, o němž jste mi pravili? I řekl: Učiniž Bůh milost s tebou, synu můj! ³⁰ Tedy pospíšil Jozef, (nebo pohnula se střeva

jeho nad bratrem jeho,) a hledal, kde by mohl plakati; a všed do pokoje, plakal tam. ³¹ Potom umyv tvář svou, vyšel zase, a zdržoval se, a řekl: Kladte chléb. ³² I kladli jemu zvláště, a jim obzvláště, Egyptským také, kteříž s ním jídali, obzvláště; nebo nemohou Egyptští jísti s Židy chleba, proto že to ohavnost jest Egyptským. ³³ Tedy seděli proti němu, prvorozený podle prvorozenství svého, a mladší podle mladšího věku svého. I divili se muži ti vespolek. ³⁴ A bera jídlo před sebou, podával jim; Beniaminovi pak dostalo se pětkrát více než jiným. I hodovali a hojně se s ním napili.

44

¹ Rozkázal pak tomu, kterýž spravoval dům jeho, řka: Naplň pytle mužů těch potravou, co by jen unést mohli; a peníze každého polož zas do pytle jeho na vrch. ² A koflík můj, koflík stříbrný, vlož na vrch do pytle mladšího s penězi jeho za obilí. I učinil podle řeči Jozefovy, kterouž mluvil. ³ Ráno pak propuštění jsou ti muži, oni i oslové jejich. ⁴ A když vyšli z města, a nedaleko ještě byli, řekl Jozef správci domu svého: Vstaň, hoň muže ty, a dohoně se jich, mluv k nim: Pročež jste se odplatili zlým za dobré? ⁵ Zdaliž to není ten koflík, z kteréhož pijí pán můj? A z tohoť on jistým zkušením pozná, jací jste vy. Zle jste učinili, co jste učinili. ⁶ Tedy dohoniv se jich, mluvil jim slova ta. ⁷ Kterážto odpověděli jemu: Proč mluví pán můj taková slova? Odstup od služebníků tvých, aby co takového učinili.

⁸ A my ty peníze, kteréž jsme našli na vrchu v pytlích svých, přinesli jsme tobě zase z země Kananejské; jakž bychom tedy krásti měli z domu pána tvého stříbro neb zlato? ⁹ U koho z služebníků tvých nalezeno bude, nechť umře ten; a my také budeme pána tvého služebníci. ¹⁰ I řekl: Nu dobře, nechť jest podle řeči vaší. U koho se nalezne, ten bude mým služebníkem, a vy budete bez viny. ¹¹ Protož rychle každý složil pytel svůj na zem, a rozvázal každý pytel svůj. ¹² I přehledával, od staršího počal, a na mladším přestal; i nalezen jest koflík v pytli Beniaminovu. ¹³ Tedy oni roztrhše roucha svá, vložil každý břímě na osla svého, a vrátili se do města. ¹⁴ I přišel Juda s bratřími svými do domu Jozefova, (on pak ještě tam byl,) a padli před ním na zemi. ¹⁵ I dí jim Jozef: Jakýž jest to skutek, který jste učinili? Zdaž nevíte, že takový muž, jako jsem já, umí poznati? ¹⁶ Tedy řekl Juda: Což díme pánu svému? co mluvíti budeme? a čím se ospravedlníme? Bůhť jest našel nepravost služebníků tvých. Aj, služebníci jsme pána svého, i my i ten, u něhož nalezen jest koflík. ¹⁷ Odpověděl Jozef: Odstup ode mne, abych to učinil. Muž, u něhož nalezen jest koflík, ten bude mým služebníkem; vy pak jděte u pokoji k otci svému. ¹⁸ I přistoupil k němu Juda a řekl: Slyš mne, pane můj. Prosím, nechať promluví služebník tvůj slovo v uši pána svého, a nehněvej se na služebníka svého; nebo jsi ty jako sám Farao. ¹⁹ Pán můj ptal se služebníků svých, řka: Máte-li otce,

neb bratra? ²⁰ A odpověděli jsme pánu mému: Máme otce starého, a pachole v starosti jeho zplozené malé, jehož bratr umřel, a on sám pozůstal po mateři své, a otec jeho miluje jej. ²¹ I řekl jsi služebníkům svým: Přiveďte ho ke mně, a pohledím na něj. ²² A řekli jsme pánu mému: Nemůžet pachole opustiti otce svého; nebo opustí-li otce svého, on umře. ²³ Ty pak řekl jsi služebníkům svým: Nepřijde-li bratr váš mladší s vámi, nepokoušejte se více viděti tváři mé. ²⁴ I stalo se, když jsme se vrátili k služebníkovi tvému, otci mému, a jemu vypravovali slova pána svého, ²⁵ Že řekl otec náš: Jděte zase, nakupte nám něco potravy. ²⁶ Odpověděli jsme: Nemůžeme jíti, než bude-li bratr náš mladší s námi, tedy půjdeme; nebo bychom nemohli viděti tváři toho muže, nebyl-li by bratr náš nejmladší s námi. ²⁷ I řekl nám služebník tvůj, otec můj: Vy víte, že dva toliko syny porodila mi žena má. ²⁸ A vyšel jeden ode mne, o němž jsem pravil: Jistě roztrhán jest, a neviděl jsem ho dosavad. ²⁹ Vezmete-li i tohoto ode mne, a přišlo by na něj něco zlého, tedy uvedete šediny mé s trápením do hrobu. ³⁰ Tak tedy, když přijdu k služebníkovi tvému, otci svému, a pacholete nebude s námi, (ješto duše jeho spojena jest s duší tohoto): ³¹ Přijde na to, když uzří, že pacholete není, umře; a uvedou služebníci tvoji šediny služebníka tvého, otce svého, s žalostí do hrobu. ³² Nebo služebník tvůj slíbil za pachole, abych je vzal od otce svého, řka: Jestliže ho nepřivedu zase k tobě, tedy vinen budu hříchem

otci mému po všechny dny. ³³ Protož nyní nechť zůstane, prosím, služebník tvůj místo pacholete tohoto za služebníka pánu svému, a pachole ať vstoupí s bratry svými. ³⁴ Nebo jak bych já vstoupil k otci svému, kdyby tohoto pacholete nebylo se mnou? Leč bych chtěl viděti trápení, kteréž by přišlo na otce mého.

45

¹ Jozef pak nemoha se déle zdržeti, přede všemi přistojícími zvolal: Kažte všechněm ven! I nezůstal žádný s nimi, když se známil Jozef s bratřími svými. ² Potom pozdvihl hlasu svého s pláčem; a slyšeli to Egyptští, slyšel také dům Faraonův. ³ I řekl Jozef bratřím svým: Já jsem Jozef. Ještě-li jest živ otec můj? A nemohli mu odpověditi bratří jeho; nebo se ho velmi ulekli. ⁴ Tedy řekl Jozef bratřím svým: Přistuptež medle ke mně. I přistoupili. A řekl: Já jsem Jozef bratr váš, kteréhož jste prodali do Egypta. ⁵ Protož nyní nermuťte se, a neztěžujte sobě toho, že jste mne sem prodali; nebo pro zachování života vašeho poslal mne Bůh před vámi. ⁶ Nebo dvě léta již hlad jest v zemi, a ještě pět let přijde, v nichž nebudou orati, ani žíti. ⁷ Poslal mne, pravím, Bůh před vámi, pro zachování vás ostatků na zemi, a pro zachování životů vašich vysvobozením velikým. ⁸ Tak tedy ne vy jste mne poslali sem, ale Bůh, kterýž mne dal za otce Faraonovi, a za pána všemu domu jeho, a panovníka po vší zemi Egyptské. ⁹ Pospěšte a vstupte k otci mému, a rcete jemu:

Toto praví syn tvůj Jozef: Učinil mne Bůh pánem všeho Egypta; přijdiž ke mně, neprodlévej. ¹⁰ A bydliti budeš v zemi Gesen; a budeš blízko mne, ty i synové tvoji, i vnukové tvoji, stáda tvá, a volové tvoji, a cožkoli máš. ¹¹ A budu tě chovati tam, (nebo ještě pět let hlad bude), abys snad pro hlad nezahynul, ty i dům tvůj, a cožkoli máš. ¹² A aj, oči vaše vidí, i oči bratra mého Beniamina, že ústa má mluví vám. ¹³ Povíte také otci mému o vší slávě mé v Egyptě, a což jste koli viděli; pospěštež tedy, a přiveďte otce mého sem. ¹⁴ Tedy padl na šíji Beniamina bratra svého, a plakal; Beniamin také plakal na šíji jeho. ¹⁵ A políbiv všech bratří svých, plakal nad nimi; a potom mluvili bratří jeho s ním. ¹⁶ Slyšána pak jest v domě Faraonově pověst tato: Přišli bratří Jozefovi. I bylo to velmi vděčné Faraonovi i všechněm služebníkům jeho. ¹⁷ A řekl Farao Jozefovi: Rci bratřím svým: Toto učňte: Naložíce na hovada svá, jděte, a navraťte se do země Kananejské. ¹⁸ A vezmouce otce svého a čeládky své, přidejte ke mně, a dám vám dobré místo v zemi Egyptské, a jísti budete tuk země této. ¹⁹ Ty pak rozkaž jim: Toto učňte: Vezměte sobě z země Egyptské vozy pro děti a ženy své, a vezměte otce svého, a přidejte. ²⁰ Aniž se ohlédejte na nábytky své; nebo nejlepší místo ve vší zemi Egyptské vaše bude. ²¹ I učinili tak synové Izraelovi. A dal jim Jozef vozy podlé rozkázání Faraonova; dal také jim pokrmy na cestu. ²² Všechněm jim dal, každému dvoje šaty; ale Beniaminovi dal tři sta

stříbrných, a patery šaty jiné a jiné. ²³ Otcí pak svému poslal tyto věci: Deset oslů, kteříž nesli z nejlepších věcí Egyptských, a deset oslic, kteréž nesly obilí, a chléb a pokrmý otcí jeho na cestu. ²⁴ A propouštěje bratří své, aby odešli, řekl jim: Nevadtež se na cestě. ²⁵ Tedy brali se z Egypta, a přišli do země Kananejské k Jákobovi otcí svému. ²⁶ A zvěstovali jemu, řkouce: Jozef ještě živ jest, ano i panuje ve vší zemi Egyptské. I omdlelo srdce jeho; nebo slyšev to nevěřil jim. ²⁷ Tedy vypravovali jemu všechna slova Jozefova, kteráž mluvil jim; a vida vozy, kteréž poslal Jozef pro něho, okřál duch Jákoba otce jejich. ²⁸ I řekl Izrael: Dostiť jest, když ještě syn můj živ jest; půjdu a uzřím ho, prvé než umru.

46

¹ Tedy bral se Izrael se vším, což měl; a přišed do Bersabé, obětoval oběti Bohu otce svého Izáka. ² I mluvil Bůh Izraelovi u vidění nočním, řka: Jákobe, Jákobe! Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem. ³ I řekl: Já jsem ten Bůh silný, Bůh otce tvého. Neboj se sstoupiti do Egypta, nebo v národ veliký tam tebe učiním. ⁴ Já sstoupím s tebou do Egypta, a já tě také i zase přivedu; a Jozef položí ruku svou na oči tvé. ⁵ Vstal tedy Jákob z Bersabé; a synové Izraelovi vzali Jákoba otce svého, a děti své s ženami svými na vozy, kteréž poslal pro něho Farao. ⁶ Pobrali také dobytek svůj, a zboží své, kteréhož nabyli v zemi Kananejské; a přišli do Egypta, Jákob i všechno símě jeho s ním. ⁷ Syny i vnuky, dcery i

vnučky své, a všechnu rodinu svou uvedl s sebou do Egypta. ⁸ A tato jsou jména synů Izraelových, kteříž vešli do Egypta: Jákob a synové jeho. Prvorozený Jákobův Ruben. ⁹ A synové Rubenovi: Enoch, Fallu, Ezron a Charmi. ¹⁰ Synové pak Simeonovi: Jamuel, Jamin, Ahod, Jachin, Sohar a Saul, syn jedné ženy Kananejské. ¹¹ Synové Lévi: Gerson, Kahat a Merari. ¹² Synové Judovi: Her, Onan, Séla, Fáres a Zára. (Ale umřel Her a Onan v zemi Kananejské.) Fáres pak měl syny: Ezrona a Hamule. ¹³ Synové Izacharovi: Tola, Fua, Job a Simron. ¹⁴ A synové Zabulonovi: Sared, Elon a Jachelel. ¹⁵ Tiť jsou synové Lía, kteréž porodila Jákobovi v Pádan Syrské, a Dínu, dceru jeho. Všech duší synů i dcer jeho bylo třidceti a tři. ¹⁶ Synové Gád: Sefon, Aggi, Suni, Esebon, Heri, Arodi a Areli. ¹⁷ Synové Asser: Jemna, Jesua, Jesui, Beria, a Serach sestra jejich. Synové pak Beriovi: Heber a Melchiel. ¹⁸ To jsou synové Zelfy, kterouž Lában dal Lía dceři své; a ty porodila Jákobovi, šestnácte duší. ¹⁹ Synové pak Ráchel, manželky Jákobovy: Jozef a Beniamin. ²⁰ A Jozefovi narodili se v zemi Egyptské z Asenat, dcery Putifera knížete On, Manasses a Efraim. ²¹ Ale synové Beniaminovi: Béla, Becher, Asbel, Gera, Náman, Echi, Roz, Mufim, Chuppmim a Ared. ²² Tiť jsou synové Ráchel, kteréž porodila Jákobovi; všech duší čtrnáct. ²³ A syn Danův: Chusim. ²⁴ Synové pak Neftalím: Jaziel, Guni, Jezer a Sallem. ²⁵ Ti jsou synové Bály, kterouž Lában dal Ráchel dceři své, a ty porodila Jákobovi; všech duší sedm. ²⁶ Všech

duší, kteréž vešly s Jákobem do Egypta, což jich poslo z bedr jeho, kromě žen synů Jákobových, všech duší bylo šedesáte a šest. ²⁷ K tomu synové Jozefovi, kteříž se jemu narodili v Egyptě, dva. A tak všech duší domu Jákobova, kteréž vešly do Egypta, bylo sedmdesáte. ²⁸ Poslal pak Judu napřed k Jozefovi, aby oznámil jemu prvé, než přišel do Gesen. A tak přišli do země Gesen. ²⁹ Jozef pak zapřáh do svého vozu, vyjel vstříc Izraelovi otci svému do Gesen; a jakž ho Jákob uzřel, padl na jeho šíji, a plakal dlouho na šíji jeho. ³⁰ I řekl Izrael Jozefovi: Necht' již umru, když jsem viděl tvář tvou; nebo ty ještě jsi živ. ³¹ Jozef pak řekl bratřím svým a domu otce svého: Pojedu a zvěstuji Faraonovi, a dím jemu: Bratří moji a dům otce mého, kteříž bydlili v zemi Kananejské, přišli ke mně. ³² Ale jsou pastýři stáda, nebo s dobyt看em se obírají; protož ovce své a voly, i cožkoli mají, přihnali. ³³ A když by povolal vás Farao, a řekl: Jaký jest obchod váš? ³⁴ Odpovíte: Dobyt看em se živili služebníci tvoji od mladosti své až do této chvíle, i my i otcové naši; abyste bydlili v zemi Gesen; nebo v mrzkosti mají Egyptští všecky pastýře stáda.

47

¹ A protož přišed Jozef, oznámil Faraonovi, a řekl: Otec můj a bratří moji, s drobným i větším dobyt看em svým i se vším, což mají, přišli z země Kananejské, a aj, jsou v zemi Gesen. ² A vzav z počtu bratří svých pět mužů, postavil je před Faraonem. ³ I řekl Farao bratřím jeho: Jaký

jest obchod váš? Kterížto odpověděli Faraonovi: Pastýři ovcí jsou služebníci tvoji, i my, i otcové naši. ⁴ Řekli ještě Faraonovi: Abychom pohostinu byli v zemi této, přišli jsme; nebo není pastvy dobytku, kterýž mají služebníci tvoji, nebo hlad veliký jest v zemi Kananejské; protož nyní prosíme, nechať bydlí služebníci tvoji v zemi Gesen. ⁵ I mluvil Farao Jozefovi, řka: Otec tvůj a bratří tvoji přišli k tobě. ⁶ Země Egyptská před tebou jest; v nejlepším kraji země této osad' otce svého a bratří své, nechť bydlí v zemi Gesen. A srozumíš-li, že jsou mezi nimi muži rozšafní, ustanovíš je úředníky nad dobytkem, kterýž mám. ⁷ Uvedl také Jozef Jáкова otce svého, a postavil ho před Faraonem; a pozdravil Jákob Faraona. ⁸ Tedy řekl Farao k Jákobovi: Kolik jest let života tvého? ⁹ Odpověděl Jákob Faraonovi: Dnů let putování mého sto a třidceti let jest; nemnozí a zlí byli dnové let života mého, a nedošli dnů let života otců mých, v nichž živi byli. ¹⁰ A požehnav Jákob Faraona, vyšel od něho. ¹¹ I osadil Jozef otce svého a bratří své, a dal jim vládařství v zemi Egyptské v kraji výborném, v zemi Ramesses, jakž rozkázal Farao. ¹² A opatroval Jozef otce svého, a bratří své, a všecken dům jeho chlebem, až do nejmenších. ¹³ A chleba nebylo ve vsi zemi; nebo veliký hlad byl velmi, a trápení veliké bylo na zemi Egyptské a zemi Kananejské od hladu. ¹⁴ Shromáždil pak Jozef všechny peníze, což jich nalezeno v zemi Egyptské a v zemi Kananejské, za potravu, kteréž kupovali; a vnesl Jozef

peníze do domu Faraonova. ¹⁵ A když utratili peníze z země Egyptské a z země Kananejské, přicházeli všickni Egyptští k Jozefovi, řkouce: Dej nám chleba; nebo proč mříti máme před tebou pro nedostatek peněz? ¹⁶ I řekl Jozef: Dejte dobytky své, a dám vám chleba za dobytky vaše, poněvadž se vám peněz nedostává. ¹⁷ Tedy přivedli dobytky své k Jozefovi; i dal jim Jozef potrav za koně a za stáda ovcí, a za stáda volů i za osly; a přechoval je chlebem, za všechny dobytky jejich, toho roku. ¹⁸ A po roce tom přišli k němu léta druhého, a řekli mu: Nebudeme tajiti před pánem svým, že jsme všechny peníze utratili, i stáda dobytků jsou u pána našeho; nezůstávají nám před pánem naším kromě těla naše a dědiny naše. ¹⁹ I proč máme mříti před očima tvýma? I my i rolí naše hyne. Kup nás i rolí naši za chléb, a budeme my i rolí naše ve službě Faraonovi; a dej nám semena, abychom živi byli a nezemřeli, a rolí aby nespustla. ²⁰ Tedy koupil Jozef všechnu zemi Egyptskou Faraonovi; nebo prodali Egyptští jeden každý pole své, proto že se rozmohl mezi nimi hlad. I dostala se země Faraonovi. ²¹ Lid pak převedl do měst, od jednoho pomezí Egyptského až do druhého. ²² Rolí toliko kněžských nekoupil. Nebo kněží uloženou potravu měli od Faraona, a jedli z uložených pokrmů svých, kteréž dával jim Farao; protož neprodali rolí svých. ²³ I řekl Jozef lidu: Aj, koupil jsem vás dnes i rolí vaše Faraonovi; teď máte semeno, osívejtež tedy ji. ²⁴ A když se urodí, dáte pátý díl Faraonovi, a

čtyři díly zůstavíte sobě k semenu a ku pokrmu svému a těm, kteříž jsou v domích vašich, i ku pokrmu dítkám svým. ²⁵ Tedy řekli: Zachoval jsi životy naše. Nechať nalezneme milost v očích pána svého, a budeme služebníci Faraonovi. ²⁶ I ustanovil to Jozef za právo až do tohoto dne, po vši zemi Egyptské, aby dáván byl Faraonovi pátý díl; toliko samy rolí kněžské nebyly Faraonovy. ²⁷ A tak bydlil Izrael v zemi Egyptské v krajině Gesen; a osadili se v ní, a rozplodili se, a rozmnožení jsou velmi. ²⁸ Živ pak byl Jákob v zemi Egyptské sedmnácte let; a bylo dnů Jákobových, a let života jeho, sto čtyřiceti sedm let. ²⁹ I přiblížili se dnové Izraelovi, aby umřel. A povolav syna svého Jozefa, řekl jemu: Jestliže jsem našel milost v očích tvých, vlož, prosím, ruku svou pod bedro mé, a učiň se mnou milosrdenství a pravdu. Prosím, nepochovávej mne v Egyptě. ³⁰ Když spáti budu s otci svými, vynesesh mne z Egypta, a pochováš mne v hrobě jejich. Tedy řekl jemu: Já učiním podle slova tvého. ³¹ I řekl Jákob: Přisáhni mi. Tedy přísáhl jemu. I sklonil se Izrael k hlavám lůže.

48

¹ Stalo se pak potom, že povědíno jest Jozefovi: Aj, otec tvůj nemocen jest. I vzal s sebou dva syny své, Manasse a Efraima. ² Tedy oznámeno jest Jákobovi a povědíno: Aj, syn tvůj Jozef přišel k tobě. ³ A posilniv se Izrael, usadil se na ložci a řekl Jozefovi: Bůh silný všemohoucí ukázav mi se v Lůza v zemi Kananejské, požehnal mi. ⁴ A

řekl ke mně: Aj, já rozplodím tě a rozmnožím tebe, a učiním tě v zástupy lidí; dám také zemi tuto semeni tvému po tobě za dědictví věčné. ⁵ Protož nyní, dva synové tvoji, kteřížť jsou se zrodili v zemi Egyptské, prvé než jsem přišel k tobě do Egypta, moji jsou; Efraim a Manasses budou mi jako Ruben a Simeon. ⁶ Ale děti, kteréž po těchto zplodíš, tvoji budou; jménem bratří svých jmenování budou v dědictvích svých. ⁷ Nebo když jsem se vracel z Pádan, umřela mi Ráchel v zemi Kananejské na cestě, když již nedaleko bylo do Efraty; a pochoval jsem ji tam u cesty k Efratě, jenž jest Betlém. ⁸ Uzřev potom Izrael syny Jozefovy, řekl: Kdo jsou onino? ⁹ Odpověděl Jozef otci svému: Synové moji jsou, kteréž dal mi Bůh zde. I řekl: Přiveď je medle ke mně, a požehnám jim. ¹⁰ (Oči pak Izraelovy mdlé byly pro starost, a nemohl dobře viděti.) I přivedl je k němu, a on líbal a objímal je. ¹¹ I řekl Izrael Jozefovi: Nemyslil jsem já, abych měl kdy viděti tvář tvou, a aj, dal mi Bůh, abych viděl i símě tvé. ¹² Tedy vzav je Jozef z klína jeho, sklonil se tváří až k zemi. ¹³ A vzav oba, Efraima na pravou stranu sobě, Izraelovi pak na levou, a Manasses na levou sobě, Izraelovi pak na pravou, postavil je před ním. ¹⁴ Tedy vztáh Izrael pravici svou, vložil ji na hlavu Efraimovu, kterýž byl mladší, levici pak svou na hlavu Manassesovu, naschvál přeloživ ruce, ačkoli Manasses byl prvorozený. ¹⁵ I požehnal Jozefovi, řka: Bůh, před jehož obličejem ustavičně chodili otcové moji Abraham a Izák, Bůh, kterýž mne spravoval

po všecken život můj až do dne tohoto; ¹⁶ Anděl ten, kterýž vytrhl mne ze všeho zlého, požehnejž dítek těchto; a ať slovou synové moji a synové otců mých Abrahama a Izáka; a ať se jako hmyz rozmnoží u prostřed země. ¹⁷ Vida pak Jozef, že vložil otec jeho ruku svou pravou na hlavu Efraimovu, nerád byl tomu. I zdvihl ruku otce svého, aby ji přenesl s hlavy Efraimovy na hlavu Manassesovu. ¹⁸ A řekl jemu: Ne tak, otče můj; nebo toto jest prvorozený, vložij pravici svou na hlavu jeho. ¹⁹ Ale nepovolil otec jeho, a řekl: Víím, synu můj, víím; takéť i on bude v lid, a také i on vzroste; však bratr jeho mladší více poroste než on, a símě jeho bude u veliké množství národů. ²⁰ I požehnal jim v ten den, řka: Skrze tebe požehnání bude dávati Izrael takto: Učiniž tobě Bůh jako Efraimovi a jako Manassesovi. I představil Efraima Manassesovi. ²¹ Řekl také Izrael Jozefovi: Aj, já umírám, a budeť Bůh s vámi, a zase vás přivede do země otců vašich. ²² Já pak dal jsem tobě jeden díl výš nad bratří tvé, kteréhož jsem mečem svým a lučištěm svým dosáhl z ruky Amorejského.

49

¹ Povolal pak Jákob synů svých, a řekl: Sejděte se, a oznámím vám, co se s vámi díti bude potomních dnů. ² Shromažďte se a slyšte synové Jákobovi, poslyšte Izraele otce svého. ³ Ruben, prvorozený můj jsi ty, síla má, a počátek moci mé, vyvýšenost důstojenství a vyvýšenost síly. ⁴ Prudce sběhneš jako voda. Nebudeš vyvýšen,

proto že jsi vstoupil na lůžce otce svého; a jakž jsi poškrvrnil postele mé, zmizelo vyvýšení tvé. ⁵ Simeon a Léví bratří, nástrojové nepravosti jsou v příbytcích jejich. ⁶ Do tajné rady jejich nevcházej duše má, k shromáždění jejich nepřipojuj se slávo má; nebo v prchlivosti své zbili muže, a svévolně vyvrátili zed. ⁷ Zlořečená prchlivost jejich, nebo neustupná; i hněv jejich, nebo zatvrdilý jest. Rozdělím je v Jákobovi, a rozptýlím je v Izraeli. ⁸ Judo, ty jsi, tebe chváliti budou bratří tvoji; ruka tvá bude na šíji nepřátel tvých; klaněti se budou tobě synové otce tvého. ⁹ Lvíče Juda, z loupeže, synu můj, vrátil jsi se; schýliv se, ležel jako lev a jako lvíče; kdo zbudí ho? ¹⁰ Nebude odjata berla od Judy, ani vydavatel zákona od noh jeho, dokudž nepřijde Sílo; a k němu se shromáždí národové. ¹¹ Uváže k vinnému kmenu osle své, a k výbornému kmenu oslátka oslice své. Práti bude u vinně roucho své, a v červeném víně oděv svůj. ¹² Ěervenějších očí bude nad víno, a zubů bělejších nad mléko. ¹³ Zabulon bydliti bude na břehu mořském, a na přístavu lodí, a pomezí jeho až k Sidonu. ¹⁴ Izachar osel silný, ležící mezi dvěma břemeny. ¹⁵ A vida odpočinutí, že jest dobré, a zemi, že jest rozkošná, sehne rameno své k nošení, a dávati bude daně. ¹⁶ Dan souditi bude lid svůj, jako jedno z pokolení Izraelských. ¹⁷ Budeť Dan jako had podlé cesty, jako had rohatý podlé stezky, štipaje kopyta koně, aby spadl jezdec jeho zpět. ¹⁸ Spasení tvého očekávám, ó Hospodine! ¹⁹ Gád, vojsko přemůže

jej, však on svítězí potom. ²⁰ Asser, tučný bude pokrm jeho, a onť vydávati bude rozkoše královské. ²¹ Neftalím jako laň vypuštěná, vydávaje výmluvnosti krásné. ²² Ratolest rostoucí Jozef, ratolest rostoucí podlé studnice; ratolesti vycházely nad zed. ²³ Ačkoli hořkostí naplnili jej, a stříleli na něj, a v tajné nenávisti měli ho střelci: ²⁴ Však zůstalo v síle lučiště jeho, a zsilila se ramena rukou jeho z rukou mocného Jákobova; odkudž byl pastýř a kámen Izraelův; ²⁵ Od silného Boha, jemuž sloužil otec tvůj, kterýž spomáhá tobě, a od všemohoucího, kterýž požehná tobě požehnáními nebeskými s hůry, požehnáními propasti ležící hluboko, požehnáním prsů a života. ²⁶ Požehnání otce tvého silnější budou nad požehnání předků mých, až k končinám pahrbků věčných; budou nad hlavou Jozefovou, a na vrchu hlavy Nazarejského mezi bratřími jeho. ²⁷ Beniamin, vlk dravý, ráno bude jísti loupež, a večer rozdělí kořisti. ²⁸ Všech těchto pokolení Izraelských jest dvanácte; a to jest, což mluvil jim otec jejich; požehnal jim také, jednomu každému vedlé požehnání jeho požehnal. ²⁹ A poroučuje jim, řekl: Já připojen budu k lidu svému; pochovejte mne s otci mými v jeskyni té, kteráž jest na poli Efrona Hetejského, ³⁰ V jeskyni, kteráž jest na poli Machpelah, jenž jest naproti Mamre v zemi Kananejské, kterouž koupil Abraham spolu s polem tím od Efrona Hetejského k dědičnému pohřbu. ³¹ Tam pochovali Abrahama a Sáru ženu jeho; tam pochovali Izáka a Rebeku ženu

jeho; tam také pochovali Líu. ³² Koupeno pak bylo pole a jeskyně, kteráž na něm, od synů Het. ³³ A když přestal Jákob přikazovati synům svým, složil nohy své na ložci a umřel; a připojen jest k lidu svému.

50

¹ Tedy padl Jozef na tvář otce svého, a plakal nad ním, líbaje ho. ² A poručil služebníkům svým lékařům, aby vonnými věcmi pomazali otce jeho. I pomazali lékaři vonnými věcmi Izraele. ³ A vyplnilo se při něm čtyřiceti dní; (nebo tak vyplňují se dnové těch, kteříž mazáni bývají vonnými věcmi). I plakali ho Egyptští za sedmdesáte dní. ⁴ Když pak dnové pláče toho pominuli, mluvil Jozef k domu Faraonovu, řka: Jestliže jsem nyní našel milost před očima vašima, mluvte, prosím, v uši Faraonovy, a rcete: ⁵ Otec můj přísahou mne zavázal, řka: Aj, já umírám; v hrobě mém, kterýž jsem sobě vykopal v zemi Kananejské, tam mne pochovej. Nyní tedy, prosím, nechť vstoupím a pochovám otce svého, a navrátím se zase. ⁶ I řekl Farao: Vstup a pochovej otce svého tak, jakž tě přísahou zavázal. ⁷ Tedy vstoupil Jozef, aby pochoval otce svého, a vstoupili s ním všickni služebníci Faraonovi, starší domu jeho a všickni starší země Egyptské, ⁸ Všecken také dům Jozefův, a všickni bratři jeho i dům otce jeho; toliko dětí svých, ovec a volů nechali v zemi Gesen. ⁹ Vstoupili s ním také i vozové a jezdci, a bylo vojsko to veliké velmi. ¹⁰ I přišli až k místu Atád, kteráž jest

při brodu Jordánském, a kvílili tam kvílením velikým a velmi žalostným; i držel tu zámutek po otci svém za dnů sedm. ¹¹ Vidouce pak obyvatelé země té, totiž Kananejští, zámutek na místě tom Atád, řekli: Těžký to mají zámutek Egyptští. Protož nazváno jest jméno jeho Abel Mizraim, a to jest při brodu Jordánském. ¹² Učinili tedy s ním synové jeho tak, jakž jim byl poručil. ¹³ A donesše ho do země Kananejské, pochovali ho v jeskyni na poli Machpelah, kterouž byl koupil Abraham s tím polem k dědičnému pohřbu od Efrona Hetejského, naproti Mamre. ¹⁴ A když pochoval Jozef otce svého, navrátil se do Egypta s bratřími svými a se všemi, kteříž byli vstoupili s ním, aby pochovali otce jeho. ¹⁵ Vidouce pak bratří Jozefovi, že umřel otec jejich, řekli: Snad v nenávisti nás míti bude Jozef, a vrchovatě nahradí nám všecko zlé, kteréž jsme jemu činili. ¹⁶ Protož vzkázali Jozefovi, řkouce: Otec tvůj ještě před smrtí svou přikázal, řka: ¹⁷ Takto díte Jozefovi: Prosím, odpusť již bratřím svým přestoupení a hřích jejich; nebo zle učinili tobě. Protož již odpusť, prosím, přestoupení služebníkům Boha, jehož ctil otec tvůj. I rozplakal se Jozef, když k němu mluvili. ¹⁸ Přistoupili potom také bratří jeho, a padše před ním, řekli: Aj, my jsme služebníci tvoji. ¹⁹ Jimž odpověděl Jozef: Nebojte se; nebo zdaliž jsem já vám za Boha? ²⁰ Vy zajisté skládali jste proti mně zlé; ale Bůh obrátil to v dobré, aby učinil to, což vidíte nyní, a při životu zachoval lid mnohý. ²¹ Protož nebojte se již; já chovati

vás budu i děti vaše. A tak těšil je, a mluvil k srdci jejich. ²² Bydlil pak Jozef v Egyptě, on i dům otce jeho, a živ byl Jozef sto a deset let. ²³ A viděl Jozef syny Efraimovy až do třetího pokolení; ano i synové Machira, syna Manassesova, vychováni jsou u Jozefa. ²⁴ Mluvil potom Jozef bratrům svým: Já tudíž umru; Bůh pak jistotně navštíví vás, a vyvede vás z země této do země, kterouž přísáhl Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. ²⁵ Protož přísahou zavázal Jozef syny Izraelovy, řka: Když navštíví vás Bůh, vynestež kosti mé odsud. ²⁶ I umřel Jozef, když byl ve stu a v desíti letech; a pomazán jsa vonnými věcmi, vložen jest do truhly v Egyptě.

Bible Kralická 1613
The Holy Bible in the Czech language from the last
Kralická edition of 1613.

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písmata Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc nemalý podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2020-04-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 30 Nov 2021

d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900